

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · segon període · sèrie P · núm. 23

Ple del Parlament

Sessió 15, tercera i darrera reunió, dijous 19 de desembre de 2024

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Declaració del Parlament de Catalunya de solidaritat amb la població de l'illa de Mayotte, afectada pel pas del cicló Chido	
401-00009/15	3
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la variant d'Olot i les Preses	
302-00031/15	4
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les bonificacions del transport públic	
302-00038/15	15
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política d'habitatge	
302-00040/15	25
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques antiracistes del Departament d'Igualtat i Feminisme	
302-00032/15	37
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les arts i la cultura en l'educació	
302-00033/15	48
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les restriccions que afecten el sector pesquer	
302-00034/15	58
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la variant d'Olot i les Preses (continuació)	
302-00031/15	68
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les bonificacions del transport públic (continuació)	
302-00038/15	69
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política d'habitatge (continuació)	
302-00040/15	70
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques antiracistes del Departament d'Igualtat i Feminisme (continuació)	
302-00032/15	71
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les arts i la cultura en l'educació (continuació)	
302-00033/15	72

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les restriccions que afecten el sector pesquer (continuació)	72
302-00034/15	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la posició de Catalunya amb relació a la sobirania tecnològica europea	73
302-00035/15	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del sistema educatiu	84
302-00036/15	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els professionals de l'àmbit sanitari	94
302-00037/15	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del personal de presons	107
302-00039/15	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la posició de Catalunya amb relació a la sobirania tecnològica europea (continuació)	117
302-00035/15	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del sistema educatiu (continuació)	118
302-00036/15	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els professionals de l'àmbit sanitari (continuació)	119
302-00037/15	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del personal de presons (continuació)	120
302-00039/15	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 15.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el lletrat major i el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació i la consellera de Cultura.

El president

Molt bon dia. Es reprèn la sessió.

Declaració del Parlament de Catalunya de solidaritat amb la població de l'illa de Mayotte, afectada pel pas del cicló Chido

401-00009/15

Abans de continuar amb l'ordre del dia, procedirem tot seguit a la lectura de la declaració del Parlament de Catalunya de solidaritat amb la població de l'illa de Mayotte, afectada pel pas del cicló Chido. Dono la paraula a la diputada secretària primera perquè n'iniciï la lectura.

La secretària primera

«Declaració del Parlament de Catalunya de solidaritat amb la població de l'illa de Mayotte afectada pel pas del cicló Chido.

»El dissabte 14 de desembre, l'illa de Mayotte va patir el pas del cicló Chido, el més violent que ha patit del 1934 ençà. El cicló Chido, que també va afectar, encara que de manera menys intensa, les illes Comores i Madagascar, va incidir de ple sobre aquesta illa de l'oceà Índic.

»Mayotte és el departament més pobre de la República Francesa. Actualment hi viuen 320.000 persones i s'estima que 100.000 habitatges han estat afectats pel pas del cicló.

»A hores d'ara és impossible de fer una estimació acurada del nombre de víctimes mortals, per bé que les autoritats locals apunten que la xifra real es pot enfilar fins a centenars de persones. La situació humanitària és crítica per l'afectació gairebé total de l'únic hospital de l'illa i de l'aeroport, una de les principals vies d'abastament d'aquest territori.

»Per tot això, el Parlament de Catalunya, recordant els efectes de la catàstrofe de la DANA que va afectar i afecta el País Valencià, i com a membre de l'Assemblea Parlamentària de la Francofonia, lamenta profundament les víctimes provocades pel cicló Chido a l'illa de Mayotte i, alhora, expressa la seva més sentida solidaritat amb els supervivents i amb la tasca de les autoritats locals per superar aquest episodi devastador.

»El Parlament de Catalunya fa avinent que Mayotte és una de les nou regions ultraperifèriques de la Unió Europea i, com a tal, una regió europea de ple dret.

»Ara mateix, el Parlament de Catalunya trasllada a l'Assemblea Parlamentària de la Francofonia la seva predisposició a participar en les iniciatives que l'assemblea adopti en relació amb aquesta catàstrofe.

»Finalment, el Parlament de Catalunya acorda de fer arribar aquesta declaració a les autoritats del Departament de Mayotte, a l'Assemblea Parlamentària de la Francofonia i a l'Assemblea Nacional francesa.»

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada secretària primera.

Abans d'iniciar el dissetè punt de l'ordre del dia, permetin-me donar la benvinguda a l'alcalde d'Olot, a l'alcalde de les Preses i a l'alcaldesa de Sant Joan les Fonts i al president del Consell Comarcal de la Garrotxa.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la variant d'Olot i les Preses

302-00031/15

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la variant d'Olot i les Preses. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé; doncs moltes gràcies, president. Consellera, diputades i diputats... Com saben, fa una setmana jo mateix vaig presentar una interpellació justificant a fons la necessitat de la variant d'Olot i les Preses. Recordin que, de totes les capitals de comarca de Catalunya que tenen més de quinze mil habitants, només Olot no té una variant, no té una carretera de circumvallació, i, per tant, ha de passar sí o sí pel mig dels carrers de la ciutat.

Això es tradueix en un trànsit de dos mil camions d'alt tonatge diaris pel carrer de Sant Jordi i pel carrer Portbou. De fet, fins i tot més; al travessar les Preses, són 2.500 camions diaris de gran tonatge, que evidentment vol dir un greuge; vol dir problemes en termes de salut, per contaminació; vol dir també un greuge en el benestar dels veïns pel que fa, doncs, evidentment, als sorolls, les pudors; vol dir també un problema de seguretat viària, perquè són zones en les quals transiten a peu molts escolars, molts infants, però també molta gent gran.

I, en aquest sentit, vull agrair molt especialment la presència avui d'en Ramon i la Sílvia, representants de la plataforma «No és un vial, és un carrer», que fa més de quaranta anys ja que estan lluitant perquè hi hagi aquesta variant d'Olot i perquè es pacifiquin els carrers del seu barri.

És un problema també, evidentment, de mobilitat i d'economia per a les empreses, que necessiten, per la seva logística, poder travessar sí o sí la ciutat d'Olot, uns per exportar a Europa, altres per exportar a Espanya, altres per poder-se relacionar amb la resta de Catalunya. I, per tant, també vull agrair especialment als representants d'Euram, que és l'associació empresarial per excel·lència a la comarca de la Garrotxa, que avui siguin aquí.

Igualment, com també ho deia el president fa uns moments, a tots els representants dels ajuntaments. De fet, tenim representats els ajuntaments de la Vall d'en Bas, amb el regidor; tenim l'alcalde de les Preses; tenim l'alcalde d'Olot i regidors d'Olot; l'alcaldesa de Sant Joan les Fonts; l'alcalde de la Vall de Bianya i president del consell comarcal; tenim també l'alcalde de Santa Pau –en aquest cas, dels municipis diguem-ne afectats directament o indirectament. I també, evidentment, gràcies al senador garrotxí i exdiputat, el bon amic Francesc Ten.

Han passat governs de diferents colors per aquestes institucions municipals. Hi ha hagut estira-i-arronses fa molts anys, però l'important és que en aquest moment tenim un acord, un acord que nosaltres haguéssim volgut que derivés en un projecte dimensionat una mica millor. Entenem que un sentit per banda al llarg d'onze quilòmetres és un projecte que en termes de mobilitat i de seguretat, doncs, ens quedarà petit, però és igual. Tenim un acord i el que prioritzem és que això en aquest moment vagi endavant. Tenim un projecte definitivament entregat a la Generalitat.

I ens sap molt greu que, en aquest cas, els Comuns, la CUP també, siguin els únics partits en aquest moment que segueixen manifestament en contra de la variant d'Olot i de les Preses. Sincerament, no ho entenem, i més quan tenim la darrera enquesta, per exemple, professional: diu que el vuitanta-cinc per cent dels olotins estan a favor de la variant. I si vostès el que alleguen són qüestions ambientals, dir-los que la comarca i els diferents municipis estan treballant pel bus a demanda, per la xarxa de punts de recàrrega de vehicle elèctric, per l'estudi de viabilitat del tren tram, per la mobilitat en patinet i en bicicleta, per la pacificació dels carrers, etcètera. Són mesures que són necessàries però no són suficients, necessitem la variant.

I en qüestió ambiental, també, deixin-me que els hi digui que si es preocupen per les qüestions ambientals, que jo soc el primer, preocupin-se també dels valors de contaminació que tenim en òxids de nitrogen en partícules en suspensió, per exemple, al carrer Sant Jordi.

Ahir mateix, al vespre, mentre preparava una mica aquesta intervenció, ho vaig mirar. I, mirin, les partícules en suspensió, les més fines, les que tenen diàmetre aerodinàmic de 2,5 micròmetres, estaven ahir al vespre, això era a un quart de nou del vespre, a 127 micrograms / metre cúbic, quan el màxim permès per la Unió Europea són, de mitjana anual, vint-i-cinc. O sigui, és cinc vegades la contaminació permesa. Per tant, això també, evidentment, és una qüestió ambiental que els hi agrairia que tinguin en compte avui, aquest migdia, a l'hora d'emetre el seu vot.

I Esquerra Republicana, és cert, va presentar una proposta de resolució a la Comissió de Territori, però que, anant bé, se substanciarà al febrer, pels temps que tenim al Parlament.

I, per tant, la nostra interpellació, que ha vingut després, què aporta? Aporta que avui puguem estar votant una moció, en primer lloc, i, en segon lloc, aporta, sobretot..., i aquí agraeixo l'ajuda tècnica de l'exconseller d'Economia Jaume Giró en la redacció d'aquest punt únic de la moció, que el que hi demanem (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –si em permet vint segons, president–..., doncs el que demanem és que hi hagi ja compromesa una partida de 110 milions en el pressupost del 2025 i que es fixin les partides també en el calendari pluriennal d'inversions per poder consignar ja aquests 440 milions d'euros totals d'aquesta obra, perquè vagi al ritme que toca i pugui entrar íntegrament en servei com a màxim a principis del 2029.

A la rèplica parlaré de les esmenes rebudes.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha dos grups que hi han presentat esmenes. I, per poder-les exposar davant del Ple, en primer terme té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Jordi Viñas i Xifra.

Jordi Viñas i Xifra

Bon dia, president. Consellera, diputats i diputades... Saludar i també donar la benvinguda als alcaldes i regidors, representants del consell comarcal, representants veïnals, gent del món empresarial de la comarca de la Garrotxa. Avui debatem una moció que, de fet, com ha dit el diputat Vergés, va en la línia d'una proposta de resolució presentada per Esquerra Republicana registrada el 10 d'octubre, que el que busca és donar resposta a una necessitat, reiterada i històrica, d'una infraestructura que doti la comarca d'una alternativa de mobilitat amb més fluïdesa i que no causi més problemes en les travessies dels municipis de les Preses i Olot; una reivindicació que fa massa temps que dura i que ja no pot esperar més, i que fins fa poc ningú havia resolt.

Anem tard, però més val tard que mai. Anem tard, tot sigui dit, perquè els qui durant anys de responsabilitat en les conselleries de Territori..., van ser incapaçs

d'arribar a un consens amb tots els agents implicats de la comarca: ajuntaments, empresariat, teixit industrial, entitats mediambientals, pagesia, entitats veïnals.

I, tot i que portar les reivindicacions i necessitats de les comarques gironines al Parlament sempre és una bona notícia, dir-li també, senyor Vergés, que va tard en la presentació d'aquesta moció. Perquè, permeti'm que l'hi digui, un té la sensació que vostè es vol aplicar aquell refrany català que diu: «Uns carden la llana i els altres s'emporten la fama.» I per què li dic això, senyor Vergés? L'hi dic perquè vostès i els seus avantpassats de Convergència han tingut durant vint anys la responsabilitat de la conselleria de Territori. I permeti'm la pregunta, i que l'hi faci amb una expressió pròpiament garrotxina que la gent de les comarques gironines entendrà perfectament: què han cardat vostès durant aquests anys? (*Remor de veus.*) Doncs ja l'hi diré jo, senyor Vergés: no han fet res.

Miri, he recuperat l'hemeroteca, i li he de dir que és força frustrant. Des del 1987 que els consellers de torn de la política territorial dels seus avantpassats de Convergència prometien la variant. El 2012, el conseller Recoder –de Convergència– assegurava que el projecte de la variant avançava i s'esperava tenir el projecte executiu en un any. Santi Vila, març de 2014 –també de Convergència–, deia que el calendari del Govern era començar la variant entre el 2015 i el 2016. Conseller Rull, agost de 2017: «La variant entrarà en funcionament el 2022 i es començarà a construir el 2019.» Sap com se'n diu, de tot això, senyor Vergés? Fum, fum, fum.

No és fins als pressupostos de 2023 que hi ha una partida per a la redacció del projecte executiu i una previsió del pressupost de 2024 de 300 milions d'euros, que, per cert, vostès no van ajudar a aprovar. I, ves per on, sap qui eren els consellers de torn en aquest període? El conseller Juli Fernández i la consellera Ester Capella, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Per tant, com deu comprendre, nosaltres votarem a favor d'aquesta moció –a més a més, s'ha acceptat l'esmena que havíem presentat–, perquè no pot ser d'una altra manera. Ja vam fer la previsió pressupostària en el seu moment i ara es demana el mateix: garantir aquesta dotació. Ara, també li he de dir, senyor Vergés, que en la part expositiva em sobta que vostè obviï o no faci cap esment –i més vostè, essent de la comarca– ni de la pagesia ni del canvi climàtic ni dels aspectes hidrològics que s'han de tenir en compte en tot el projecte.

Per tant, per coherència, no podem fer altra cosa que recolzar-la. A més, tenint en compte que s'hi arriba amb un projecte treballat, que té el consens majoritari de la comarca i dels ajuntaments implicats, i que amb el diàleg es van acceptar moltes de les esmenes que ajuntament i entitats mediambientalistes van presentar. Tot perquè finalment es pogués tirar endavant una infraestructura que portava anys i panys encallada.

Un projecte que dona solucions a la mobilitat, que en el tram és respectuós amb la trama paisatgística de la comarca, procurant-ne també el menor impacte possible. S'ha dimensionat el traçat a 1+1, que vull recordar que, al principi, al pas de la cruïlla de la carretera de la Canya, era un 4+4, tres de variant i una per enllaçar la 260 cap a Camprodon.

Per tant, doncs, i per anar acabant, des d'Esquerra Republicana entenem que és una infraestructura necessària, que hi ha un consens ampli al territori, que s'han tingut en compte els aspectes mediambientals i paisatgístics, i que és una infraestructura que la comarca i la vegueria de Girona no pot esperar més.

Demana també a la consellera que preservi els compromisos amb els ajuntaments de que, abans de completar la maqueta definitiva, es posi a consideració prèvia dels ajuntaments. I també disposar de l'informe de l'ACA per tal de garantir la protecció de l'aquífer.

I ara sí, acabo, president. Com li deia, senyor Vergés, al començament, menys la fama i més cardar la llana.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per defensar l'esmena del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Núria Navarro Hurtado.

Núria Navarro Hurtado

Bé; bon dia, president. Bon dia, consellera. Diputats, diputades, alcaldes de la Garrotxa, president del consell comarcal, veïns, veïnes..., moltes gràcies. Aquesta és una moció fàcil. És una moció que ha presentat Junts; una moció que, evidentment, hi tenim tot el compromís de la nostra consellera, i aquesta és la seva voluntat per tal de tirar endavant l'execució d'aquest projecte, el projecte de la variant d'Olot - les Preses.

Ens sorprèn, amb tantes oportunitats que vostès han tingut durant els anteriors mandats, que sigui precisament ara que vulguin que aquest projecte es tiri endavant; evidentment, aquest és un projecte que s'ha de tirar endavant, i així es farà. Un projecte que, ja avancem d'entrada, és un orgull per a la nostra consellera que pugui, finalment, executar. Així ho va comentar fa uns dies en aquesta cambra. El Govern de Salvador Illa té vocació de servei, i els veïns de la Garrotxa per fi veuran convertit en realitat aquest reclam social.

El compromís del Govern és que, de cara a l'any 25, aquesta execució es pugui tirar endavant. És una realitat, i estic segura i convençuda que finalment ho podrem tirar endavant. S'hi destinaran tots els esforços. En aquests cent vint dies de govern la consellera s'ha posat a treballar i no ha perdut gens el temps. Per fi veurem la llum de l'inici de les obres d'aquesta variant.

Sabem de la situació que provoca la falta de la variant entre Olot i les Preses, una reivindicació que, fa molts anys, especialment els veïns de la Garrotxa sol·liciten al Govern. Per fi ha acabat, i la consellera Paneque s'ha posat a fer-ho. La Garrotxa necessita aquesta variant, i la seva execució serà culminada en aquest mandat. La variant Olot - les Preses permetrà que l'eix Vic-Olot per Bracons i la C-37..., es millori la mobilitat en aquest entorn i evitar, així, el trànsit del pas per l'interior dels nuclis urbans.

Aquest ha representat un projecte que no ha estat senzill, i ha costat arribar a un consens entre els diferents alcaldes dels municipis afectats per fer possible aquesta realitat. Aquest projecte ha requerit un treball tècnic molt llarg. Per fi s'ha arribat a una proposta de consens amb el territori i el teixit econòmic i empresarial. De fet, les mesures i les millores acordades amb els ajuntaments s'han pogut incorporar al projecte per afavorir la integració ambiental amb aquestes noves infraestructures. Entre d'altres conseqüències, els veïns d'Olot podran finalment respirar tranquils. Especialment s'ha fet referència als veïns del carrer Sant Jordi, qui dia a dia han de suportar les pudors, els sorolls i moltes vegades inclús les pors que provoca el continu trànsit de vehicles i camions pel centre de la ciutat.

En cas –i esperem que sigui així– que el projecte definitiu sigui aprovat a mitjans de l'any 25 i s'hagi de preparar la licitació de l'obra, ens n'anem, com a no molt tard, a finals del 25 o principis del 26. I aquest projecte s'ha d'executar no per falta evidentment de voluntat política –que la tenim, i tota–, sinó perquè s'ha de donar tràmit a una regulació administrativa.

Senyors de Junts, per part seva evidentment esperem que ens donin la mà estesa per aprovar aquests pressupostos i que finalment l'execució del projecte es pugui tirar endavant amb la màxima celeritat. El compromís també és de vostès. Així ho esperem.

Així doncs, tota la voluntat i tot l'interès per executar el projecte, un projecte per un total de gairebé 440 milions d'euros. Aquest projecte s'ha d'executar en quatre anys, respectant tots els tempos i fixant en el calendari pluriennal d'inversions les partides escaients per realitzar, quan la tramitació administrativa ho permeti, la totalitat de l'execució de la nova variant amb la màxima rapidesa, per tal que el repte

d'iniciar les obres el proper 25 sigui una realitat i la infraestructura pugui entrar en servei al més aviat possible. Anem per feina. Executem el projecte per tal que la variant deixi de ser finalment una reivindicació i per tal que es converteixi en una realitat i que tothom la puguem gaudir.

Agrair a tots els agents implicats la seva bona predisposició i especialment, novament, als veïns del carrer Sant Jordi, que en el seu dia a dia han hagut de patir les moltíssimes incomoditats que ha ocasionat aquesta falta de la variant.

Finalment, deixin-me aprofitar aquests darrers segons per desitjar a tothom –al personal de la casa, diputats, diputades, consellers i conselleres, membres de la Mesa– unes bones festes o un bon Nadal; es poden fer seva la felicitació que més s'adeqüi a les seves conviccions.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. A continuació, els grups parlamentaris que no han presentat esmenes poden fixar la seva posició. En primer terme, per fer-ho, té la paraula el diputat senyor Jaume Veray Cama, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Jaume Veray Cama

Bon dia. Moltes gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, alcaldes, veïns i empresaris de la Garrotxa... Senyor Vergés, vostè va dir que no, però una mica d'illusió per ser d'Olot sí que li fa presentar aquesta moció. Sí, se li nota. I sentint-lo, senyor Vergés, qui no conegui el territori i no el conegui a vostè podria arribar a la conclusió de que vostès viuen rodejats de muntanyes de vuit mil metres, i, home, no cal exagerar.

L'he escoltat i vaig escoltar molt atentament la seva interpellació, senyor Vergés. I vostès –vostès– no han foradat res. Els túnels els hi han fet; els de Castellfollit i els de Capsacosta –els de Castellfollit, per cert, un govern del PP. Per tant, li demano que no es passi d'èpica, no sigui que al final acabi sent o s'acabi convertint en el Capitán Trueno de la política catalana. Ho dic per allò de ser de Girona, comarques gironines, i portar les quatre barres al pit, per res més.

Vostè també va dir..., i ens va fer aquí una exposició del seu moment «indepe», moment que jo de vostè mai m'hagués esperat, i va deixar al descobert la seva part insolidària vers els altres territoris catalans. Va fer uns números sobre els sempre utilitzats per vostès 22.000 milions. De fet, ahir el seu company se'n va gastar ja 20.000 en el Departament de Salut. Va dir una cosa així com: «Dividim i a nosaltres ens en toquen tants, de milions.» Crec que va ser així. Per tant, volent dir: «Si els altres tenen problemes, a nosaltres no ens importen.»

Però parlem de la variant, que és el que hem vingut a fer. És veritat que la variant d'Olot porta molt de temps, massa temps, esperant. Sembla que per fi –per fi– tenim un acord de per on ha de passar, com s'ha de fer i fins i tot el que suposadament ha de costar. Ara falta la voluntat política del Govern per executar-la, a part de la illusió que també ens va dir la consellera Paneque que li feia ser la consellera que complís amb aquest compromís. I li preguntava a vostè, senyor Vergés, si dubtava de la paraula del president Illa sobre el compromís adquirit fa uns dies a la Garrotxa per fer aquesta variant. Doncs miri, consellera, el senyor Vergés no sé si dubta o no, crec que sí, però de la paraula del mateix president, que va afirmar que tindríem pressupostos a final d'any, i que vostès ens han dit, ja, quan no han tingut més remei, que no els tindrem fins al primer trimestre del 25..., doncs miri, a nosaltres no ens en dona gaires, de motius per confiar-hi, no. I, per cert, els seus socis d'investidura també es queixen que no veuen avenços en els temes del pacte. Per tant, ja em dirà quina confiança dona.

Però els veïns del carrer Sant Jordi... Jo també sempre n'havia dit «vial», però si ells estan convençuts i creuen que ha de ser un carrer, doncs, pels veïns del car-

rer Sant Jordi i del carrer Portbou..., ja fa massa temps que esperen aquesta variant, aquesta obra. Els empresaris garrotxins també fa molt de temps que l'esperen. Ells també aconsegueixen o fan que Olot sigui una zona pròspera. Però també els veïns de les Preses i molts veïns de tota la Garrotxa, cregui'm. Senyor Vergés, en la seva intervenció va demanar que s'establissin ajuts per als empresaris garrotxins per a aquests quatre anys i mig que duraran les obres, però a la proposta, a la moció, no ho proposa. No sé si és que no s'han recordat d'ells o què ha passat.

I, senyor Vergés, motius per fer la variant en sobren: d'econòmics, de salut, de seguretat... Fins i tot és un greuge històric, però tampoc no cal que ens vingui de víctima. Miri, ja sé que els hi agrada, a vostès de Junts, això del victimisme. Entre l'absentisme i el victimisme ja tenen mig discurs preparat.

Consellera Paneque, diputat Vergés, fer carreteres com la variant d'Olot no és de dretes ni d'esquerres ni d'independentistes ni de no independentistes. Se'n diu «governar i invertir en la millora del territori». I, en aquest cas, és de justícia. Bé, no voler fer carreteres sí que és d'algú: de la gent de la CUP. Des del Partit Popular sempre hem defensat la necessitat d'aquesta variant. I ara que sembla que tenim consens i acord pel traçat, doncs, endavant.

Com ja li vaig avançar l'altre dia, ahir, nosaltres li donarem suport a la moció. Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Buenos días, presidente. Señora *consellera*, señores diputados y personas que nos visitan... Desde VOX hemos defendido la variante de Olot y Les Preses siempre que hemos tenido ocasión, y así lo ha hecho en el Ayuntamiento de Olot nuestro concejal Daniel Plana en numerosas ocasiones –un saludo para nuestro concejal señor Plana. Porque, aunque no les guste, VOX está representado en el Ayuntamiento de Olot porque así lo han querido sus ciudadanos. (*Aplaudiments.*)

En esa misma línea de defensa de la variante se ha manifestado nuestro diputado Alberto Tarradas en este Parlamento y fuera de él. Un saludo también para nuestro diputado Alberto. (*Remor de veus.*)

Para VOX, la construcción de la variante de Olot y Les Preses es una obra necesaria que mejorará mucho la calidad de vida de sus ciudadanos y contribuirá a potenciar la actividad empresarial de la comarca. En la interpelación que realizó la semana pasada el diputado de Junts –un saludo también (*rialles*)– a la *consellera* quedó patente la voluntad del actual Gobierno de la Generalitat de acometer esta importante obra. Asimismo, la *consellera* nos informó de que ya están iniciados los trámites técnicos y administrativos.

También parece no unánime, pero sí mayoritario, el apoyo de este Parlamento a la realización de esta obra ya en trámite. Entonces, si existe una obra sobre la que hay amplio acuerdo y el propio Gobierno nos confirma que están iniciando las acciones, ¿qué sentido tiene que Junts nos presente hoy una moción para apoyar algo que ya apoyamos y que además ya está en trámite? Pues el propio diputado proponente nos ha dado la respuesta: que él es de Olot. Bueno, pues enhorabuena. Cuando vuelva a ver a sus vecinos podrá decirles que ha propuesto en el Parlamento de Catalunya que se apruebe realizar una obra con la que ya estábamos de acuerdo y cuyos trámites ya se han iniciado. Enhorabuena. (*Aplaudiments.*)

Por nuestra parte, tan solo queremos recordar a Junts –ya lo han hecho otros diputados– que, bueno, aunque hayan cambiado de nombre, pues, siguen siendo los mismos, que son el partido que más ha gobernado en Catalunya en los últimos cuarenta años, y tiempo han tenido de realizar esta obra, si tan importante la consideraban. Pero –pero– todos sabemos que los separatistas han dedicado sus esfuerzos

y nuestro dinero a lo que favoreciera a sus tesis separatistas y lo han quitado de lo que es útil y provechoso para los ciudadanos, como la variante de Olot y Les Preses. (*Aplaudiments.*)

También queremos decir a los que consideran que los vehículos privados son el enemigo a batir, como hacía don Quijote con los molinos de viento, que la mejora de las condiciones de transporte para el vehículo privado, sean turismos o camiones, no es incompatible con la promoción y mejora del transporte público. Desde VOX creemos que debemos mejorar las carreteras para que haya un tráfico más seguro, más fluido y que cause las menores molestias posibles a los vecinos. Y se debe hacer a la vez que se mejoran las redes de autobuses, tren –si fuera el caso– o bicicletas y patinetes, como se menciona en su moción.

Para finalizar, expresar una vez más el firme apoyo de VOX a la construcción de la variante de Olot y las Presas.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Bon dia. Gràcies, president. Diputades, consellera, autoritats garrotxines que avui ens visiteu... Ningú s'estranyarà..., i, de fet, el diputat Vergés, doncs, ja ho ha dit, no?, que votaríem en contra, que no podíem votar a favor, malgrat que jo crec que, amb elegància parlamentària, ens va demanar el vot, jo crec que amb una certa ironia. Entenc que ho va fer amb molta elegància, però no podem votar-la a favor, hi votarem en contra. Deia que no se n'estranyaran, tampoc, perquè jo mateix ja vaig fer una pregunta al Govern sobre l'impacte ambiental de la variant, sobre la participació ciutadana, sobre la transparència del projecte.

Per tant, ningú s'estranya del nostre posicionament. Tampoc, entenc, ningú s'estranyarà del seu, perquè tota aquesta evidència innegable de l'emergència climàtica i la crisi ecològica que ens afecta..., no parlen d'aquesta en la seva moció en cap moment. I continuen volent projectar noves vies que el que prioritzen és el vehicle privat, com si Catalunya no hagués d'assumir la seva responsabilitat en la reducció dràstica del trànsit i de les emissions que necessita el planeta.

Ens reiterem en tot el que els Comuns hem dit al llarg dels anys, però també en el que diuen els moviments ecologistes del territori, entre ells Salvem les Valls, que amb la seva empenta i el seu qüestionament del projecte i les seves mobilitzacions han fet visible la insostenibilitat d'aquesta variant. Aquest projecte no és una necessitat real de mobilitat local, ni tan sols, com diuen, un problema dels veïns i veïnes de l'avinguda de Sant Jordi d'Olot i del moviment «No és un vial», que també hi són avui i que entenem. Aquesta infraestructura es configura com una autopista disfressada de carretera, pensada no per pacificar l'avinguda de Sant Jordi, sinó per al trànsit de llarg recorregut, ignorant completament els criteris de sostenibilitat i respecte al territori. Per tant, no ho comprem –em sap greu–, no comprem l'argument que ho fem pels veïns i veïnes afectades. Perquè això no ve d'ara; ve de fa uns quants anys, quan vostès, com s'ha dit, gestionaven el Govern de Catalunya, o el cogovernaven.

Ha estat, en tot cas, la insistència de certs sectors empresarials i polítics, connectats a interessos que poc tenen a veure amb el bé comú en la construcció d'aquests trams, els que ara volen accelerar una construcció que no té ni el consens ni el sentit comú territorial. I, a sobre, ens demanen o tenen la barra de demanar bonificacions fiscals als mateixos actors que els empenyen a presentar la moció.

Mirin, els hi donaré quatre raons per les que votarem en contra de la moció de Junts. La primera. Aquest, que és el segle de les transicions, és el de la necessària transició ecosocial. No podem continuar ignorant la realitat de l'emergència climàtica. Cal repensar radicalment la mobilitat, cal prioritzar els desplaçaments en trans-

port públic. La transició a les energies renovables no és només una qüestió de reducció d'emissions, és una oportunitat per construir una nova economia i una societat que sigui més justa i sostenible.

En segon lloc –s'ha dit també–, la protecció de les terres agrícoles. Les variants projectades afecten greument terres d'alt valor agrícola, de primera qualitat, imprescindibles per a la sobirania alimentària i el desenvolupament d'una agricultura ecològica i de proximitat. No podem condicionar el futur alimentari en nom d'una mobilitat insostenible.

En tercer lloc –s'ha dit també–, la preservació d'espais naturals i les possibles afectacions a l'aquífer de la vall. Aquest projecte afecta directament el Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa, un patrimoni natural que cal protegir per a generacions futures. A vostès, que parlen tant de patrimoni, els hi recordo que els espais naturals són el patrimoni de la gent que no tenim patrimoni.

I, en quart lloc –s'ha dit també–, el risc d'inundacions. L'increment del risc d'inundacions a la zona de les Preses és un altre factor que ignora el projecte actual. El risc de l'efecte barrera a una zona inundable resulta preocupant.

En definitiva, no ho diem nosaltres ni ho diu tampoc Salvem les Valls, sinó que ho diu el Consell de Protecció de la Natura, quan diu que els impactes que generaria aquesta infraestructura són inadmissibles en un espai natural de protecció especial.

Per concloure, també vull insistir en la urgència d'elaborar un pla comarcal de mobilitat que prioritzi el transport públic col·lectiu, que faciliti els desplaçaments als polígons industrials de manera sostenible i que fomenti l'ús de vehicles de mobilitat personal no només dins els nuclis urbans, sinó també entre ells. Només així construirem un futur veritablement sostenible i just per a la Garrotxa i per a Catalunya.

I faig meves les paraules de Salvem les Valls: és possible una Garrotxa sense més carreteres, que aposti per l'agroramaderia ecològica i garanteixi la sobirania alimentària, amb un aire net, una mobilitat activa i pacificada que promogui el transport públic; una comarca on sigui possible una vida sana en un planeta habitable.

I perdoni, diputat, però m'ho ha posat *a huevo*, que diem al Baix Llobregat, quan em parla de partícules. Sí, miri, jo li ensenyo aquesta (*l'orador mostra una il·lustració a la cambra*): veu aquesta taca lila, que és pràcticament irrespirable? Això és el Prat de Llobregat. Això està al costat d'un aeroport que emet partícules i CO₂ per sobre del que els veïns poden acceptar. I això també els hi recordaré quan vostès tornin a plantejar de nou a la veu de l'amo l'ampliació de l'aeroport.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Tot seguit, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bon dia. Bon dia a tothom. Primer de tot, dir que per nosaltres la Garrotxa el que necessita i fa anys que demanem és un pla de mobilitat comarcal que promogui el transport públic i la mobilitat activa i sostenible.

I això, per què ho demanem? Doncs perquè està clar que els veïns i les veïnes tenen tota la raó del món. Pateixen les conseqüències d'un trànsit constant, el soroll, la contaminació i la inseguretat perquè durant molts anys s'ha prioritzat un model que es basa en el vehicle privat. Si l'única solució és apostar per més carreteres i asfalt, el que fem és només desplaçar el problema de lloc, però no que el problema desaparegui. En poc temps ens tornarem a trobar en aquesta mateixa situació o encara pitjor, perquè amb un trànsit més fluid potser encara s'atraurà més trànsit i un augment del pas de camions d'alt tonatge, és a dir, més CO₂, més problemes de salut i continuar alimentant la crisi climàtica i fent veure que no existeix.

Però, sí, és veritat, des de la CUP reconeixem el greu problema de trànsit que pateixen els veïns i les veïnes de les Preses i d'Olot i d'alguns carrers en concret a conseqüència d'una mala planificació urbanística i d'unes polítiques molt poc valentes de foment de la mobilitat pública.

De fet, el propi pla de mobilitat urbana sostenible d'Olot..., les dades que dona són molt clares: una majoria de desplaçaments diaris són de caràcter intern, una mica més del vuitanta-dos dels desplaçaments que viu Olot són de caràcter intern; només un disset per cent són moviments de connexió que van cap enfora, intermunicipals. Dels que són interns, un quaranta-vuit per cent són amb transport privat i només un dos per cent amb transport públic. Dels que són intermunicipals, un vuitanta-set per cent són amb transport privat motoritzat i només un onze per cent amb transport públic. Aquestes dades són molt clares, i ens demostren la greu situació que hi ha i la manca d'infraestructures i d'actuacions per fomentar la mobilitat sostenible a la comarca, i en especial a la ciutat d'Olot.

Tenim exemples clars de municipis..., o, per exemple, en el carrer Sant Jordi, on passen disset mil vehicles diaris, i dos mil, doncs, són camions. Però només un deu per cent dels vehicles que hi passen tenen origen i destí a la comarca; el noranta per cent restant és de mobilitat interna. I això no ho solucionarà una variant, tornarem a estar més o menys allà mateix. Per tant, queda molt clar que la problemàtica veïnal existeix, alhora que queden clares les mancances en mobilitat a la comarca i que la variant no serà una solució definitiva del problema.

I hi han moltes propostes per tirar endavant que es proposen des de la CUP a l'Ajuntament d'Olot i també a la comarca, que és el foment de l'ús del transport públic, intentar captar nous usuaris en lloc de perdre'ls, no?, que totes les dades indiquen que el transport públic d'Olot va perdent constantment usuaris i no es fa res per augmentar-los –campanyes de sensibilització, etcètera–; una reordenació territorial per afavorir el transport públic col·lectiu, el desplaçament a peu o en bicicleta. El tren tram Olot-Banyoles-Girona, imprescindible per millorar no només la mobilitat de la comarca, sinó de comarques gironines. Busos més petits, elèctrics, que no contaminin. Mobilitat pública cap als polígons industrials. Més carrils bici; hi han 141 quilòmetres de xarxa viària a dintre d'Olot i només deu quilòmetres de carril bici. Restriccions en franges horàries. Es poden fer moltes i moltes coses.

I vostès poden pensar que la CUP som els del no. Però recordin..., aquí mateix el diputat de Junts ens ha recordat, o no sé si el d'Esquerra, que hi havien projectes fins i tot de 4+4, en el seu moment. Gràcies a les entitats ecologistes, a la gent que ha estat lluitant, com, per exemple, Salvem les Valls, ara el projecte que sembla que presenten és 1+1 i té una majoria, i així ho haurem d'acceptar, només faltaria. Per tant, gràcies als moviments ecologistes i als veïns i les veïnes organitzades que deien que no a aquests macroprojectes ara tenim un projecte molt més petit.

I els garanteixo que des de la CUP el que farem és vetllar perquè, quan es faci, s'adeqüi a les necessitats del territori amb un mínim impacte negatiu ambiental, paisatgístic i social, i que, evidentment, nosaltres continuarem treballant per la mobilitat sostenible, que és el nostre projecte de futur.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Finalment, per fixar la posició del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Bon dia. Gràcies a tots els representants d'Olot i la Garrotxa per assistir a aquest Ple. Poques o pràcticament cap objecció podem posar a la moció que presenten, senyors de Junts, i que el senyor diputat, l'il·lustríssim senyor Vergés, va fomentar i justificar en la seva intervenció apellant al Govern al respecte.

La implementació d'aquest projecte de la variant d'Olot i les Preses ha sofert retards i molts entrebancs per diferents qüestions: tècniques, pressupostàries, d'oposicions locals i també per motius ambientals. Però, un cop enllestit el projecte executiu, només faltarien els tràmits d'audiència a les administracions i als propietaris afectats.

Hem de recordar que aquest projecte ha estat adormit al calaix del Departament de Territori dels diferents governs. Es van haver de resoldre més de 154 alegacions, triar entre dos projectes i efectuar modificacions, tot per preservar la riquesa dels terrenys i les zones agrícoles i no perjudicar la pagesia, juntament amb un important gruix de mesures paisatgístiques i de contaminació acústica. En tot cas, pensem que l'espera ha valgut la pena. Tan important com el projecte per la Garrotxa és que es va crear una comissió de la variant representada per organitzacions veïnals, empresarials, socials i polítiques per fiscalitzar i donar impuls a una obra que, sens dubte, millorarà la qualitat de vida dels olotins i, de retruc, a tota la Garrotxa.

Així doncs, pràcticament finalitzat aquest procediment administratiu, ara toca apellar a la voluntat política de pressupostar les partides necessàries per tal que les obres de construcció de la variant es puguin iniciar al més aviat possible. A hores d'ara, només es compta amb l'oposició dels Comuns, que ja han dit que hi votaran en contra, i que durant la seva campanya electoral va ser l'únic partit que es va mostrar contrari a la construcció d'aquesta variant, alegant que la solució no depenia d'invertir desenes de milions d'euros en malmetre un entorn ambiental. Deien que hi havia alternatives i que, per exemple, els camions podien desviar-se per l'eix Transversal, encara que el trajecte fos més llarg.

Un dels trànsits més importants són els vehicles pesants que travessen el carrer Sant Jordi per anar a l'escorxador, on més o menys hi ha uns dotze mil porcs en total. D'aquests, n'hi ha que arriben d'altres comunitats autònomes. Insistien que potser era més barat fer una altra política d'escorxadors, més repartits, que tenir camions fent centenars de quilòmetres. És una transcripció literal del seu candidat dels Comuns, Eloi Badia. N'estan segurs, d'aquesta ocurrència?

Aquestes mateixes argumentacions les van subscriure ja en el seu dia els seus antecessors d'Iniciativa - Els Verds. De fet, van ser, com són ara, els únics opositors també en el projecte del túnel de Bracons. Segurament, amb la perspectiva del temps, els Comuns reconeixen la transcendència i magnitud d'ambdues infraestructures. Hauran millorat el benestar dels garrotxins.

Com a anècdota, però, cal saber que l'empresa adjudicatària de redactar el projecte constructiu de les variants d'Olot i les Preses és Typsa. Tots sabem els problemes que ha tingut aquesta empresa en el túnel de les Glòries, en l'ampliació de l'eix Transversal, en la línia 9 del metro, totes elles plenes de polèmiques, retards i sobre costos, segons els informes de la pròpia Sindicatura de Comptes. Caldrà vetllar per fer-ne un seguiment acurat.

Aquesta variant reduirà el trànsit entre els nuclis urbans, millorarà la connexió cap a l'eix Transversal i generarà un impacte econòmic i social positiu, especialment per als sectors del turisme i comerç i per als veïns de la Garrotxa.

Per acabar, els diem que estem a favor d'aquesta construcció i que els hi donarem suport a la seva moció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Gràcies, president. Diputat Jordi Viñas, amb el cor a la mà l'acompanyo en el sentiment. I l'acompanyo en el sentiment perquè a vostè, avui, en política, però també a la vida, li ha passat una cosa que és molt trista, que és que... Evidentment, no

m'ha decebut a mi –que sí que m'ha decebut– i a la meua gent, sinó que el que he notat és que ha decebut fins i tot algun dels seus. Notava cares de disgust amb la politització banal, gratuïta, que vostè ha fet d'aquesta qüestió (*aplaudiments*), quan precisament nosaltres el que hem intentat en tot moment –i ho sap– és que sigui una demanda de territori, que sigui una demanda transversal.

Es posava també amb la gestió del conseller Rull. Sàpiga que era un govern amb vostès, de Junts pel Sí, i que al cap de tres mesos –tres mesos– el van posar a la pre-só. Per tant, tingui una mica de respecte. (*Aplaudiments*.)

I, dit això, jo li seguiré dient el que li tenia pensat dir, amb tota l'elegància parlamentària, que és que li agraeixo la transacció a la qual hem pogut arribar per re-fermar –i tant que sí– un compromís que ja tenim nosaltres i que queda encara més palès en la moció a favor del sòl agrari i a favor del paisatge dels municipis per on passa la variant.

I al Partit Socialista l'esmena no els hi hem acceptat. Vostès parlen molt de «vos-tès ens han d'aprovar el pressupost». Escolti, l'obligació i la responsabilitat de presen-tar el pressupost al Parlament és de vostès, del Govern. I, a més a més, ho van votar fa pocs dies en una moció del company diputat Toni Castellà, que el presentarien abans d'acabar l'any.

I el nostre dret com a oposició i el nostre deure –i tant que sí, només faltaria– és dir què és el que volem que inclogui aquest pressupost. I això és el que estem fent, i això és el que seguirem fent. No en tenim cap mena de dubte.

I en la seva esmena m'ha sorprès, m'ha decebut i m'ha entristit i m'ha preocupat molt que vostès el que pretenguessin –i per això no els hi hem acceptat– és no fixar cap partida el 2025. I la seva excusa era dir: «No, perquè si de cas l'obra no comen-ça...» Escolti'm, si l'obra no comença, vostès el que han de fer –i això m'ho ha ense-nyat el conseller Giró– és una «modi», una modificació, i passen la partida a l'any següent. I Déu me'n guard que no comencés, perquè nosaltres el que farem serà crear un observatori per controlar que això –i tant que sí– (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) comenci i que entri en servei com a màxim el 2029.

Per tant, mirin-s'ho al revés: si ara no posem la partida el 2025 i l'obra comença, que començarà, ja em diran vostès com s'ho farien per fer veritat això. Vostè, con-sellera, ha estat tots aquests dies, des de la meua interpellació, dient a bombo i pla-terets que i tant que sí, que l'obra començarà el 2025, i ara pretenien presentar una esmena en la qual retiraven fixar la partida el 2025. Faci-s'ho mirar.

Els hi desitjo a tots bon Nadal. Avui, diputades i diputats, estem votant «sí» o «no» a la variant...

El president

Se li ha acabat el temps, diputat.

Salvador Vergés i Tejero

...«sí» o «no» –sí, president– a la salut, al benestar, la prosperitat i la seguretat de tots els garrotxins.

Gràcies. I bon Nadal a tothom.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les bonificacions del transport públic

302-00038/15

El divuitè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les bonificacions del transport públic. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per exposar-la té la paraula l'honorable senyora Laura Vilagrà i Pons.

Laura Vilagrà i Pons

Bé, bon dia a tothom. Gràcies, president. I després d'aquest tema, que ha sigut tan apassionant, també saludar els alcaldes i alcaldesses que són aquí, president del consell comarcal... I ara també parlarem, doncs, d'un altre tema rellevant, com són les bonificacions al transport públic.

Però no només va d'això, aquesta moció –consellera, també salutar-la–; va d'un finançament estructural per al transport públic, va de garantir la mobilitat sostenible i de qualitat a la nostra ciutadania, va d'equilibri territorial i igualtat d'oportunitats arreu del territori i va de facilitar de manera decidida i diligent un ús preferent del transport públic justament en un context d'emergència climàtica en què el transport terrestre té un vint per cent de les emissions que generem entre tots els transports. Per tant, aquí tenim molt marge de millora.

En aquest sentit, les bonificacions i l'ús del transport públic també van relacionats amb la mitigació del canvi climàtic i amb aquesta descarbonització del transport públic –que és imperativa– i, per tant, amb la reducció de les emissions de gasos d'efecte hivernacle.

Sabem perfectament de la situació de les finances de la Generalitat i, per tant, de la incapacitat moltes vegades de fer polítiques transformadores amb l'actual model de finançament. Per tant, ja ho saben, anem per aquí, des d'Esquerra Republicana, i anem en la línia de fer un gran acord nacional pel transport públic, per un transport que ha de ser estructural i ha de ser sostenible al llarg del temps, i no en funció de qui mani o si hem de fer un decret o el que calgui. En aquest sentit, el moll de l'os d'aquesta moció va de la gratuïtat del transport públic en alguns casos o de les bonificacions que ja hi han vigents de cara a aquest any i, per tant, el que plantegem és que continuïn l'any vinent.

Em va agradar molt escoltar la consellera quan deia que, en el cas dels joves, justament s'havia vist que les bonificacions eren útils, perquè era un hàndicap el cost per no utilitzar el transport públic. Per tant, és per això que aquesta aposta dels joves pel transport públic on hi ha bonificacions cal mantenir-la.

Ara és el moment, doncs, de revertir mancances, de revertir aquesta situació caòtica que viu el nostre transport. Avui mateix, incidències a l'R2, a l'R11, a l'R13, a l'R14, a l'R15, a l'R17, i potser me'n deixo alguna. I és evident que això genera una situació de col·lapse del nostre transport. Per tant, ara és el moment de revertir aquestes mancances, però no és el moment de revertir les bonificacions, per no acabar de desincentivar l'ús del transport públic.

Per tant, crec que tota la cambra ens hem de comprometre, especialment amb els col·lectius més vulnerables, però amb el conjunt de la ciutadania, per donar oportunitats educatives, laborals, d'oci, sense barreres econòmiques ni territorials, com deia, i mantenir aquestes bonificacions.

Per tant, i amb relació a aquesta moció, justament el que pretenem, d'una banda, és que l'Estat faci els seus deures, la seva responsabilitat amb relació a finançar el transport públic, perquè la Generalitat, el Govern, el conjunt dels governs, han fet els deures impulsant millores importants en el transport, però sovint hem d'acabar pïdolant aquests diners que són nostres.

Per tant, ha d'haver-hi un finançament estructurat per part de l'Estat. I hi ha d'haver també –i ho hem dit al principi– un gran acord per finançar aquest transport

públic, perquè sigui efectivament integral, sostenible, fiable arreu del territori. I per això plantegem aquest finançament, doncs, més sòlid, que garanteixi el dret a la mobilitat i que, de fet, sigui un consens ampli entre totes les administracions. I això vol dir també les locals, que hi tenen un paper fonamental.

I, concretament, i ja vaig als punts d'acord, que en aquest cas serien deures de la pròpia Generalitat: fer realitat la integració tarifària arreu de Catalunya l'any 25 –i ho remarco, l'any 25. I aquí hi hem introduït un element nou respecte de la interpellació que varem fer, i és que, arran de propostes que ens venen de les terres de Lleida, en la T-mobilitat el que no podria ser és que tractéssim igual els que estan més lluny i, per tant, que tinguéssim en compte el criteri de dispersió poblacional de despoblament, de llunyania, en aquest cas de les terres del Pirineu i Aran, Lleida i Terres de l'Ebre. Per tant, crec que això és molt rellevant.

Per altra banda, que es mantinguin el trenta per cent de bonificacions que ja estan aplicades el 2024. També la gratuïtat dels abonaments de rodalies i regionals, també pensant en el tren Avant, o el vint per cent de la T-usual.

Quant a joves, li he mig anunciat el fet de que es mantingui la bonificació de la T-jove, que en el cas de Catalunya és fins als trenta anys; també ho vull remarcar, perquè no és exactament així al conjunt de la resta de l'Estat, però, en qualsevol cas, aquí sí, per tant, remarquem l'edat. I també la gratuïtat de la T-16. Creiem que és fonamental. També, en el món rural, la millora del transport públic.

I acabo ja, perquè em queden quinze segons, dient que cal un estudi amb relació a les diferents línies que hi ha en transport d'estudiants per tal de millorar l'actual sistema, i no podem esperar a la fi de les concessions.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per defensar-les té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

Dani Cornellà Detrell

Bon dia a tothom. Bé, hem presentat dues esmenes a aquesta proposta, a aquesta moció que ens presentava Esquerra Republicana. Una ha estat acceptada, l'altra l'hem transaccionat. Per tant, perfecte.

Dir que votarem «sí» a tots els punts de la moció perquè pensem que van en la línia del que defensem nosaltres. Tot i això, no com a crítica a qui la redacta, perquè sabem que ho fan amb bona fe, però..., tant el punt 1, que al final el que es demana és que l'Estat espanyol compleixi... Bé, el que ens demostra la història recent i no tan recent d'aquest país és que constantment incompleixen amb l'execució dels pressupostos i que, tot i posar-hi els diners, després, com que no compleixen amb l'execució dels pressupostos en infraestructures, doncs, això queda en paper mullat. I això ha passat moltíssims anys. I votarem que sí perquè entenem la bona voluntat d'Esquerra Republicana, però aquí el que cal és que el Govern compleixi d'una vegada amb el nostre país.

El segon punt també és un punt que en el seu moment ja es va aprovar en una altra proposta d'Esquerra Republicana molt similar. I aquí també estem exactament igual. Hi votarem a favor, perquè evidentment que hi hem de votar a favor, però aquí el que falta és que qui governa compleixi amb aquest Parlament, amb el que s'acorda a aquest Parlament i amb el que necessita el poble de Catalunya.

També, evidentment... Bé, he dit que donem suport a tot, però és molt important el tema de, el 2025, mantenir les bonificacions al transport públic, que ja s'ha anunciat que així serà, però... Evidentment, nosaltres hi donarem suport. I també bonificar els preus de la mobilitat de les terres més llunyanes, que, evidentment, doncs,

és una manera d'afavorir-los, ja que en la majoria de temes estan totalment desafavorits. Per tant, almenys poder-los bonificar per ajudar en la seva mobilitat al país.

Referent a les esmenes que hem presentat, la primera és al punt 3, que és el sistema tarifari adaptat, que permet desplaçaments integrats entre àmbits de l'ATM diferents. Vam proposar aquesta esmena, finalment transaccionada, per afegir l'apunt per tal que la integració tarifària de tot Catalunya no es limiti a tenir tot el territori dins d'unes ATMs, sigui Barcelona, Girona, el Camp de Tarragona o Lleida, sinó que, a més, la integració del conjunt de Catalunya permet fer desplaçaments amb tarifa integrada entre punts d'ATM diferents. Per exemple, un trajecte entre Figueres i Granollers, que és l'ATM de Girona i la de Barcelona.

I a l'esmena número 2, que és al punt número 9, que aquesta sí que ha estat acceptada tal qual, el que fem és afegir l'apunt del transport a demanda, que està bé en aquelles zones amb menys densitat de població, o sigui, això és el que fa possible que hi hagi transport públic. Per tant, actualment es posa en molts municipis un sol trajecte en tot el dia en una línia per cobrir l'expedient de transport públic, però no és útil per a ningú, no és útil per a la gent que viu en aquests municipis.

Un exemple el trobem a Vilanova de Sau, de 310 habitants, on el Govern passat va posar al juliol transport a demanda, però només dos trajectes d'anada i tornada durant el matí i migdia dels dissabtes. Sí que és útil per al dissabte al matí perquè la gent de Vilanova pugui anar al mercat de Vic tres hores o la gent de Vic pugui anar a passar tres hores a Vilanova, però per a la resta de la setmana què? Per a la resta de setmana el municipi no té cap tipus d'oferta de transport públic, i això no pot ser.

El que parlàvem abans, no? Els municipis petits o les terres més a l'extraradi del Principat de Catalunya han de tenir bonificacions, han de tenir transport adaptat, diari, a les necessitats reals d'aquell territori. I el transport a demanda en aquests municipis petits pot ser una solució interessant i important per a la gent que hi viu.

De fet, pensem que s'ha de garantir una oferta que doni resposta a les necessitats de mobilitat quotidiana de la gent que pateix –com els de Vilanova de Sau, però hi han molts altres exemples– i que s'han d'anar buscant solucions, perquè, si no, al final el que estem fent és afavorir el vehicle privat. I afavorint el vehicle privat estem lluitant contra la descarbonització, no per la descarbonització. Per tant, més mobilitat pública col·lectiva.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. I ara, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Gracias, presidente. *Consellera*, señores diputados, buenos días de nuevo. Como hemos manifestado en numerosas ocasiones en este Parlamento, desde el Grupo Parlamentario de VOX nos manifestamos rotundamente a favor del transporte público. Las administraciones públicas deben tener como una de sus prioridades prestar unos servicios de transporte público de calidad.

Y estamos a favor porque entendemos que este es un servicio fundamental para los ciudadanos, y desde VOX lo hacemos en positivo para que los ciudadanos puedan optar libremente por trasladarse mediante cualquiera de los sistemas de transporte público. Pero para VOX estar a favor del transporte público no significa estar en contra del transporte privado y demonizarlo continuamente, como hace la izquierda todos los días. Al contrario, creemos que transporte público y transporte privado son complementarios y deben ser los ciudadanos quienes libremente decidan en cada momento cuál de los medios de transporte se adapta mejor a sus necesidades.

Pero esta prestación de un servicio de transporte público de calidad tiene un precio –bastante alto, por cierto–, y desde VOX pensamos que, siempre que las posibi-

lidades presupuestarias lo permitan, deben aportarse fondos públicos para procurar la rebaja del precio del transporte público de cercanías para viajeros frecuentes y especialmente para los niños, los trabajadores y los estudiantes.

Olvidan los diputados de Esquerra Republicana, y no es la primera vez que les pasa en estos últimos meses, que ellos han gobernado la Generalitat de Catalunya durante los últimos años. Y parece que se olvidan porque Esquerra Republicana nos propone hoy en su moción mejoras en el transporte en zonas rurales, realizar un estudio sobre necesidades de movilidad, crear nuevas líneas de autobuses o mejorar otras, o el despliegue e integración tarifaria de la T-mobilitat. No nos parece mal –no nos parece mal–, pero todas estas acciones ya podrían haberlas realizado hace unos meses, cuando gobernaban, pero no lo hicieron.

Y especialmente grave es lo que se refiere a la T-mobilitat, un proyecto que está en ejecución desde el año 2013 y en el que ya se han gastado más de 100 millones de euros. La T-mobilitat es uno de los grandes fracasos de la Generalitat de Catalunya, y no solo del anterior Gobierno de Esquerra Republicana, sino de todos los que ha habido desde el año 2013. El otro día nos dijo el nuevo Gobierno del PSC que la desplegará en esta legislatura. Veremos, pero, vistos los antecedentes, nos permitimos ser escépticos.

Por parte de VOX, se han presentado dos enmiendas. Creemos que las distintas administraciones públicas que hay en España –demasiadas, a nuestro juicio– deben colaborar, porque para los ciudadanos no es importante qué administración pública les presta los servicios; lo que importa a los ciudadanos es que estos servicios sean de calidad y se hagan con la mayor eficiencia posible. Por eso creemos que en las relaciones entre las diferentes administraciones públicas deberían eliminarse palabras como las que se utilizan en esta moción, como «exigir», y sustituirlas por palabras como «colaborar».

De la misma manera, defendemos que estas medidas de subvención del transporte público deben realizarse no solo en Cataluña, por unos supuestos agravios o imaginarias deudas históricas, sino en toda España. VOX defiende la igualdad de derechos de los españoles, sea cual sea el lugar de España donde vivan.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, finalment, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor José Ignacio Aparicio Ciria.

José Ignacio Aparicio Ciria

Bon dia, president. Hem de garantir la connectivitat de l'hemicicle. És una mica complicat. És broma, eh? (*Rialles.*) Molt bon dia, conseller, consellera, diputats i diputades, treballadors i treballadores. Assistim a una nova moció sobre la mobilitat que busca arranjar tot el que no s'ha solucionat fins ara en temes relacionats amb la millora del transport públic a Catalunya.

De nou, posaré en valor la necessitat d'executar tot el que és necessari i tot el que no s'ha començat a afrontar i fer fins fa poc i que per fi s'està treballant. Perquè és imprescindible encarar –com ja està fent el Govern– aquest dèficit de transport públic en un context d'emergència climàtica. Es fa obligatori que tots i totes treballem plegats per aconseguir més i millor transport públic i per obtenir, com més aviat millor, una forta reducció de les emissions de gasos d'efecte hivernacle.

En aquest i també en altres temes s'ha de cercar una àmplia entesa entre tots o la majoria dels grups parlamentaris per millorar el transport públic sostenible. Parlo d'un gran consens. Posar-nos d'acord és essencial per solucionar les mancances estructurals, revertir els greuges històrics entre territoris i garantir una mobilitat equitativa, sostenible i eficient, però també per evitar la proliferació de mocions alguns punts de les quals són reiteratius en diferents plens. Sense treure en absolut impor-

tància als temes que tractem avui i altres dies, de vegades sembla que estem en el dia de la marmota.

Estic parlant de treballar plegats per cercar una major eficiència. És més que evident que hem de garantir el dret a la mobilitat de forma sostenible i orientar la utilització cap al transport públic, que és del que tracta aquesta moció. Aquests són els objectius bàsics i prioritaris per al Departament de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

I s'estan fent aquests treballs tenint en compte l'impacte ambiental del model actual de transport i establint un horitzó de cap a on hem d'anar. Un horitzó que possiblement devem compartir, perquè estic segur que el cent per cent dels grups té clar que hem d'anar cap a models més sostenibles mediambientalment, ja siguin d'esquerres o de dretes. Hem de donar passos de compromís i de consens entre els diferents grups parlamentaris.

Està clar que hem de cercar la cohesió territorial impulsant el transport intermodal. Els sistemes integrats ens haurien de permetre poder oferir als usuaris, amb un únic bitllet, una coordinació òptima d'horaris i d'aparcaments dissuasius per a tot tipus de vehicles, incloses les bicicletes. Però mentre arriba –si arriba– aquest gran acord parlamentari, ens toca lidiar amb punts, amb peticions i amb exigències, moltes de les quals ja fa molt de temps que haurien d'estar satisfetes i la majoria de les quals ja s'estan treballant per part de la conselleria de Territori.

M'agradaria dir que hem arribat a molts acords, però només hem pogut fer una transacció a mitges, de les cinc que proposàvem; atenció, però: ho agraeixo, una és més que ninguna. (*Rialles*.) I els punts que toca aquesta moció, doncs, al final ja estan també en l'agenda de la conselleria, una conselleria que està fent un treball extraordinari perquè són moltes les seves obligacions, forta la seva dedicació i grans els seus projectes. També dic que no tot el que no s'ha fet en molts anys es pot solucionar en dos dies, però aquí estem, com a grup que dona suport al Govern, amb ganes i forces per millorar el transport públic i les seves tarifes.

Tant de bo la mobilitat sostenible sigui un compromís de país que superi les diferències polítiques i territorials i que amb diàleg i planificació a llarg termini i el finançament adequat, per descomptat, puguem construir un sistema de transport públic més pràctic, més eficient i més just, capaç de connectar tota Catalunya d'una manera molt més equitativa.

Amb aquest desig i carta als Reis –tot i que soc republicà– m'acomio, explicitant que no votarem cap vot en contra. Farem un parell d'abstencions obligades no perquè no estiguem d'acord amb els punts –en el fons del contingut hi estem totalment d'acord–, que sí que hi estem, sinó perquè alguns terminis no els considerem realistes. Això sí, també m'agradaria que, quan el punt 10 de la moció estigui en marxa, que un dia hi estarà, i els busos cap a la Universitat Autònoma de Barcelona surtin de Castelldefels, puguin fer parades als municipis de la banda del riu Llobregat on hi ha Sant Feliu, Molins de Rei..., que anirà perfecte per a totes les poblacions del voltant, especialment per als pobles petits de l'Ordal.

I poso com a exemple la meua filla, Ayelén –vol dir «alegria»–, que dedica diàriament entre una hora i mitja i dos per anar a la Universitat Autònoma i una hora i mitja o dos per tornar a Cervelló. Però tot té la seva part positiva (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo, president–, perquè s'està llegint tots els llibres que tenim a casa, que són molts.

Ara sí. Molt bon dia, molt bon transport públic sostenible i molt bon Nadal als que creguin en el Nadal, i als que no, bones festes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Bon Nadal, efectivament. A continuació, poden fixar la seva posició aquells grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes.

I en primer terme, per fer-ho, té la paraula la diputada senyora Montse Ortiz i Martí, del Grup Parlamentari de Junts.

Montse Ortiz i Martí

Gràcies, president. Bon dia, consellera, diputats, diputades. Una vegada més tornem al faristol per parlar de mobilitat, un dels reptes que tenim com a país. Des de Junts no tenim cap dubte que Catalunya ha d'avançar cap a un model basat en el transport públic i en una mobilitat descarbonitzada i sostenible. Per tant, s'ha de treballar de manera unànime per reduir la dependència del vehicle arreu del país.

En aquest sentit, compartim que una bona mesura per impulsar l'ús del transport públic passa, en primer lloc, per la integració i, en segon lloc, per la bonificació de tarifes. És necessari implementar la integració tarifària al transport públic de tot Catalunya a través del desplegament integral de la T-mobilitat. Això permetria a la ciutadania viatjar pel territori de manera integrada amb títols definits per l'autoritat de transport pertinent. Així mateix, l'aplicació de bonificacions en les diferents tarifes també és una bona mesura per incentivar l'ús del transport públic al nostre país.

Per tant, aquestes mesures que presenten la moció són positives? Sí. Són útils per impulsar l'ús del transport públic? També. Ara bé, només són un incentiu en el cas de la integració i són bàsicament un pedaç en el cas de les bonificacions. El que de veritat augmentaria l'ús del transport públic és la millora real del servei i, per tant, és on hem de centrar tots els nostres esforços.

Així, Catalunya ha d'apostar per un bon transport públic que estigui lliure de barreres, que sigui accessible per a tothom, que s'ajusti a les necessitats reals dels catalans i les catalanes, que afavoreixi l'equilibri territorial i que garanteixi la igualtat d'oportunitats. Per tant, necessitem un transport públic competitiu i de qualitat.

Actualment tots coneixem que la situació del transport públic de Catalunya està molt lluny de ser eficient. Vivim des de fa anys un caos permanent del sistema de rodalies –aquest matí n'és un bon exemple– i un col·lapse i una sobreocupació de la xarxa d'autobusos. En definitiva –i, senyors del Govern, prenguin-ne nota–, el que el nostre país necessita és incrementar la inversió en el transport públic per millorar el servei i ampliar la xarxa, tant ferroviària com viària.

Però aquesta anàlisi seria incompleta si no denunciem, de nou, la falta d'inversions: uns 40.000 milions d'euros, si hi sumem el dèficit històric, només en infraestructures ferroviàries. Aquesta és una varietat més de l'espoli fiscal que pateix el nostre país. Però no només parlem de dèficit d'inversió, sinó que també hi ha una gran falta de compromís del Govern espanyol amb relació al finançament per al funcionament del transport públic del nostre país. Si sumem tot això, segurament s'expliquen la baixa fiabilitat del sistema i els problemes que es pateixen arreu i diàriament.

Una vegada més, doncs, des d'aquest faristol hem de denunciar, primer, el dèficit fiscal que patim a Catalunya i, segon, els incompliments d'execució del Govern amb les infraestructures del nostre país.

Qui dia passa, any empeny. I mentre els catalans i les catalanes pateixen cada dia problemes per arribar a la feina, als centres d'estudis o allà on necessiten, el Govern promet però no passa a l'acció. Tenim un govern de la Generalitat que no defensa els interessos del nostre país, que no es fa respectar i que no es planta ni amb els seus a Madrid per reclamar allò que és prioritari per a Catalunya. Potser ha arribat el moment de dir «prou» i que no ens aixequin més la camisa, els senyors del Partit Socialistes.

I si parlem de millorar i ampliar la xarxa podem parlar d'autobusos, i tant, podem fer-ho, però de manera desacomplexada. Aquí els senyors d'Esquerra Republicana ens han afegit un punt com un bolet, parlant dels autobusos per millorar la mobilitat cap a les universitats, en concret de dues línies cap a la Universitat Autònoma. Evidentment, des de Junts hi estem d'acord. Els joves estudiants necessiten un transport de qualitat i ajustat a les seves demandes per desplaçar-se als centres d'estudis. En

aquest sentit, una de les línies que han assenyalat a la seva moció és la de Vilafranca - Sant Sadurní - l'Autònoma. I, com a penedesenca, vull tornar a fer arribar la veu de la meua vegueria en seu parlamentària –i ja els aviso que no me'n cansaré–, un territori que pateix un greuge estructural en termes de mobilitat. Rodalies és caòtic, els autobusos són insuficients i l'AP-7 viu en permanent col·lapse.

Però no només això. Si ens centrem en la línia de la qual han fet menció, han fet referència a Sant Sadurní d'Anoia, una ciutat de tretze mil habitants que ni tan sols té una parada d'autobús digna. Ho repetim, estem d'acord que cal augmentar la freqüència d'autobusos, evidentment, però, ja que hi fan referència, fem-ho amb mirada ampla. També cal millorar el servei per als usuaris en tots els sentits.

En definitiva, des de Junts no ens oposarem a bonificar les tarifes –suposa un incentiu i un benefici per a tots els catalans i catalanes–, però no renunciarem a més inversió per millorar la xarxa ni per al servei de transport públic arreu del nostre país. Aquesta sí que hauria de ser una prioritat de primer nivell per a Catalunya i per a aquest Govern.

Aprofito per desitjar-vos unes bones festes. I moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. A continuació, té la paraula la senyora Eva García Rodríguez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, senyor president; no, senyors consellers. Presenten vostès, senyora Vilagrà, una moció necessària i oportuna. Necessària, doncs, perquè contemplen aquí en els punts de la seva moció moltes coses que vostès no han fet durant els anys que han governat. I està molt bé que ara tinguin aquestes idees, no?, com per exemple impulsar el desplegament de serveis de transport adaptats a les singularitats de les zones rurals, també el tema dels autobusos per identificar quines línies són les més necessàries. Ara resulta que tenen aquestes idees i, per tant, li dic que aquesta moció era molt necessària. I oportuna també, donats els continus canvis d'opinió del Govern Illa, perquè la consellera Paneque ens diu un dia que desapareixeran les bonificacions; al cap de poques hores, pocs dies, el secretari de Mobilitat diu el contrari, i, per tant, ja no sabem on som. Per tant, ho repeteixo, senyora Vilagrà: moció necessària, moció oportuna.

Cal tenir en compte que les despeses en el transport són una part important de les despeses familiars i que cal, per tant, mantenir els bons, les bonificacions que hi han fins ara. Considerem de gran importància la necessitat de garantir les millors condicions econòmiques per al transport urbà de les àrees metropolitanes i de la resta de Catalunya.

El correcte finançament del transport públic és una assignatura pendent a Catalunya. Vull recordar que el Grup Popular no només..., i també aquí al Parlament de Catalunya, sinó també a l'Ajuntament de Barcelona i d'altres ajuntaments de l'àrea metropolitana, doncs, hem demanat sempre una llei de finançament del transport públic que garanteixi la sostenibilitat i l'estabilitat, i que cap govern de Catalunya, cap govern de la Generalitat, ho ha volgut o pogut abordar. Fins i tot es va perdre aquesta oportunitat quan es va constituir la nova àrea metropolitana l'any 2010.

Criteri fonamental pel Partit Popular: garantir l'accés equitatiu i fomentar la mobilitat sostenible sense incrementar la càrrega econòmica als catalans. Ens trobem en una situació d'incertesa fruit, com deia abans, d'informacions contradictòries. L'Autoritat del Transport Metropolità va anunciar un increment del 6,75 per cent de les tarifes del transport públic per a aquest any 2025. Aquest increment, si no es mantenen les actuals bonificacions, tindrà un impacte molt gran, negatiu, en les famílies, en els joves, en els catalans que fan servir el transport públic, sobretot aquells amb menys recursos, augmentant, per tant, les desigualtats i dificultant l'accés a un servei essencial com és el transport públic.

Necessitem, per tant, un compromís seriós i ferm del Govern Illa per mantenir aquestes tarifes bonificades actuals. I és un tema de responsabilitat política, de protegir el benestar dels catalans i d'assegurar que la mobilitat pública segueix sent un dret fonamental.

En aquest sentit, és necessari rebre el finançament compromès del Govern Pedro Sánchez, que, a hores d'ara, avui dia, encara no està compromès. Senyors socialistes, senyors d'Esquerra Republicana, que també tenen la clau en la governabilitat del Govern d'Espanya, de vostès dependrà, i de ningú més –de vostès dependrà–, senyora Vilagrà, que es garanteixi el finançament d'aquesta bonificació del transport públic per als catalans.

Moltes gràcies. I bon Nadal.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I, a continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. No sé, diputat Aparicio, si és el dia de la marmota, però evidentment el que sí que posa en relleu aquesta moció és que el tema de la mobilitat és un tema de gran importància per al país, de gran importància per a Catalunya. La mobilitat sostenible ja ha estat objecte de debat en plens anteriors i torna avui a aquesta agenda parlamentària. I posa..., doncs, deia, això, no?, la rellevància per a la majoria de grups. La rèplica d'aquest tema evidencia la necessitat d'abordar-lo en profunditat i de buscar solucions consensuades que permetin millorar la mobilitat dels ciutadans i la sostenibilitat del nostre sistema de transport.

Hem dit aquí que la mobilitat ha de ser un dret, un dret bàsic i de caràcter universal, ja que facilita l'accés als altres drets. La disponibilitat d'una mobilitat, diguem-ne, popular, accessible i diversificada és una condició prèvia per multiplicar i millorar les opcions d'accés al lloc de treball, a l'habitatge, als centres educatius i sanitaris, als serveis comercials, a l'esbarjo, a la cultura o a la pràctica de l'esport. Al mateix temps, en situació d'emergència climàtica, la mobilitat ha de ser fonamental en aquesta transició ecològica necessària. I, així mateix, els sectors del transport i de la mobilitat han d'assolir la neutralitat climàtica.

Aquesta moció articula propostes que, podríem dir, complementen la moció que fa unes setmanes vam presentar els Comuns i que vam aprovar i que era un veritable full de ruta cap a un sistema de transport públic eficient. Nosaltres esmentàvem la necessitat d'un nou contracte social per la mobilitat, dèiem; un pacte que ens comprometí a tots a construir ciutats i pobles on respirar aire net sigui un dret, on caminar i pedalar sigui un plaer i on el transport públic sigui una opció eficient i assequible per a tothom.

Un nou contracte social de la mobilitat que també vol dir més trens i menys carreteres, construir un model de ciutats i territoris propers. Això significa garantir el finançament d'uns serveis de mobilitat suficients perquè la dotació de serveis públics al conjunt del territori estigui disponible en un temps de viatge inferior als trenta minuts, amb especial atenció a les característiques tant de les àrees metropolitanes de Barcelona o de Tarragona com de la resta de territoris interiors del nostre país, els municipis rurals i els micropobles. Territoris de trenta minuts. Per tal d'assolir-ho, cal impulsar la creació de connexions intermodals, incloses les vies ciclistes, i coordinades amb el transport de més freqüència i capacitat per facilitar l'accés a tot el territori de Catalunya. La intermodalitat és la base de la mobilitat sostenible.

La dependència del vehicle privat ens aboca a un futur negre. La contaminació atmosfèrica ofega les nostres ciutats, les desigualtats a l'accés a la mobilitat aïllen les zones rurals i la crisi climàtica amenaça el futur dels nostres pobles i ciutats. Davant d'aquesta realitat, el transport públic és una solució imprescindible, un servei públic que hem de potenciar amb urgència.

Som a un canvi d'època que ha de superar un model que ja és obsolet, un model que ens ha dut a la contaminació de l'aire, a unes ciutats hostils i a una dependència del petroli que ens fa vulnerables. El contracte social per la mobilitat que proposem conflueix amb la idea de l'acord nacional pel transport públic que proposa la moció d'Esquerra Republicana. Nosaltres el definim com un pacte d'esperança, un compromís col·lectiu per construir un futur on la mobilitat sigui un dret i no sigui un privilegi.

Per tant, un cop més amplifiquem la veu de milers de ciutadans i ciutadanes per defensar un model de país de trens. Primer, en tot allò que li competeix a la Generalitat. I això també va pel Govern d'Esquerra Republicana, que va obviar aquest necessari canvi de paradigma i les inversions necessàries que ara, per sort, defensa, però també va pel Govern del PSC, que tendeix a igualar qualsevol proposta en matèria de transport que abans exigien. Deia en les competències pròpies, però sense renunciar a exigir a l'Estat el compliment de les inversions que els corresponen. I aquesta no és una demanda gratuïta, sinó una qüestió de justícia: l'Estat té una responsabilitat econòmica en el finançament del transport públic a Catalunya.

En segon lloc, la integració tarifària a través de l'extensió de la T-mobilitat a tot el territori és un altre element clau del país que facilita l'accés universal al transport, especialment per als joves, que representen el futur de Catalunya. Una integració tarifària ha de tenir en compte les particularitats territorials. Per això ens sembla bé una atenció especial a les terres de Lleida, al Pirineu-Aran i a les Terres de l'Ebre, garantint que ningú quedi exclòs del sistema de transport públic.

En definitiva, votarem favorablement la moció perquè, com us deia, complementa la nostra proposta de fa dos anys i perquè representa una bona aposta pel transport públic com a eina de transformació social i ambiental.

Moltes gràcies. I bones festes.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I ara, per fixar la posició del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Gràcies, president. Durant dècades, Catalunya ha patit un infrafinançament sistemàtic i una gestió centralitzada en el sistema de rodalies, així com en d'altres infraestructures del territori català. Només cal fer una mica de memòria per comprovar els incompliments històrics del caos de rodalies sota el control de Renfe i Adif. És un exemple de com la dependència de l'Estat espanyol ens afecta en el dia a dia: retards, cancel·lacions, obres mal planificades.

Volem un transport públic eficient, i ja no n'hi ha prou amb exigir la transferència completa de les competències i els recursos al Govern de Catalunya. Som una nació. Diem «prou». Tenim tot el dret a decidir sobre les nostres infraestructures. No podem seguir sent ostatges d'un model que prioritza els altres territoris en detriment dels nostres.

Per això, Aliança Catalana els proposem les següents propostes. En primer lloc, estem a favor de la integració tarifària i dels serveis adaptats. Donem ple suport a la necessitat d'aquesta integració a tot Catalunya, però, hi insistim, no només es tracta de preus, sinó també de cobertura nacional. Les zones rurals, especialment les més allunyades i les comarques interiors, han de tenir el servei de transport adequat a la seva realitat demogràfica i territorial, de la mateixa manera que apostem per mantenir les bonificacions existents.

Un altre punt a abordar són les necessitats dels col·lectius universitaris. Aquest jovent, tota la gent universitària, ho pateix cada dia, tant els que són de Barcelona per desplaçar-se a l'Autònoma o a altres universitats de la resta del territori com els que són de fora de la ciutat. I si parlem dels estudiants de les universitats de Tarragona, Lleida i Girona, tot s'agreuja.

Per Aliança Catalana, un altre aspecte fonamental és reduir la hipercentralització de la mobilitat a l'àrea metropolitana i garantir que totes les comarques tinguin accés digne al transport públic i als grans corredors viaris, així com apostar per un eix transversal ferroviari, la millora de les línies de rodalies en tota l'extensió de Catalunya, des de les Terres de l'Ebre a la Cerdanya, des del Pirineu a qualsevol altre punt.

I, tal com hem dit en diferents propostes de resolució, esmenes presentades i ja en el debat de política general i també en diferents plens, considerem que el model actual és injust i obsolet. És paradoxal que Esquerra Republicana parli de sobirania i equilibri territorial quan forma part d'un sistema que perpetua l'infrafinançament i la dependència. Vostès han avalat aquest Govern del 155. Són còmplices d'aquest model insegur en molts aspectes.

Finalment, volem fer palès que el transport públic no només és una qüestió de sostenibilitat i mobilitat, sinó que és una prioritat per suplir la manca de comunicacions d'aquest país que estem patint dia a dia. Sense un sistema de transport que connecti eficientment tot el país, la construcció nacional quedarà absolutament limitada.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I tot seguit, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'honorable senyora Laura Vilagrà i Pons.

Laura Vilagrà i Pons

Sí; gràcies, president. I per pronunciar-me amb relació a les esmenes. Amb relació a les dues propostes que ens feia la CUP, n'hem acceptat una sobre la mobilitat rural i n'hem transaccionat una altra sobre la T-mobilitat.

En el cas del PSC, n'hem transaccionat una –és més que cap. Però, en qualsevol cas, no podíem acceptar que no es toqués re de les línies d'autobusos fins que acabessin les concessions el 28. Ens semblava que no podia ser i que el que s'ha de fer és revisar-les actualment.

I, en qualsevol cas, i amb relació a VOX, les dues propostes que ens feien era eliminar els deures que tenia l'Estat amb Catalunya. I això evidentment no ho podem acceptar, bàsicament perquè en aquests moments han de complir a banda i banda pel que fa al transport públic.

En qualsevol cas, esperem que aquesta moció tiri endavant, s'aprovi i sigui un acord en pro del transport públic.

I, en qualsevol cas –ja m'ho permetrà el president–, no només manifestar-me sobre les esmenes, sinó a mode de epitafi, si m'ho permet. Aquest segurament serà el darrer Ple..., previsiblement serà el darrer Ple on estaré present. I, en tot cas, els vull agrair el respecte, la companyonia, el to que sempre m'han dispensat en aquesta etapa de diputada, en l'etapa de consellera, sens dubte extraordinària, brutal, trepidant, sovint estressant. Jo sempre dic que ha set una etapa que ha estat un honor, que no sempre un plaer, com saben els consellers i conselleres que hi ha aquí presents i els que ho han estat. Però, en qualsevol cas, m'enyorava de casa, m'enyorava del Bages, i torno a casa a treballar per a la meua gent, però també torno a casa a treballar al municipalisme, que, efectivament, em connecta amb mi mateixa i és la primera trinxera de la justícia social, de la llibertat. I, per tant, doncs, em sento molt feliç de poder tornar-hi.

Si m'ho permeten, també bons desitjos de cara a aquest final d'any i el que ve. Una qüestió més general i una qüestió més concreta. General: que sempre tinguin en compte l'interès general, i sovint en detriment del partit, en aquest cas. Però, per altra banda, també, i en concret, que escurcin els terminis legislatius, que el món gira molt ràpid i no ens espera.

Bones festes a tothom. I espero que ens retrobem en aquests camins sinuosos de la nació catalana.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Honorable vicepresidenta, ha estat un privilegi servir al seu costat en aquesta cambra al servei d'aquesta nació. Moltíssimes gràcies.

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'habitatge

302-00040/15

El dinovè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'habitatge. La presenta el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera... El Grup Popular ha presentat una moció després de la interpellació que vam substanciar en el passat Ple amb la voluntat de resoldre i d'aportar la nostra visió per resoldre el greu problema de l'habitatge que patim a Catalunya, i ho hem fet des de la perspectiva de l'habitatge de lloguer per tal d'incrementar aquesta oferta.

I nosaltres el que creiem amb aquesta moció és que hem de crear les condicions adequades per facilitar que els que tenen els pisos per posar-los al mercat de lloguer ho puguin fer. Considerem que cal facilitar i generar aquestes condicions de seguretat, aquestes condicions de confiança, perquè el noranta-vuit per cent, principalment, del mercat de lloguer que està en mans dels propietaris es posi en el mercat. I també facilitar que els llogaters puguin optar per un pis en bones condicions, amb preus competitiu, i fer-ho de la millor manera possible.

Això sembla lògic i raonable, que el propietari tingui bones condicions i que vegi una bona opció al mercat de lloguer. En canvi, vostès, i amb els grups d'esquerra, que també ho són vostès, el que fan és perseguir el propietari, assetjar-lo perquè realment posi aquests pisos en lloguer en les condicions que vostès volen.

Des d'aquesta perspectiva, nosaltres sabem que des de Catalunya tenim poc marge de maniobra, perquè veritablement tota la seguretat jurídica i les condicions estan regulades en la *ley de vivienda, que es como la causante de todos los males*. Però sí que, en canvi, tenim un marge a l'hora de suplir alguns dèficits, que pensem que és del tot convenient fer-ho. Perquè el que sí que vam constatar és que els principals problemes són per la indefensió i la inseguretat del propietari, la limitació dels preus de lloguer –que distorsionen tot el mercat–, una indefensió davant l'inquilí que no compleix i l'ocupació. Per tant, vegem de quina manera podem fer una sèrie de polítiques d'oferta que veritablement la incrementin perquè tothom tingui una facilitat d'accés a l'habitatge i corregir-ho des d'aquesta perspectiva.

Per tant, aquesta moció que presentem és una política alternativa a les polítiques que vostès fan d'intervenir el mercat i que el distorsionen de tal manera que l'estan enfonsant. I pensem que és una política alternativa per recuperar la seguretat jurídica, generar confiança, estabilitat per als propietaris i per als llogaters –perquè aquí els que se'n beneficien són els dos–, i, per tant, donar un pas endavant en aquest sentit.

I, per tant, la nostra moció té dos blocs: el bloc de la seguretat jurídica i, després, tot el bloc de les polítiques d'oferta. Per a la gran majoria de les famílies catalanes,

el seu habitatge representa el seu principal actiu patrimonial. Per tant, hem de protegir la propietat privada. Tothom ha de tenir dret de disposar del seu bé en les condicions que ells considerin més adequades, i l'Administració ho ha de garantir i ha de preservar i protegir la propietat privada. Per tant, aquesta és una visió i una premissa fonamental.

Una altra, donar seguretat jurídica al propietari i al llogater i garantir l'equilibri entre els dos en una relació contractual i, per tant, preservar el dret d'aquell que el té en cada moment. En aquest sentit, hi ha d'haver una bona opció per al propietari i per al llogater. El llogater necessita estabilitat en l'oferta assequible, flexibilitat i facilitat; això és una qüestió fonamental. I el propietari necessita seguretat jurídica davant els llogaters que incompleixen i també una rendibilitat dels seus béns, i també una protecció davant els ocupes o la «inquietud», que hi han persones que no paguen després d'instal·lar-se en un pis de pis de lloguer. Per tant, des d'aquesta perspectiva creiem que cal comptar amb tothom.

Per tant, a la nostra moció el primer bloc va dirigit en aquesta direcció. També demanem que es compti amb les associacions de propietaris, perquè és lògic que puguin fer-ho. Per altra banda, derogar també la declaració de zones tensionades, que és la que està distorsionant tot el mercat i té un efecte pernicios sobre el mercat. Per altra banda, assegurar que l'Administració és la que ha de respondre i atendre al que és tota la demanda social. Per què? Perquè és la que té la responsabilitat. I, en aquest sentit, demanem una fiança perquè els propietaris, quan no els hi paga l'inquilí..., la Generalitat respongui; en aquest cas, l'hi demanem.

Després, també polítiques per reduir el tram de l'IRPF, no?, tant dels propietaris com dels llogaters, i ajudar-los a incentivar que posin els seus pisos al mercat persones que tenen rendes mitjanes i mitjanes baixes, i això també ajudaria i incentivaria que ho puguin fer. I, al llogater, reduir el seu IRPF per la renda que paguen, perquè també quedi compensat aquest esforç que fan. I, després, també afavorir i eliminar aquesta penalització que fan, no?, de que els que tenen (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) divuit mil euros no puguin accedir al mercat de lloguer.

Per tant, polítiques d'oferta, polítiques incentivadores, polítiques que donen seguretat jurídica, polítiques que generen confiança, que és lo que es necessita, amb un marc estable de col·laboració entre llogaters i propietaris i l'Administració, que es generi aquest marc d'incentivar, no de perseguir; d'afavorir, no d'impedir. I aquesta és la raó per la qual considerem que és molt necessari que tots els que tenen, a més, el noranta-vuit per cent del mercat, que la majoria tenen un pis o dos pisos, segons els estudis, el setanta-sis dels propietaris, i no, en canvi, el que vostès diuen en ocasions, com si tots fossin especuladors... (*Veus de fons.*) No, no, escolti...

El president

Ha d'anar acabant, diputada.

Àngels Esteller Ruedas

...és el petit propietari, que té el seu pis –acabo, senyor president–, que l'ha aconseguit amb molt d'esforç, que té tot el dret de posar-lo al mercat de lloguer. I l'inquilí també, per descomptat, tota la seguretat per a ell. Però, en aquest cas, l'equilibri dels drets és el que garanteix un equilibri entre l'oferta i la demanda. I, per tant, li demanem que derogui...

El president

Ha d'acabar, diputada.

Àngels Esteller Ruedas

...la zona tensionada.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Hi ha tres grups que hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per defensar-les, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, president. Parlar d'habitatge és parlar de llar, del lloc on les famílies construeixen la seva vida, on els nostres fills donen els primers passos, on trobem refugi, estabilitat, escalf, esperança. Però avui allò que era normal per als nostres pares i avis, i poder també ho havia sigut per a molts de vostès quan trobaven una feina –ja saben allò que deien de feina, casa i cotxe–, doncs, s'ha convertit en un luxe inaccessible per a milers de catalans. Hem passat en pocs anys de ser una terra de propietaris a ser una terra de precaris, sense llar. I per la meua generació ja puc dir que a dia d'avui ser propietari s'ha quedat com un somni esperxat.

Aquesta situació no és fruit de la casualitat, és el resultat de quaranta anys de polítiques equivocades: quaranta anys sense construir habitatge social, quaranta anys posant traves burocràtiques, abandonant el mercat i deixant les famílies treballadores sense alternativa.

I l'esquerra, en lloc de donar solucions, ha vingut a vendre el mite de que a cop de llei, a base de regular, regular i subvencionar, baixaran els preus per art de màgia, com si el BOE fos una espècie de llibre d'encanteris. Però la realitat és ben diferent, i és que les regulacions han provocat que molts propietaris perdin la confiança en el sistema i retirin els seus pisos del mercat. Només a la ciutat de Barcelona aquest últim trimestre s'han perdut deu mil habitatges de lloguer, mentre la demanda no ha fet més que créixer.

Les subvencions al lloguer no ajuden els llogaters; acaben inflant els preus i convertint-se d'aquesta manera en un bízum del Govern als propietaris. I això no soluciona els problemes, sinó que apuja els preus i els perpetua.

Mentrestant, l'ocupació s'ha convertit en una plaga sense control. Les seves normatives permissives han fet de Catalunya una zona de confort criminal, un paradís per a les màfies i per als delinqüents, mentre les famílies honestes viuen amb la por de que els seus habitatges siguin ocupats. Qui voldrà posar la seva casa o el seu pis al mercat del lloguer, si saben que cap de vostès mourà un dit mai per ajudar-los?

Però el més greu de tot això –el més greu– és que aquestes polítiques fracassades han trobat la continuïtat en el Partit Popular. Tant les critiquen..., presenten una moció en la que estem d'acord en molts punts, però cada cop que vostès governen perpetuen els mateixos errors que l'esquerra. A Badalona i Castelldefels, dos ajuntaments governats pel PP, es manté segrestat el sòl útil per a la construcció d'habitatges. Continua amb les mateixes traves burocràtiques i manca de mesures efectives per augmentar l'oferta.

Quan tenen l'oportunitat de canviar les coses –i vostès han governat Espanya–, no ho fan mai, sempre acaben fent seguidisme de l'esquerra. Parlen de seguretat, però les seves mesures contra l'ocupació molts cops acaben sent dèbils i insuficients. Hem presentat, en aquest sentit, esmenes a la seva proposta, i li he d'agrair també que hàgim pogut arribar a una transaccional.

Quan tenen l'oportunitat de bonificar la compra d'habitatge, a qui ajuden vostès? A qui ajuden vostès quan tenen l'oportunitat de bonificar la compra d'habitatge? Els inversors estrangers, abandonant les famílies que més ho necessiten a casa seva.

Però això també passa amb l'habitatge social i aquest Govern. A Girona, per exemple, la ciutat on més han pujat percentualment els preus del lloguer, més del cinquanta per cent de l'habitatge social se l'emporten estrangers, mentre les famílies autòctones no tenen res més a fer que marxar.

I si del centre de les ciutats ens expulsen els preus desorbitats, dels barris ens expulsa el fracàs del multiculturalisme. Les zones que abans eren la llar de les famílies

treballadores s'han convertit en barris abandonats per l'Administració, degradats, entregats a la delinqüència, a aquells que no respecten les nostres normes, els nostres valors i la nostra forma de viure. I aquesta degradació no és casualitat; és el resultat de les fronteres obertes, de la immigració massiva i descontrolada, de la manca d'integració, que ha donat lloc a la creació de comunitats paral·leles i l'increment insostenible de la inseguretat.

En definitiva, Catalunya necessita una alternativa. Una alternativa que posi per davant la construcció d'habitatge, que recuperi el sòl segregat per l'Administració i ofegat per la paperassa. Una alternativa que apliqui mà dura amb els ocupes i que, a l'hora de concedir habitatge social, posi els catalans els primers de la fila. Una alternativa que reequilibri el territori revitalitzant els pobles i garantint oportunitats reals als joves perquè puguin quedar-se i prosperar als seus pobles, a la seva llar.

Catalunya no es pot permetre més errors. Sense propietat privada no hi ha llibertat. Sense llar no hi ha famílies. I sense famílies no hi ha futur.

I permeti'm que m'uneixi també a la felicitació. Desitjar a tots els diputats un bon Nadal, perquè no són només unes festes. I precisament sense llar, però envoltat de família, neix el Déu infant.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. A continuació, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Maria Àngels Planas i Crous.

M. Àngels Planas i Crous

Bé; moltes gràcies, president. Molt bon dia a tothom. Diputats, diputades, consellera... Avui tornem a parlar d'habitatge. Avui Junts diem «prou». Pràcticament un terç de la població catalana viu ofegada pel cost de l'habitatge. Mentre l'oferta cau en picat, els preus continuen disparant-se. Aquest no és només un problema, és una emergència, i com a responsables polítics no podem permetre seguir fallant.

Les receptes aplicades fins ara han estat un fracàs. La llei d'habitatge aprovada pel PSOE, per Esquerra i pels Comuns ha fet justament el contrari del que prometia: els preus han anat pujant i l'oferta ha anat baixant a un trenta-u per cent. La inseguretat jurídica només ha aconseguit esporuguir els petits propietaris. Aquesta no és la via.

Junts ha presentat unes esmenes concretes i realistes, i no són esmenes concebudes per tenir titulars, sinó pensades per actuar. En primer lloc, s'adonen vostès que ni esmenten les necessitats d'ampliar el parc públic d'habitatge? La nostra esmena d'addició vol instar la Generalitat a esmenar-ho, i penso que ha de ser de manera urgent. Catalunya té només l'1,7 per cent d'habitatge públic, mentre que la mitjana europea és del nou per cent.

Quin és el panorama? Joves que no poden emancipar-se, famílies que destinen més del seixanta per cent del seu salari al lloguer i gent gran que veu que l'accés a un habitatge digne esdevé una utopia. Les administracions no podem eludir les responsabilitats, i cal assumir-les amb fermesa. Sense parc públic no hi ha futur per a les nostres famílies ni esperança per als nostres joves.

En segon lloc, també proposem instar el Govern espanyol a traspasar els tretze mil habitatges i els tres mil solars de la Sareb a la Generalitat. És incomprensible que aquests recursos continuïn estant infrautilitzats mentre milers de famílies pateixen una situació insostenible i que la Sareb podria pal·liar. Catalunya necessita aquests habitatges, però els necessita ara. Cal, per tant, el traspàs d'aquests recursos a la Generalitat i als ajuntaments per poder bastir l'habitatge social.

En tercer lloc, sobre les mesures per garantir el lloguer assequible i realista, la proposta que vostès ens fan és subvencionar dos-cents euros als joves, però vostès oblidem la diversitat territorial de Catalunya. Que potser costa el mateix preu, té el mateix preu de cost el lloguer a Barcelona, a Roses que a Maials o a Manresa? Les

ajudes han de ser equitatives. Haurien de ser un mínim d'un vint-i-cinc per cent del lloguer mensual, i s'han d'ajustar també a la realitat de cada municipi. A més, també caldria que les ajudes arribin als majors de seixanta-cinc anys, un col·lectiu massa sovint oblidat per aquesta qüestió.

En quart lloc, els incentius per rehabilitar habitatges buits. Els milers d'habitatges deteriorats podrien tornar al mercat si les administracions actuen de manera intel·ligent. Nosaltres el que proposem és reduir l'IVA un deu per cent per a la rehabilitació d'habitatges que es destinin al lloguer habitual per ampliar la seva oferta, dignificar els barris i millorar les condicions d'habitabilitat.

I, en cinquè lloc, també voldríem un nou punt per tal de que el Parlament el tramiti amb la màxima celeritat possible: la llei de lloguer de temporada i el lloguer d'habitacions. No podem ignorar les noves formes de lloguer ni tampoc oblidar la manca de regulació, que fomenta l'abús i també el frau i desequilibra encara més el mercat. Proposem una llei catalana específica per adreçar, per garantir que els diversos tipus de lloguer siguin viables, justos i controlats.

En sisè lloc, cal protegir els petits propietaris i els inquilins presentant un principi de seguretat jurídica. Sense garantir-lo, els petits propietaris no lloguen i l'oferta, doncs, es redueix. Junts proposa incorporar als col·legis professionals i a les associacions i promotors públics i privats el debat sobre el mercat de lloguer; coneixen molt la realitat d'aquest sector, i les seves aportacions, per tant, són imprescindibles.

Les nostres aportacions volen solucionar el problema de l'habitatge a través d'ampliar l'oferta, protegir els petits propietaris, incentivar la rehabilitació i augmentar el parc públic. Són propostes del més elemental sentit comú. I no ho resol-drem amb populismes ni tampoc amb decrets fallits que han acabat incrementant els preus. Ho resol-drem escoltant a tothom i amb voluntat política de consens, sentit comú i responsabilitat.

I per això (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –vaig acabant, president– insto a que se sumi a la nostra proposta, a la proposta de Junts d'una ponència conjunta en matèria d'habitatge i que aportí solucions a curt i llarg termini. Nosaltres hi estem disposats.

Moltes gràcies. Bones festes i bon Nadal.

El president

A continuació, per presentar les esmenes del Grup Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Eva Candela López.

Eva Candela López

Gràcies, president. Molt bon dia a tothom. Ja ho dèiem la setmana passada en el darrer Ple: és important parlar d'habitatge constantment i sentir-nos tots interpellats. Ho dèiem: són importants, els debats, per poder exposar les diferents visions que tenim sobre aquest tema. I avui crec que és un dia clau per veure aquestes diferents visions i, en definitiva, veure quin és el model de societat que tenim cadascú.

I amb la interpellació que ja va fer la setmana passada el Grup Popular ho veiem clarament, quin és el model de societat que tenim. Un model que..., ja va dir-los la consellera Paneque, diputats, diputades del Grup Popular, que el nostre model difereix molt del que tenen vostès. I penso, diputada Esteller, que la visió que tenen, a més de la crisi de l'habitatge, és una visió esbiaixada, i crec que no es correspon, aquesta visió que tenen, amb la realitat que tenim al nostre país, amb aquesta realitat que tenim ara. I aquesta realitat que tenim ara ve com a conseqüència de les polítiques que s'han fet durant masses anys.

I això voldria dir-li, diputada, perquè en la seva interpellació ens va exposar la situació en què segons vostès es troben els propietaris d'habitatges, i per les accions –va dir– que les esquerres hem fet. Concretament, va dir que l'oferta d'habitatge disminueix perquè els privats es senten amenaçats pels governs d'esquerres.

Aviam, en la meua opinió, diputada, els petits propietaris no es senten amenaçats –els petits propietaris. Qui sí que poden sentir-se amenaçats són els especuladors, per les polítiques d'esquerres; els especuladors, que majoritàriament són grans tenidors, no petits propietaris. I la influència de les accions d'aquests especuladors és també dolenta per a aquests petits propietaris que tenen un o dos habitatges –són aquests especuladors, qui els hi fan mal– i no estan en les mateixes condicions de posar els habitatges al mercat.

Cal que el Grup Popular faci una reflexió, crec que profunda, si els interessa, clar, fer-la, eh? Jo ho veig cada vegada més difícil per les expressions que van utilitzant en molts dels parlaments on estan. I una de les reflexions que han de fer és quines polítiques ens van portar a la crisi del 2008, a la crisi del *boom* immobiliari i, sobretot, quines mesures es van prendre per sortir d'aquella crisi, que van ser mesures d'austeritat. Qui va pagar i qui continua pagant majoritàriament les conseqüències d'aquella crisi? I li asseguro que els qui no les estan pagant són els especuladors. I potser sí que les estan pagant alguns d'aquests petits propietaris dels que vostè em parlava, de com es va sortir d'aquesta crisi, però qui sí que en va sortir molt malament són tantes i tantes famílies que van perdre el seu habitatge i que van ser desnonades.

I les administracions, tot i que no han estat a l'alçada quant a dotar-se d'habitatge públic –que això és cert–, hem de fer aquest esforç per continuar avançant. I creiem que el president Illa ja ha explicat molt clar quin és el full de ruta que té aquest Govern, i la consellera Paneque ho ha detallat molt en aquest hemicicle també. Un full de ruta que és ambiciós, però que s'anirà desplegant punt a punt.

Quant a la moció d'avui, com saben bé, hem presentat tretze esmenes, des del nostre grup, amb la voluntat sobretot de concretar alguns aspectes. Ens n'han acceptat alguna, la majoria no. Bé, ja es poden imaginar, de tota manera, que no donarem suport a derogar les zones tensionades, que no donarem suport a no regular els lloguers de temporada i d'habitacions. Tot i així, donar-li les gràcies, diputada Esteller, pel bon to i per la predisposició a que parléssim del tema.

No puc estar-me, de tota manera, avui de mencionar el que sembla que és un canvi de criteri dels darrers anys del Grup de Junts quant a la regulació dels lloguers. Sembla que han fet un gir important, que durant molt temps en aquest hemicicle la van estar defensant aferrissadament, la regulació del lloguer. I, si bé és cert que a Madrid van votar en contra de la llei de l'habitatge, vostès van aduir que era per un tema de competències. I, bé, ja veurem si és que era per un tema de competències o no era per un tema de competències. Jo crec que en els propers mesos, amb el que anem parlant aquí, ho anirem veient.

I desitjar unes bones festes a tothom i que ens veiem ben aviat a la tornada.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Ara els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes poden fixar la seva posició. I, per fer-ho, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'honorable senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Gràcies, president. Molt bon dia, diputades, diputats, consellera Paneque. Bé, la moció del Partit Popular, defensada per la diputada Esteller, no és una moció a favor del dret a l'habitatge, sinó una moció a favor de revertir les passes que s'han fet a favor de la construcció d'un dret fonamental que hauria de ser l'accés a l'habitatge.

Malgrat el que vostès facin, malgrat el que vostès diguin, el debat ha de continuar sent entre aquells que defensem la construcció d'un dret fonamental que és l'accés a l'habitatge i que, per tant, és la porta d'accés a tots els altres drets, enfront d'aquells que consideren que és un bé de mercat i que, a més a més, es pot especular amb aquest bé de mercat.

I tothom aquí ha de parlar clar, perquè hi ha dos models molt diferenciats. No hi ha un camí del mig per resoldre la situació, el repte de l'emergència habitacional. El PP vol tornar al passat perquè en el passat se senten còmodes, però el passat ens ha portat al present que tenim, que és el de l'emergència habitacional. Perquè, senyora Esteller, tenim memòria, i miri, són vostès, sou vosaltres els que vau liberalitzar el sòl en l'època del president Aznar amb el plenipotenciari vicepresident d'Economia, senyor Rato, i tots sabem com va acabar la festa. La festa, per al conjunt de la ciutadania, per a molts ciutadans i ciutadanes, va ser la pèrdua del seu habitatge. I el senyor Rato..., més val que no en parlem, de com va acabar tot plegat.

Per tant, senyora Esteller, el que cal fer i continuar fent és sostreure l'habitatge de la lògica especulativa del mercat, perquè el mercat, sí, se l'ha d'embridar, perquè sense embridar-lo ens col·loca en la situació que tenim ara, un mercat salvatge que expulsa els ciutadans dels pobles i les ciutats. Ara mateix, les famílies destinen pràcticament el seixanta per cent de la seva renda disponible a pagar l'habitatge, en les diferents modalitats. I la seva moció va en el sentit d'empitjorar aquesta situació. Quan parlem del dret a l'habitatge, vostès s'obliden tot sovint que l'habitatge..., vostès parlen de la protecció del dret a la propietat, efectivament..., i la funció social de la propietat de la que sempre vostès s'obliden.

Davant d'aquesta situació sagnant, doncs, la gent d'Esquerra Esquerra Republicana, orgullosos d'haver arribat i haver portat en aquest hemicicle i allà on calgui la limitació dels preus de lloguer. Contents, satisfets de continuar treballant amb les entitats que defensen el dret a l'habitatge. I aquest Parlament ha de defensar el dret a l'habitatge, ha de defensar els drets i les llibertats dels ciutadans. Sense aquest dret consolidat, no hi ha drets individuals i no hi ha drets col·lectius i tampoc llibertats col·lectives.

I mirin, els hi donaré dades, perquè les dades són la millor resposta al que vostès fan. En els darrers deu anys, el preu del lloguer a Catalunya s'ha incrementat un 56,6 per cent; a la capital del país, més del seixanta per cent. Saben quins són els efectes de la regulació, de la limitació dels preus del lloguer? Ja els hi explicaré. Doncs, en el darrer any, tot i que no té un any de duració l'entrada en vigor de les zones de mercat tensionat a Catalunya, la reducció del preu del lloguer ja és d'un 5,3 per cent. I allà on no s'aplica la limitació del preu del lloguer ha incrementat en un tres per cent.

Jo ja sé que a vostès això no els hi és suficient. Més dades. Què passa a la Comunitat de Madrid, que per a vostès és l'edèn? Doncs, miri, a l'edèn, sap què els hi passa? Que els darrers cinc anys el preu del lloguer ha pujat un vint-i-tres per cent i els darrers deu anys, un cent tres per cent. Això és el que passa a Madrid. I s'expulsa també els ciutadans de la Comunitat de Madrid..., de poder viure allà on volen viure. *(Alguns aplaudiments.)*

Miri, i no és veritat que es perdin –i vaig acabant, president– contractes de lloguer. El que està passant és que no fer res i deixar buits a la llei d'habitatge ha acabat convertint el lloguer de temporada i el lloguer d'habitatge en el refugi d'aquells que volen especular. Per tant, s'ha de regular.

Em dirigeixo al Govern. El Govern no pot restar mirant si som competents o som poc competents o en som molt. Han de regular el lloguer d'habitatge, el lloguer de temporada. Hi ha d'haver un procediment sancionador. Mirin, perquè nosaltres defensem el dret de molts a una vida digna enfront d'aquells que treballen per convertir les vides de la majoria en indignes.

Per tant, senyora Esteller, aquesta moció que vostès presenten no és una moció a favor dels drets dels ciutadans, no és una moció a favor del dret a l'habitatge. És una moció per continuar que passi el que sempre ha passat i el que vostès defensen: en definitiva, aquells que especulen amb un bé que és prioritari, que és l'habitatge.

I desitjar-los també a tots plegats que tinguem un bon Nadal. I recordin vostès, tots plegats, quin és l'interès general: la garantia dels drets del conjunt dels ciutadans i ciutadanes del nostre país.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I a continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Comuns, la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Conselleres, diputada... Doncs coincidirem, efectivament, que estem parlant d'una moció que no parla del dret a l'habitatge, sinó que parla del dret a la propietat privada i a l'especulació.

I nosaltres volem desmuntar alguns dels mantres o dels mites que s'han sentit en diverses intervencions del Partit Popular parlant de la indefensió dels propietaris i l'abandonament dels propietaris. I crec que és important fer-ho també amb dades, no?, amb dades de quins propietaris estem parlant exactament que estan en aquesta situació d'indefensió.

A Barcelona, segons les dades de l'Observatori Metropolità de l'Habitatge, que és un organisme públic i que, per tant, no té interessos empresarials al darrere..., diu que a Barcelona els propietaris que tenen més de cinc habitatges són el 7,5 per cent dels propietaris, però són propietaris del 44,7 per cent dels habitatges que estan de lloguer –44,7 per cent. Aquests són els propietaris dels que estem parlant, aquests són els propietaris que defensa el Partit Popular. El que és el petit propietari, el que en té menys de cinc, aquella imatge de la persona gran, de la senyora gran que ha estalviat i que ha invertit els seus estalvis en la seva pensió i que té un habitatge per complementar la pensió, és el propietari que no és majoritari en aquesta ciutat, no ho és.

Però no només això. És que la llei de contenció de rendes no fa que els petits propietaris que tenen menys de cinc habitatges..., menys de cinc, eh?, pot ser que tinguin fins a cinc habitatges, amb el que tens un complement de la pensió bastant generós, en el cas que estiguis llogant cinc habitatges. El que diu la llei de contenció de rendes, que s'aplica al mercat de zones tensionades, és que aquest petit propietari senzillament no podrà pujar el preu en el següent contracte. Podrà mantenir el mateix preu que té. I, a més a més, el podria pujar fins a un deu per cent si el contracte és de deu anys o fa rehabilitacions importants a l'habitatge. Per tant, no li està dient ningú a aquest petit propietari que ha d'abaixar les rendes. I, a més a més, si ja està cobrant 1.200 euros per un habitatge de seixanta metres quadrats, podrà seguir cobrant aquests 1.200 euros durant deu anys més. Això és el que li diu la llei de contenció de rendes.

Els únics que fan abaixar l'índex són els grans tenidors, aquells que tenen més de cinc habitatges. Però és que a Barcelona..., ja li he dit els que tenen més de cinc habitatges, que són el 44,7 per cent, però és que n'hi han que en tenen més de cinquanta i que acaparen el 13,2 per cent del mercat de lloguer. Doncs sí, a aquesta gent sí que els hi volem treure els privilegis i sí que els hi volem posar fre a l'especulació. Això és el que farem nosaltres.

I això que jo els hi deia als petits propietaris, que els hi enviava un missatge de calma i que no veuran disminuïdes les seves rendes, no és que ho digui jo, és que ho he agafat de declaracions del senyor Carles Sala, secretari d'Habitatge amb el Govern de Junts per Catalunya i representant dels agents de la propietat immobiliària. Per tant, deixem els mites, deixem les *fake news* i centrem-nos en les dades que tenim.

Saben el que generava indefensió als llogaters? La reforma de la LAU que va fer el Partit Popular amb majoria absoluta, que va abaixar el termini dels contractes a tres anys, el 2013. Mirin l'evolució del preu del lloguer des del 2013, a veure si no hi

té una mica a veure el fet de que cada tres anys es pugui apujar el lloguer a una persona. Fins que nosaltres, negociant amb el Partit Socialista, vam posar fre a això i vam tornar als contractes de cinc i set anys. Mirin si no passarà, que si avancem a contractes de deu anys o indefinits, el preu del lloguer no pujarà com ha pujat fins ara.

Però no només això. El que també van fer vostès és donar barra lliure a les socimis, que són les empreses que inverteixen en compra d'immobles per posar-los a lloguer. I els hi van posar l'impost de societats al zero per cent. Després va pujar a l'u per cent. I el que ara vol fer el Gobierno del PSOE i Sumar és tornar a apujar al vint-i-cinc per cent l'impost de societats d'aquestes empreses, l'objectiu de les quals és, bàsicament, la definició d'especulació i que fins ara gairebé no estaven pagant impost de societats.

Però és que no només això. Li diré què fan vostès quan fan política d'habitatge. A Galícia..., saben quin és el parc d'habitatges que hi ha a Galícia? Hi ha 1.800.000 habitatges a Galícia. Saben quants habitatges de lloguer social hi han a Galícia? Quatre mil, d'1.800.000. Això és el que fa el Partit Popular quan governa. Sap quants habitatges hi han a Madrid del parc públic? Nou mil, sobretot perquè es van dedicar a vendre'n més de tres mil a fons d'inversió i els hi van regalar, i ara tenen a tot de jutges revertint aquestes decisions i obligant-los a oferir lloguer social. Sap el que vam fer a Barcelona?, que vostè sempre em parla del que vam fer a Barcelona. El 2015 hi havien 7.500 habitatges al parc públic. El 2025 s'acabarà doblant, gairebé quinze mil, alguns dels quals els està inaugurant ara el senyor Collboni, però es van començar a fer amb el Govern de la senyora Colau. Això és apostar per l'habitatge.

I un aclariment més. Tant de bo des de l'Ajuntament de Barcelona haguéssim pogut intervenir el mercat de lloguer, però no ho podem fer des d'un ajuntament. Ho vam intentar fer i vam donar suport a la regulació des de Catalunya, i en aquell any i mig vam abaixar els preus de lloguer. Tant de bo haguéssim pogut intervenir el mercat del lloguer, perquè no estaríem com estem.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, té la paraula la diputada Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, bon dia. Començarem pel final, perquè em fascina la de sinònims que té la dreta per dir «posar diners públics en mans privades»: incentius, bonificacions, subvencions. I quan llegia la seva moció intentava imaginar qui els havia assessorat en aquest despropòsit, perquè tenen una catedràtica en economia, i, per tant, saben quin seria el resultat d'aquesta moció. I pensava quines devien ser aquestes empreses constructores, perquè, clar, parlaven d'incentius per a les empreses constructores i promotores per fer més habitatges. Imaginem que totes les sabem, no? Sacyr, Constructora Hispánica, Aldesa Construcciones, Licuas, Grupo Sando... Se'n recorden? Perquè potser no ens cal mirar l'acta de la reunió dels seus assessors, només repassar els papers de Bárcenas.

Justificar la seva moció amb la falta d'oferta és una absurditat. Falta oferta? Sí. Per què no hi ha habitatge? No. És un problema perquè hi ha hagut una regulació? Hi estem d'acord. El que passa és que la regulació són totes. Al 98 es va liberalitzar el sòl, ho va fer Aznar pare –Aznar fill és el que després va treballar per Cerberus– perquè faltava oferta. A l'Estat espanyol es va construir més habitatge que a la resta dels països. D'aquesta manera havien de baixar els preus, no? Se'n recorden, del que va passar? En menys de deu anys el preu de l'habitatge va pujar un cent setanta-cinc per cent. Tenim pisos protegits que als setanta costaven lo que ara serien 2.200 euros i que ara es venen per 180.000 euros. A mi m'agradaria que em diguessin què creuen que s'ha fet en aquests pisos perquè el seu preu s'hagi multiplicat per vuitanta. Jacuzzis?

Ara mateix, a Barcelona el 58,5 per cent dels pisos estan en lloguer temporal. Què creuen que ha passat a Barcelona perquè la meitat d'aquests pisos siguin temporals? Què creuen que té una ciutat perquè la meitat de la gent hagi de passar allà només onze mesos? L'únic que està passant és l'absència d'una política que blindi el dret a l'habitatge en comptes de blindar l'especulació; perquè regular regulem tot-hom, el que passa és que uns regulen per a la majoria i uns altres per a la minoria.

En aquest país el que s'ha de deixar clar és que qui vulgui fer negoci ho pot fer amb els vaixells, ho pot fer amb els mòbils, ho pot fer amb un *montón* de productes, però no ho pot fer amb les cases.

Hi ha tres *highlights* més a les seves propostes. La primera, derogar la regulació del mercat tensionat, bàsicament perquè no hi hagi límit en el preu del lloguer dels grans tenidors. Perquè a vostès els hi deu semblar normal que a Sant Boi el pis de lloguer més barat, quaranta-cinc metres quadrats, siguin 840 euros. O a Badalona, que hi governa l'imputat per prevaricació Xavier García Albiol, la situació tampoc està gens tensionada: només cal pagar 750 euros per un pis de trenta-cinc metres quadrats.

Segona proposta, calcar el *bono* jove del PSOE per fer bízums de dos-cents euros als rendistes i que, a part d'apujar els preus sense límits, a més, els hi paguem la festa entre tots.

Tercera proposta, que els rendistes es puguin desgravar fins al setanta per cent del que ingressen pel lloguer. Vostès es deuen pensar que la gent és idiota. Traiem els topalls del lloguer, que 170.000 persones els hi estaven dient al carrer que són massa baixos. Subvencionem les constructors, que des de que lo de fer-ho amb la caixa B i fer-ho per sota mà està mal vist, doncs, millor ho fem directament amb els diners públics. I després de tot això, a més, fem que aquesta gent que s'està embutxacant el sou de la població mes a mes, la meitat del sou mes a mes, no hagin de pagar impostos. A mi em sorprèn que es puguin dir «conservadors», perquè hauran de dir què és lo que volen conservar. Perquè de parlar de defensar la família i la gent que s'aixeca cada matí..., s'hauria de fer alguna cosa per aquesta gent. O sigui, és que som molt més conservadors nosaltres, que només volem que la gent tingui un lloc on viure.

Si s'aproves la seva moció, estariem tirant famílies senceres, generacions senceres, a la jungla d'un mercat despietat. A veure si es pensen que els fons voltors, entre llogar a un *expat* –que això també són estrangers, que als que tant els hi agrada criminalitzar la gent..., això són els estrangers que es queden les cases–..., entre llogar a un *expat* que és ric i llogar a una dona que té fills i que és mare monomarental, voldran llogar-li a la mare. Si us plau... Ho deuran fer per solidaritat, no, suposem?

Bé, no volen la llibertat de la gent, però és que tampoc defensen la llibertat del mercat, perquè presenten un mercat intervingut però només a favor d'uns pocs. Perquè vostès, quan parlen de la llibertat de mercat, no paren de proposar paquets per als rics: subvencionar constructors, subvencionar rendistes, abaixar-los els impostos i que el capital estranger pugui seguir comprant el pis metre a metre i pis a pis. Qualsevol diria a vegades que els hi encanta el socialisme, perquè parlen de que hi hagi unes bones condicions de vida per a uns pocs i que hi hagi una gent que no hagi de treballar, però només uns pocs, i, bé, unes ajudetes, però només per a uns pocs. Llavors, no ho sé, si són del socialisme d'uns pocs potser haurien de dir-ho, també, algun dia.

Acabaré ja. Estem en uns dies en què tots, tota l'estona, s'estan desitjant bones festes; s'estan desitjant bon Nadal... I a mi m'agradaria que destinessin un minut a pensar quanta imaginació farà falta a tantes i tantes cases perquè realment siguin unes bones festes. Perquè seran unes bones festes, però la gent s'hi haurà d'esforçar un *montón*. Quanta imaginació farà falta a tantes i tantes famílies que es deixen la meitat del sou pagant un lloguer perquè aquí no fem la regulació que tocava i ens segueixen tremolant les cames per regular el lloguer; quanta imaginació perquè els nens d'aquestes famílies no sentin que s'han portat malament perquè no tenen els mateixos

regals que els dels altres, que vostès sí que defensen, d'aquells que cada dia s'estan quedant amb el sou dels pares que sí que treballen.

Així que no, jo no els hi desitjaré unes bones festes, president, fins que aquí no fem la feina que hem de fer.

Bon dia.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Mixt, té la paraula ara la diputada Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Gràcies, vicepresidenta. Ja he expressat en altres intervencions quin és el posicionament d'Aliança Catalana. No serem precisament nosaltres qui s'oposi a la defensa i al dret de la propietat privada.

Vam defensar aquesta moció en el Ple de la setmana passada. Se'n recorden, senyors de la CUP? És evident que s'ha produït un augment de població. I vostès saben que els problemes que s'han d'atendre en matèria d'habitatge tenen un denominador comú: l'augment poblacional com a conseqüència de l'allau immigratòria que ha patit Catalunya en els darrers anys. I sí, dic «ha patit» i no només hi faig referència en el terme de ser un fet en si, sinó com a sinònim de «sofrir» i «suportar».

No ens poden negar que hi ha una clara correlació entre l'arribada d'immigració i la manca d'habitatge. Per què els problemes de la manca d'habitatge, de lloguers assequibles i allotjament de persones estrangeres els hem de patir els ciutadans i les administracions d'aquest país?

Els propietaris que disposen d'habitatges per llogar, siguin o no siguin grans tenidors, han estat criminalitzats per l'extrema esquerra d'aquest hemicicle fins al punt que això, segons ells, converteix el propietari automàticament en un rendista «explo-tador» o «burgès», utilitzant la seva pròpia terminologia. I el que realment han fet és posar-lo en una situació d'inseguretat jurídica, més encara quan des de les seves poltrones criden a l'ocupació revestint-la com si fos un dret diví. Per altra banda, han fonamentat això que han anomenat «vaga de lloguers». Què esperen? Que els llogaters tinguin prou seny per fer cas omís de les seves proclames?

L'Administració tampoc és que hagi ajudat gaire a garantir aquesta qüestió d'habitatge: decrets, lleis i altres mesures legislatives per intentar solucionar aquest preocupant desafiament que ja ve de lluny. Avui tornem a intentar reformular de nou un marc jurídic on equilibrar els drets dels propietaris, però també els drets dels llogaters. Un govern rere l'altre han fracassat en polítiques d'habitatge. I saben per què? Perquè l'arrel del problema no és la manca d'habitatge, sinó l'excés poblacional.

No pateixi, senyora diputada Ana Balsera. No estem pas fent una crida cap a l'etnocidi o genocidi, com vostè insinuava des d'aquest faristol, sinó una crida a la mesura, al seny i a garantir el benestar dels catalans.

Que si zones tensionades per controlar els preus del lloguer, que si mesures administratives per facilitar la qualificació del sòl per construir habitatges de protecció oficial... Des del Govern del senyor Montilla l'any 2006, que van prometre fer cinquanta mil habitatges, i en els deu anys subsegüents tots els governs han desencadenat la caiguda més forta de l'habitatge de protecció oficial. I, al final, què? No han sabut actuar ni estar a l'alçada dels governants que mereixem. Són els bombers que actuen en cas de foc o els serveis d'emergències que actuen en cas de sinistres. A vostès els van escollir per evitar els problemes, no per agreujar-los. I ara han de fer de bombers apagafocs quan s'encenen totes les alarmes socials hagudes i per haver.

I encara no en són conscients, del que comporta acollir i acollir i acollir? Hauré d'invertir, els propers anys, quantitats ingents de diner públic recaptat dels impostos dels catalans per allotjar milers de persones que formen part de les que... Tal com va dir al seu dia el president Aragonès, i que s'ha fet seu el president Illa: «No cal que us integreu, ja sou Catalunya.»

Als propietaris no se'ls asseguren procediments judicials ràpids ni efectius, ni garanties per al cobrament en cas de no poder fer fora els llogaters incomplidors. Les mesures fiscals avui existents no fan gens atractiu ni incentiven el lloguer; ni el Decret 17/2019 ni la Llei 12/2023 han tingut l'efecte desitjat. I, com tot, passa per mesures fiscals o transferències que depenen bàsicament del Govern espanyol, excepte les deduccions aplicables en el tram autonòmic de l'IRPF o els paquets i programes d'ajuda d'institucions europees.

Per tot això que hem exposat, estem fonamentalment d'acord amb el gruix de les mesures proposades en aquesta moció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se ara sobre les esmenes, té la paraula la diputada Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta. En aquest debat s'han visionat les dos alternatives que hi ha en aquest Parlament: una alternativa de l'esquerra dogmàtica i radical que no veu la realitat, no?, que fa les seves polítiques enfonsant el mercat i enfonsant l'oferta al marge del mal que fan només per ideologia, sense atendre la realitat; no veuen la realitat, perquè estan parlant d'una realitat de la gent que està posant el seu pis perquè sigui llogat que no existeix.

El mateix observatori metropolità el que està dient és que el 76,5 per cent només tenen un pis. *(Veus de fons.)* Escolti'm, llegeixi's tot l'informe, perquè només n'ha agafat una part. I, per tant, des d'aquesta visió..., el que fa també és que diu que els que en tenen més de cinc són un 4,5. Per tant, vostès acabin ja de parlar d'especuladors. I el que s'ha de fer és protegir la persona que els està proveint, en aquest cas, de pisos.

Llavors, nosaltres, com han dit el Grup del PSC, les crisis..., vostès creen les crisis, el Partit Popular les soluciona. *(Remor de veus.)* Aquesta és la situació. A la del 2008 estaven governant vostès, i ara estan creant, també, totes aquestes condicions.

Per tant, nosaltres el que sí que volem és donar les gràcies als grups que han presentat esmenes –el Grup de Junts i el grup també...–, l'esmena dels protocols de l'ocupació. I dos esmenes del Partit Socialistes, que les hi hem acceptat. I des d'aquesta perspectiva obrim la porta, encara que sigui molt tímidament, a incentivar el que té pisos per posar-los al mercat de lloguer.

Estarem atents perquè aquest desenvolupament sigui efectiu, encara que han rebutjat una cosa que era molt important, com era que la responsabilitat de la Generalitat respongués pels que no paguen les rendes. Perquè vostès carreguen al propietari aquesta obligació *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)*, però quan li diem: «Escolti'm, faci un aval perquè el propietari que queda amb una persona vulnerable..., la paguin vostès, en comptes de carregar-li al propietari...» No, llavors no. Quan li diem: «Escolti'm, redueixi la part de la renda que ha de pagar l'inquilí dels impostos»... No, tampoc.

La vicepresidenta primera

Diputada...

Àngels Esteller Ruedas

Llavors, vostès fan polítiques perquè el propietari les pagui i, en canvi, vostès...

La vicepresidenta primera

Diputada, hauria d'anar acabant.

Àngels Esteller Ruedas

Acabo, només, senyora presidenta *(remor de veus)*, dient-los al Grup de la CUP i al Grup de Comuns...

La vicepresidenta primera

Diputada, era el torn d'esmenes. Li demano que acabi ja.

Àngels Esteller Ruedas

Sí, només per dir una cosa. I dir-li al Grup de Comuns que no acceptaré les seves... (*Remor de veus.*)

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 22 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques antiracistes del Departament d'Igualtat i Feminisme

302-00032/15

I el punt vintè de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques antiracistes del Departament d'Igualtat i Feminisme, presentada pel Grup Parlamentari Comuns. Per exposar-la té la paraula, per un temps de cinc minuts, el diputat Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputades, diputats... Aquesta és la primera moció que defenso al Parlament, una moció que considero molt important perquè planteja tot un conjunt de polítiques antiracistes.

I és que, mirin, en la meva primera infància vaig aprendre, sense que ningú m'ho ensenyés, que la manera d'evitar les greus discriminacions que patim la població gitana era ocultar la meva identitat. No era reconegut com a persona gitana i, llavors, la manera que vaig trobar sent un nen era negar el que jo era, mentre escoltava la permanent estigmatització del que jo era. Una violència incomparable amb la que viuen les persones que sí que són identificades com a persones gitanes des de també ben petites i es veuen abocades a viure situacions de discriminació a l'escola, a l'institut, però després també a la feina i a tota la resta de la seva vida. També persones racialitzades que no són gitanes, evidentment.

L'antigitanisme, el racisme són presents en tots els àmbits de la vida. I és que ningú ha de veure's obligat a amagar el que és i ningú ha de sentir-se discriminat per mostrar-se com és. Els i les activistes antiracistes i les organitzacions, des de ja fa molts anys, ens estan explicant moltes situacions quotidianes en les que molta gent, molta part de la nostra població, està vivint racisme a la seva vida quotidiana. A vegades són situacions més evidents, i és el que a vegades tothom entenem com a racisme, però també hi han moltes situacions molt subtils. I hi han situacions també estructurals. És present en les interaccions socials, però també és estructural, impactant, per exemple, en els nivells de pobresa i la població que està en pitjors nivells de pobresa, però també en la situació..., com, per exemple, l'esperança de vida.

Sobretot, això s'agreuja si les persones no tenen la situació regularitzada. De fet, avui hem visitat, amb les diputades Tània Verge i Pilar Castillejo, en Vito, un veí de Barcelona amb nacionalitat senegalesa que des de fa més de deu anys viu aquí. Té dues filles, una de deu anys i una altra de quatre anys. Va estar regularitzat fins a la pandèmia de la covid i, sense cap antecedent penal, ha acabat al CIE després d'un desnonament. Instem el Govern i els grups parlamentaris a fer les gestions oportunes perquè Vito sigui posat en llibertat com més aviat millor i pugui passar el Nadal on l'ha de passar, que és amb la seva família.

A vegades hi ha polèmica sobre si existeix el racisme a Catalunya o no existeix. I és un debat, per mi, amb tan poc sentit com debatre si existeix el masclisme o no existeix. En moltes ocasions, quan es denuncia que existeix una pràctica discrimina-

tòria per qüestions de racisme a l'Administració, és habitual trobar una resposta corporativa a la defensiva per allunyar-se de la idea de que el racisme existeix. I això el que fa és obstaculitzar la possibilitat d'analitzar què és el que ha passat i poder mirar endavant per poder-ho revertir.

Aquesta moció assumeix que, atès que existeix el racisme estructural a Catalunya, igual que a la resta de països, és necessari que hi hagin mesures antiracistes que busquin la igualtat i siguin transversals al conjunt de les polítiques públiques. Igual que fa ja uns quants anys, per sort, hi han àmplies majories que tenen molt clar que calen polítiques estructurals i transversals en matèria d'igualtat de gènere, també jo crec que aquesta moció ens fa caminar cap a que aquest consens o aquesta majoria molt ampla es pugui fer també amb les polítiques antiracistes; polítiques antiracistes amb les que, motivats per l'organització i la societat civil..., ja s'havien donat en la passada legislatura i més enrere.

Una de les primeres mesures, seguint les recomanacions que fa anys realitzen organismes internacionals, serà que aquest Parlament pugui debatre i votar la primera llei contra el racisme. És necessari que el procés iniciat en l'anterior legislatura al costat de la societat civil s'acabi i que el Govern aprovi l'avantprojecte de llei contra el racisme.

També hi han mesures a la resta de departaments, com, per exemple, poder analitzar quina és la situació de discriminació per racisme en l'àmbit de l'habitatge. Són tot un conjunt de mesures. Pensem que venen a sumar a les que ja s'havien plantejat anteriorment i pensem que hem de caminar cap a una Catalunya lliure de racisme.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. En aquest cas, per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc, per part del Grup Parlamentari la CUP - Defensem la Terra, la diputada Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies. Nosaltres també creiem que és una moció important, Andrés. Que hi parlem de racisme, de racisme institucional com una estructura social arrelada que cal combatre perquè està arreu, com deia, igual que el patriarcat, i fer-ho des de la perspectiva que planteja aquesta moció, dels drets humans.

L'Andrés us ha explicat dues coses personals, no?, la seva experiència patint el racisme. Jo crec que hi ha més diputats aquí que podem explicar situacions similars. Jo tinc un fill racialitzat, i sé què és que l'aturin pel color que té, per la pinta que fa, no?, no per res que hagi fet. I, llavors, quan la cúpula policial ens nega que aturin les persones pel seu color de pell..., sabem que la realitat és directament una altra, no?, que les identifications per perfil racial existeixen. És dur veure que al teu fill, quan s'acomiada dels amics, li diuen: «Vigila amb la policia.» Nens que se'n van a entrenar, eh?, al camp de futbol. En fi.

Per tant, està bé que parlem d'aquestes coses, que les expliquem aquí i que impulsem tant com puguem des del Parlament aquestes polítiques que ens ajudin a combatre el racisme. Des de diferents mesures que expliquem a la llei, eh?: impulsant la llei, fent complir les que existeixen, analitzant el tracte discriminatori, amb formació, amb sensibilització.

Nosaltres hem proposat dues esmenes. La primera, per introduir modificacions reglamentàries necessàries per tal de no permetre el torn de paraula en cas que es difonguin missatges racistes, misògins o discriminatoris contra minories vulnerables. No sabem en quina mesura això serà possible i, per tant, el que demanem és que s'estudiï i que comencem a mirar-ho. Creiem que ja estem farts de sentir el racisme, com aquestes expressions racistes que l'extrema dreta d'aquest Parlament constantment ens fa, ens obliga a sentir des d'aquí. Si des de la Mesa no veuen manera d'aturar-ho, busquem de quina manera el Reglament... Potser que en aquesta seu

parlamentària, que és la base de la democràcia en aquest país, la democràcia institucional, deixem de sentir aquest tipus d'expressions. Analitzem-ho. Això no pot ser.

En segon lloc, vam fer una segona esmena que anava dirigida als CIEs. Li hem volgut donar una visió més global. No volíem només competències en els CIEs; volíem competències generals en immigració, perquè el que voldríem és abolir la llei d'estrangeria, posar fi a les deportacions forçades, tancar els centres d'internament d'estrangers, tot aquest entramat jurista i patriarcal, i, tant de bo, tenir el control de les fronteres per poder-les obrir. Nosaltres creiem que tothom en aquest país ha de tenir els mateixos drets civils i polítics si estem vivint aquí. Mentre no aconseguíem això, fèiem un punt més específic, que el que demanàvem era exigir el traspàs del servei de salut als CIEs. Actualment està gestionat per una empresa privada. Crèiem que podia ser el servei públic de salut català qui es fes càrrec de la salut dintre dels CIEs, garantint el dret a la salut física i mental de les persones internes.

Com ha dit el diputat, aquest matí hem estat fent una visita al CIE, amb en Vito. Nosaltres demanàvem aquí també la salut mental de les persones, que es tingués en compte. Ara no hi ha cap tema de salut mental. Ens hem trobat amb el cas, concretament avui, d'una interna dintre del CIE, una dona. Tenen un mòdul a banda, i aquesta dona està sola, completament sola en el seu mòdul. Això, a Europa, diem que són tortures per aïllament, no? Se l'ha obligat a viure en aïllament. És necessari que tinguem servei de salut mental. Hi ha molts suïcidis en els CIEs; n'hi ha també, precisament, per no assistència mèdica. I, per tant, és important que posem aquí la mirada.

L'Andrés ja us ha explicat el cas del Vito, una persona que està totalment arrelada en la nostra societat, amb parella, amb fills, que fa més de deu anys que viu entre nosaltres; que, per tant, té tot el dret a estar vivint aquí. Que el que demanem és que us impliquen també en demanar que el jutjat decreti un acte de llibertat. Escoltar-lo avui ha estat molt dur. Jo crec que també un exercici per conèixer el que està passant realment, perquè quan ens explicava que ell no entenia per què estava allà, que ell no havia fet absolutament res, que no era una persona delinqüent, sinó que tenia aquí una vida normal, que cotitzava i que vivia aquí, doncs enteníem que no té cap sentit l'existència dels CIEs.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula ara la diputada Tània Verge i Mestre.

Tània Verge Mestre

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, consellera, diputades, diputats. Esquerra Republicana donem ple suport a tots els punts de la moció presentada per Comuns que insta el Govern a implementar polítiques antiracistes. I agraeixo al diputat Garcia Berrio el reconeixement de les iniciatives impulsades pel Govern republicà i també la plena voluntat d'acordar els punts de la moció amb les diferents esmenes que hem presentat.

Els companys que m'han precedit ho han emfatitzat: hem après, gràcies al moviment feminista, que les opressions com el patriarcat són estructurals, i també ho és el racisme. No són fets puntuals, no són comportaments aïllats d'algunes persones, són un sistema d'opressió que impregna tots els àmbits i interaccions de la nostra societat, tant les interpersonals com també les interaccions amb les administracions. I aquest racisme estructural, social i institucional té impactes molt greus en les condicions materials de vida, en la salut, en les oportunitats de moltíssimes persones del nostre país, pel seu color de pell, pel seu fenotip, pel seu origen, i es tradueix en discriminació laboral, en segregació escolar, en racisme immobiliari, en identificacions policials amb perfilament racial, en tracte inadequat en els serveis socials, de salut, en discursos d'odi que escoltem cada dia en aquesta cambra o en el tracte discrimi-

natori i vexatori en espais públics, locals d'oci, comerços, tot això basat en prejudicis i estereotips.

Els poso alguns exemples recollits en l'informe *Violència institucional en la vida de les dones en un context de migració i racisme*, elaborat per sis col·lectius de dones migrades i racialitzades, perquè potser quan ho escoltin de l'experiència personal d'aquestes dones, potser passen de deshumanitzar persones que conformen la nostra societat i entendre la seva realitat quotidiana. Cito literalment: «La meua filla em va dir que a l'institut la molestaven per ser negra; que ella es defensava, però que els professors no feien res. Ella vol deixar d'estudiar, diu que ja no aguanta.»

Segon cas: «Li vaig dir a la funcionària del SOC el nom de la meua carrera professional i que el títol no estava homologat. Aleshores em va dir que no em podia posar al nivell superior, nivell d'estudis superior al registre, que em posaria a nivell de secundària. Li vaig dir que no era realitat. I aleshores em va dir: "És el que hi ha.»

Tercer exemple: «El meu germà va ser aturat per la policia. Pel que sembla, havien robat a una turista. Ell els va dir que tornava de treballar i que vivia a prop. No el van escoltar. Li van dir que tragués tot el que tenia a la motxilla de mala manera, amb insults. Li van dir que se l'endurien, quan un veí va sortir a ajudar-lo. Els va explicar que era del barri, que era un noi tranquil. Finalment, el van deixar estar perquè la gent va començar a apropar-se per veure què passava.»

Quart exemple: «Tinc dues nenes petites i faig malabars per arribar a finals de mes. Treballo netejant diferents pisos i de vegades no puc recollir les meves nenes a l'escola. M'han cridat l'atenció perquè les recull una amiga, que és com ens donem suport. Però a l'escola em diuen que he de ser jo, que, si no, em poden obrir un expedient. Em diuen que he d'aconseguir una altra feina que s'adeqüi als horaris de les meves filles, i no comprenen que no és fàcil per a les dones estrangeres.»

I el cinquè exemple seria el cas del Vito, que hem visitat avui amb el diputat Garcia Berrio i la diputada Castillejo, que és racisme institucional. La llei d'estrangeria és racisme institucional, perquè tancar una persona pel simple fet d'haver perdut la regularitat administrativa quan ha estat vivint aquí més d'una dècada, vivint, treballant, sense antecedents penals, contribuint a la comunitat, és una vulneració molt greu de drets humans.

I, per tant, cal abordar el racisme des d'un enfocament estructural. És el que fan els diferents punts de la moció amb les esmenes, també, que hem presentat. És imprescindible que les institucions siguin exemplars, consellera, d'aquí el focus principal en les actuacions del Govern de la Generalitat, i no només del seu departament, sinó del conjunt del Govern, amb accions que han de ser transformadores i ambicioses.

Des del Govern republicà vam redactar un avantprojecte de llei contra el racisme, i els hi reclamem, per tant, que el tramitin sense demores, que aquestes setanta mesures per un país lliure de racisme segueixin la seva implementació. Algunes van ser executades; d'altres, per l'avançament electoral, doncs estan pendent d'execució. També els demanem que reforcin l'Oficina d'Igualtat de Tracte i No-Discriminació. La vam crear el 2022. La seva responsabilitat és dotar-la de més pressupost, de més personal. Elaborar el pla d'igualtat de tracte i no-discriminació que preveu la llei, amb els estudis diagnòstics elaborats, incloent-hi la macroenquesta que presentaven fa pocs dies i que vam executar des del Govern republicà. O fer una campanya potent de sensibilització a la ciutadania. Però en tota aquesta base de polítiques públiques antiracistes que han de continuar desplegant-se, doncs s'inclou també el pla pilot en una regió policial per poder acabar amb les discriminacions, amb els biaixos racials en les identifications, o revisar totes les metodologies d'intervenció, d'atenció de serveis socials o dels serveis sanitaris, o formar tot el personal de les administracions públiques en antiracisme.

Acabo –em faltaran només tres segons. L'antiracisme no és només una responsabilitat política, sinó que és una obligació democràtica, perquè estem parlant de drets humans, estem parlant de justícia i estem parlant de cohesió social.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada Ennату Domingo i Soler.

Ennату Domingo i Soler

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, consellera; bon dia, diputats. Vull agrair al diputat Andrés la seva excel·lent interpellació, la moció de Comuns sobre polítiques antiracistes del Departament de Feminisme i Igualtat; és molt important.

El fet que avui estiguem parlant sobre racisme en aquest hemicicle és un símbol d'esperança per a les persones i els col·lectius que pateixen aquesta forma de discriminació. Però no deixa de ser sorprenent que, després de més de cinc dècades del moviment pels drets civils a Estats Units, de les primeres protestes antiracistes a Europa, i en especial a Anglaterra, encara estiguem parlant sobre els passos inicials que cal fer per erradicar el racisme institucional, estructural i social aquí a Catalunya. És cert que des del 2019 els països europeus i també Catalunya han començat a revisar les seves estructures i les seves institucions, però Europa segueix girant l'esquena al seu passat colonial i racista. Avui, els relats de James Baldwin, de l'Angela Davis, Toni Morrison són rellevants perquè el racisme segueix condicionant les vides de les persones que el pateixen.

Avui hem donat molts exemples, però jo també vull donar-ne més: els joves homes racialitzats a qui els demanen documents tot i ser catalans; la dona a qui no li volen llogar un pis pel seu cognom o el seu origen, i tots aquells que pateixen explotació laboral. Això és real.

Catalunya és una societat cada cop més diversa; per tant, aprovem la majoria de les propostes perquè necessitem eines per gestionar la diversitat en el marc de la catalanitat. Si ho volem fer bé i que Catalunya sigui un país que generi oportunitats per a tothom, per als 8 milions de catalans, hem de ser valents. La moció té l'ambició de consolidar la feina iniciada la legislatura anterior, però no és perfecta. Al llarg de la moció falten molts matisos i també es van alternant els termes com «discurs d'odi», «discriminació ètnicoracial», «racisme», «antigitanisme», «islamofòbia», i creiem que utilitzar termes simples pot ajudar a entendre molt millor el problema, i l'exemple d'avui és que hem esmentat tants casos per evidenciar aquest problema.

En segon lloc, la moció, que hauria de ser sobre discriminació racial i racisme, també presenta propostes sobre polítiques pels drets de les comunitats gitanes. Ara jo ja entenc per què, però des de Junts creiem que caldria dedicar tota una moció sobre les seves demandes polítiques, perquè en són moltes. Hi ha un vincle entre el racisme i la capacitat d'integrar socialment i econòmicament les comunitats migrants, això és un fet. Però també és cert que les persones autòctones, i als que ens referim com a persones racialitzades, també pateixen racisme i, per tant, és necessari separar-ho. La seva proposta, per exemple, de col·laborar amb l'Estat per regularitzar les persones migrants, no la podem acceptar. Creiem que, per desenvolupar polítiques d'integració que estableixin un clar equilibri entre els drets i els deures de les persones migrants, necessitem les competències sobre immigració. Això no és una fantasia; Escòcia les té i és un exemple molt clar d'un model exitós.

Aquesta moció és ambiciosa amb els terminis, i també defineix molt bé els àmbits on s'ha d'actuar. En aquest sentit, ens satisfà que hàgiu acceptat la proposta de desenvolupar mecanismes per detectar els discursos d'odi i racisme a l'espai digital, però no ens han acceptat la proposta de demanar les competències digitals, com era d'esperar. Com en el cas de la immigració, vostès volen començar a construir la casa

per la teulada, i sense capacitat de regular les plataformes digitals no podem protegir els ciutadans.

Per tant, aquesta moció és un pas positiu per construir una societat igualitària, però sense descolonialitzar els processos i les estructures de poder aquesta moció no deixa de ser un pedaç. Per garantir la cohesió social i l'ascensor social hem de ser molt més valents.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, té la paraula la diputada Beatriz Silva Gallardo.

Beatriz Silva Gallardo

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats, diputades, bon dia a tothom. Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar volem, en primer lloc, donar les gràcies al Grup Parlamentari de Comuns per presentar aquesta moció i donar-nos l'oportunitat de debatre des d'aquesta tribuna sobre unes polítiques que haurien d'estar per sobre de les lluites partidistes. Perquè, quan parlem de racisme, quan parlem de discriminació, parlem de drets humans.

El racisme i la discriminació són presents en la vida quotidiana de molts catalans i catalanes, també de la d'alguns dels diputats i diputades que compartim espai en aquest hemicicle, com ha exposat el diputat Garcia Berrio. El racisme es fa present a l'escola, als centres de salut, en el moment en què una persona busca habitatge o feina. Fins i tot es fa present en el transport públic, quan algú decideix no seure al costat d'un altre pel seu aspecte. Combatre totes aquestes situacions ha de ser una prioritat transversal de totes les nostres polítiques públiques.

Per això, el Govern ha anunciat la creació del Consell Assessor de Drets Humans, que ha d'esdevenir una eina eficaç per aconseguir aquest objectiu. També s'ha proposat presentar, tan aviat com sigui possible, la futura llei contra el racisme, així com mesures que avancin en l'educació, però també en la sanció, la denúncia i la reparació. Tal com constata aquesta moció, la memòria democràtica ha de ser també una eina eficaç per no perpetuar les mateixes injustícies.

En su libro *El Danubio*, Claudio Magris hace un recorrido por el centro de Europa, por las tierras que atraviesa este río magnífico i describe como en cada palmo de tierra conviven culturas diversas, lenguas, religiones, pueblos formados por el tránsito constante de personas a lo largo de los siglos. El Danubio es un reflejo de lo que sucede en el resto de Europa, un continente donde es imposible poner una frontera sin separar a personas que comparten cosas en común.

Cataluña no es ajena a esta realidad. En sus tierras conviven familias formadas por catalanes de origen y por personas llegadas de otras zonas de España, pero también por ciudadanos y ciudadanas que, como yo, han venido de mucho más lejos y han hecho de Cataluña su hogar. Los y las socialistas creemos que esto no es un problema, que es un enriquecimiento que continúa con la tradición europea de apertura, de integración, de identidad que se transforma con el paso del tiempo, sin desnaturalizarse.

Catalunya, com la resta d'Europa, continua rebent persones de llocs molt diversos. I aquest Parlament, com a representant d'aquesta ciutadania diversa, ha de lluitar perquè ningú no sigui discriminat; tampoc els col·lectius que són d'aquí i que han patit discriminació durant segles, com és el cas del poble gitano. Ens hauríem de conjurar per convertir la lluita contra l'antigitanisme en la gran lluita compartida d'aquesta legislatura.

Votarem a favor de la majoria dels punts d'aquesta moció, i hem arribat a transaccions amb la resta per intentar ajustar les seves propostes amb la feina que està fent el Govern.

Ens agradaria, abans de votar, subratllar dues coses. Moltes propostes d'aquesta moció, que és molt ambiciosa, depenen de l'aprovació d'uns pressupostos que ens permetin comptar amb recursos per materialitzar no només aquestes iniciatives, sinó altres de les quals depèn la vida de molts col·lectius vulnerables. De la mateixa manera, necessitem, quan entri al Parlament, agilitzar l'aprovació de la llei contra el racisme, ja que inclou de manera literal plans o accions que estan inclosos en aquesta moció i que contenen mesures que necessitem desplegar al més aviat possible.

Agraïm l'excel·lent disposició del grup proponent per arribar a acords, especialment del diputat Andrés García Berrio, però també de la resta de grups parlamentaris que han presentat esmenes.

Abans d'acabar m'agradaria recordar la poeta xilena Gabriela Mistral..., la primera y única mujer iberoamericana que ha ganado el Premio Nobel y que en vida fue discriminada por ser mujer, por ser lesbiana y por ser mestiza. Mucho antes de que se redactara la Declaración universal de derechos humanos, Gabriela Mistral escribió sobre la necesidad de que todas las personas fueran tratadas sin distinción de sexo, nacionalidad o clase social. Seguramente todos habéis escuchado muchas cosas de Pablo Neruda, pero muy pocas de Gabriela Mistral. Y la razón es que ella se atrevió a reivindicar, cuando muy pocos lo hacían, sus raíces indígenas y denunció el racismo imperante. El muro para muchas personas no solo es el racismo evidente, sino también el olvido y la invisibilización.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la diputada Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyora presidenta. Consellera, senyores i senyors diputats... Senyor García, vaig escoltar la veritat és que molt atentament la seva interpellació, però lo primer que li he de dir és que Espanya, o sigui, Catalunya no és un país racista. I no ho diu aquesta diputada, no ho diu el Partit Popular. Les dades de l'Agència dels Drets Fonamentals de la Unió Europea de l'any 2023, en el seu informe, manifesten de manera molt clara que Espanya és un dels països amb la prevalença de discriminació més baixa.

Vostès ens estan plantejant un escenari de racisme generalitzat als carrers i a les institucions, de tal manera que en qualsevol situació de la vida de les persones es trobaran amb un acte racista. Vostès pretenen que tothom passi per una espècie de curset de reeducació, des de l'escola, les institucions, passant pels professionals de la sanitat o les universitats. I lo que estan fent és generar desconfiança respecte a qualsevol sector.

Mirin, si existeixen situacions racistes –que existeixen, jo no li dic que no–, cal ocupar-se'n i corregir-les, però disposem d'altres mecanismes: la fiscalia, la policia o fins i tot el propi departament, que té una oficina d'igualtat de tracte i no-discriminació, si alguna persona necessita –perquè segur que ho deuen necessitar en algun moment– denunciar una reclamació o fins i tot una consulta.

Vostès estan criminalitzant a tothom, fins i tot els propietaris de pisos. L'altre dia la senyora Esteller, a la interpellació del passat Ple, els hi deia que un setanta-sis per cent són propietaris d'un habitatge, i lo que volen, que és legítim i legal, és seguretat econòmica i seguretat jurídica quan decideixen llogar la seva propietat.

Ens posen com a exemple, a sobre, un informe de l'any 2021 de la senyora Colau, alcaldessa de Barcelona durant vuit anys. Vostè sap quant habitatge públic va fer la senyora Colau durant vuit anys? Mil quatre-cents pisos. En va prometre vuit mil. Déu-n'hi-do, la diferència! I sap quants pisos va posar d'aquest famós trenta per cent de reserva, que havia de ser la solució, la gran solució al problema de l'habitatge a

Barcelona? Cinquanta-dos pisos –cinquanta-dos. Sap què passa? Que fer informes és molt fàcil; fer habitatge no ho és tant. I quan les actuacions polítiques són això, només anuncis de premsa sectaris, en lloc de polítiques útils, aleshores és un desastre, que és lo que va passar a Barcelona durant el mandat Colau.

Vostès estigmatitzen fins i tot la policia per fer la seva feina. La policia pot demanar el document que identifiqui qualsevol persona quan ho consideri necessari. I, si ho fan, és sota el seu criteri professional.

A més a més, tenen vostès obsessió amb reescriure la història, i tenen un biaix molt curiós. Una cosa és reconèixer els errors i els abusos, i una altra molt diferent és no voler entendre que els fets, els esdeveniments, les decisions del passat no es poden jutjar ni avaluar amb els criteris d'avui. I així, mentrestant, giren la cara a la violació de drets humans en el món actual, com està passant a Veneçuela o a l'Afganistan (*alguns aplaudiments*), on dia a dia es vulneren els drets de les dones i dels homes, de tothom. Vostès giren la cara quan està passant això, però volen revisar tot el passat amb els valors i la mirada políticament correcta de l'any 2024. Escoltin, segurament dins de deu anys serà tot molt diferent. Què farem? Començarem una roda i ho començarem a canviar tot?

A vostès, a més a més, els hi agrada molt la llei de l'*embudo*: «Ancha para mí, pero estrecha para los demás.» La llei de l'*embudo*, que és lo que acaben fent sempre censurant la llibertat d'expressió; això sí, quan les forces polítiques no són de la seva corda.

Fa poc, en aquest Parlament..., vostès poden dir lo que els hi «ve en gana» i insultar una diputada d'un altre grup parlamentari amb la qual estem a les antípodes, les antípodes ideològiques, senyora Orriols, dient-li «nazi» quan estava intervenint en aquest faristol del Parlament. Clar, vostès sí que poden. Apliquen la llei de l'embut i..., nos quedamos tan tranquilos.

Senyores i senyors diputats –vaig acabant, perquè em quedo sense temps–, per descomptat que cal lluitar amb totes les forces contra el racisme. Més encara: hem de fer polítiques públiques proactives que promoguin la igualtat i la no-discriminació. Però el que no podem és intervenir, des del poder polític, les consciències o fins i tot les converses privades, pressuposar intencions, invertir la càrrega de la prova o convertir-nos en una mena de policia de la moral del políticament correcte; entre altres coses, perquè precisament lo que acaben aconseguint és tot lo contrari de lo que està passant al món.

Ahir, per exemple, un exdiputat d'aquesta cambra va sortir reivindicant la figura de Lenin. Lenin, la màxima expressió de la barbàrie i la repressió comunista. Un misogin de pro. Què fem? És un discurs d'odi? És barbàrie? És animar la barbàrie? Qui ho jutja, això? O és llibertat d'expressió? És una reflexió. I és important, eh?, perquè lo que estan demanant és justament això, que aquest discurs no es pugui fer.

La vicepresidenta primera

Diputada, hauria d'anar acabant.

M. Belén Pajares Ribas

Sí, acabo, senyora presidenta. Miri, jo crec que la civilització occidental és precisament la que és més conscient de la importància de combatre el racisme. I Catalunya i el conjunt d'Espanya són societats obertes, pluralistes, que integren la diferència, generalment, amb molt bon tarannà. Però protegir els col·lectius més vulnerables no vol dir ser condescendent. Hem de demanar el compromís d'integració amb els nostres valors constitucionals i estatutaris i l'adaptació als costums socials i veïnals. O és que si vostès o jo mateixa...

La vicepresidenta primera

Diputada, he sigut generosa...

M. Belén Pajares Ribas

...—acabo— me'n vaig a viure a un altre país no em demanaran que respecti uns costums i una...?

La vicepresidenta primera

Diputada, si us plau.

M. Belén Pajares Ribas

D'acord. Ja està.

Gràcies, senyora presidenta, per la seva generositat.

La vicepresidenta primera

He fet un exercici de generositat, però..., en fi. És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX. I té la paraula la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora vicepresidenta. «Racista», «xenófobo», «homóforo», «machista», «fascista» son palabras que forman parte del mismo campo semántico, palabras que implican odio, división, que marcan al destinatario como con un sello. Las personas a las que se les atribuyen estos calificativos son señaladas como individuos tan viles y maquiavélicos como para no ser merecedores del respeto del resto de la sociedad. No es, por tanto, solo un insulto personal, sino que coloca al sujeto en una situación de total despojo de su categoría humana a los ojos del resto. Son palabras que no solamente humillan, sino que, además, aíslan al individuo. Nadie quiere relacionarse con los señalados, porque los humanos necesitamos seguir perteneciendo a una comunidad y nadie se atreve a cuestionarlo por miedo a ser identificado como uno de ellos. Son las palabras «mordaza» y esta es la manipulación del lenguaje como arma política que utiliza la izquierda para silenciar, para amedrentar y para amordazarnos.

No obstante, se ha producido un quiebro, porque esta falsa superioridad moral que les da la potestad de decidir quién es qué, les ha convertido a ustedes en señaladores. Han caído en su propia trampa. Son ustedes los que van por el mundo marcando a las personas; los que intentan estigmatizar a los grupos democráticamente elegidos que gozan de la representación que ustedes ni tienen ni volverán a tener con los mal llamados «cordones democráticos»; los que ponen sellos a los que no comulgan con sus ideas totalitarias, con el único objetivo de generar odio y división contra el adversario político, y los que azuzan a la sociedad para violentarla contra los que piensan diferente, como hacen con VOX. Sí, son ustedes los señaladores y los que rezuman rabia y violencia.

Por eso, esto es una moción bulo donde trivializan el significado de la xenofobia hasta llegar a hablar de racismo institucional. Miren, la legislatura pasada existía una comisión de racismo institucional donde ustedes invitaron a comparecer a personajes tales como el sindicato de okupas. Vinieron tres mujeres, de las cuales dos eran marroquíes y se quejaban del racismo de los propietarios por negarse a alquilarles una vivienda por razón de su origen. No, no, por razón de su origen, no. Por lo que no les alquilaban una vivienda era porque lo que no hacían ellas era alquilar sino ocupar. Y eso es robar.

Invitaron también al sindicato de manteros. Vino un representante que acusaba a la policía de perseguirle por el color de su piel. No, hombre, no. Por el color de su piel, no. Le perseguían porque era un delincuente, porque la venta ambulante sin licencia y sin pagar impuestos es un delito. Y, además, destroza y perjudica al pequeño comercio, al que ustedes luego dicen defender.

También invitaron a Mohammed Said Badawi, islamista radical que responsabilizaba de su orden de expulsión de España al racismo de la Administración. Pues no, tampoco era racismo, sino, señores, es que Badawi es el responsable del aumento de la radicalización islámica en Tarragona, y por mucho que ustedes intenten esconder-

lo, el islamisme es..., y el islam es totalmente incompatible con Occidente. (*Alguns aplaudiments.*)

En fin, acabó la legislatura y nos quedamos con la incògnita de saber quién sería el siguiente artista invitado, si el sindicato de carteristas o el de violadores; sindicato, por cierto, cada vez con más representación gracias a sus políticas de puertas abiertas y a su ley para reducirles las penas.

Bien, llegados a este punto, en nuestras intervenciones solemos exponer las propuestas de VOX, pero resulta que para esta moción no tenemos ninguna propuesta porque el racismo institucional no existe. Existen las personas racistas, sí. No tienen más que mirar a la bancada de Esquerra Republicana y a uno de sus históricos: Heribert Barrera; o a la de Junts y a otro de sus históricos: Torra. Ambos tildaron a los españoles de débiles mentales o de bestias carroñeras con taras en el ADN. Contra esos sí que debería caer todo el peso (*alguns aplaudiments*) de su estúpida ley de igualdad de trato. Pero, miren, el racismo institucional no existe, así que no le podemos proponer ninguna solución.

Y termino, señora vicepresidenta. Para lo que sí podemos proponer soluciones es para su odio, y para su discriminación, y para su señalamiento, y para su incitación a la violencia con todos los grupos que no piensan como ustedes, y su mordaza para evitar la participación política que las urnas nos han dado.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

I per tancar el torn d'intervencions, és el torn ara del Grup Mixt i té la paraula la diputada Sílvia Orriols i Serra.

Sílvia Orriols i Serra

Concentren en una sola moció un batibull tal de propostes populistes i errònies que fa feredat. Potser hauríem de començar aclarint els conceptes, perquè a la moció hi ha diferents acords que fan referència al racisme i als discursos d'odi, però primer hauríem de saber si empren aquesta terminologia en base a la definició dels diccionaris o a la seva interpretació esbiaixada i interessada dels mots. Perquè no crec que en aquesta sala hi hagi ningú que defensi la superioritat d'unes races sobre les altres. De fet, em penso que la majoria creiem que no hi ha races, que hi ha una sola raça, que és la raça humana. No he sentit discursos d'aquesta índole dins d'aquesta cambra.

Vostès se ceneixen al significat literal del mot o el perverteixen i reinterpreten per estigmatitzar opositors i evitar debats incòmodes. Per a vostès, un racista és aquell que considera inferiors els membres d'una raça, tal com diuen els diccionaris? O és algú que es limita a defensar la seva identitat nacional manifestant-se contra les allaus immigratòries excessives i inassumibles? Els ho pregunto, perquè vostès diuen «nazi» a qui no ho és i, per tant, sospitem que també professen acusacions de racisme a la babalà. I ho fan, precisament, per acabar bastint una moció de cinc fulls al voltant d'aquesta mentida, sabent de bell antuvi que la majoria de diputats d'aquesta cambra els hi votaran a favor, a favor de les seves fantasies per por de ser etiquetats o assenyalats.

Així és com l'extrema esquerra ha imposat el pensament únic: assetjant, estigmatitzant, assenyalant i agredint a qui discrepa i, sobretot, a qui discrepa i té el valor de manifestar-ho públicament. Volen que parlem de discriminació? Parlem-ne, perquè en aquesta cambra també n'hi ha, de discriminació. Hi ha cordons sanitaris. Hi ha incompareixences voluntàries per evitar donar la presidència de comissions a qui s'ho ha guanyat a les urnes. Hi ha diputades que exigeixen grup propi o es canvien del lloc que els assigna el protocol de casa per no compartir espai amb qui pensa diferent, com si pensar diferent fos una malaltia infecciosa i tinguessin por d'encomanar-se. Els membres d'Aliança Catalana hem patit boicots, «escratxos», agressions, violències i vexacions que l'extrema esquerra ha reivindicat a les xarxes i que alguns diputats d'aquesta cambra han repiulat i aplaudit públicament (*alguns aplaudiments.*)

La que patim nosaltres és discriminació positiva, senyor Cid? Hi ha discriminacions que són acceptables o fins i tot lloables, i d'altres que no, senyora Castillejo? Qui n'estableix el criteri? Vostès? Un dels acords diu que no es permetran discursos d'odi dins aquesta cambra; molt bé, però qui estipularà què és o no és un discurs d'odi? Qui farà de jutge? I la resta, podrem recórrer o la sentència serà inapel·lable, com a les dictadures?

A la moció parlen de combatre l'antigitanisme. Hi som d'acord. Però no he llegit enlloc que parlessin de combatre pràctiques retrògrades i misògines com la prova del mocador o els casaments pactats. S'ho han descuidat? O combatre-ho també és racisme i delictes d'odi? Insinuen en un dels punts que les víctimes de l'assetjament escolar ho són pel seu origen. Aquí els he de donar tota la raó, perquè els nostres fills, que ja són minoria a les aules del país, pateixen de manera reiterada amenaces, assetjaments, agressions i robatoris a mans d'alumnes d'altres cultures, que en qüestió de trenta anys han conquerit els patis i les aules.

Però l'acord que m'agrada més és aquell en què insinuen que la policia catalana és racista, i que aquest racisme desemboca en identificacions indegudes, i demanen comissions i avaluacions i informes... Guinguetes. Ara resulta que haurem d'eximir certs col·lectius dels controls policials i de les identificacions per no semblar racistes. Que algú li digui a la senyora Parlon que ordeni a partir d'ara als Mossos que, a part de registrar en Mohammed i en Karim, també registrin i identifiquin la Paquita i la Dolors. Qui sap, potser trobarem sorpreses.

Volen dir que els racistes no són vostès? Tant privilegi i tanta sobreprotecció a la immigració, no deu ser que els consideren inferiors? A veure si allò que cerquen tan desesperadament al cantó dret de l'hemicicle fa temps que jau, de fet, des de temps immemorials, al cantó esquerre.

El president

Gràcies, diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Mirin, aquesta moció en realitat fa una cosa molt simple, que és..., tal com diu l'ordenament jurídic del nostre país, els constitucionalistes tenim molt clar que tota la normativa internacional dels drets humans de la qual hem sigut partícips forma part del nostre *acerbo* normatiu, i els organismes internacionals que el sistema de drets humans internacional genera hem d'escoltar-los, hem d'integrar les seves recomanacions. I aquest és un tresor que es va generar després de la Segona Guerra Mundial i que algunes persones estem totalment convençudes de defensar. El constitucionalisme el que vol és plantejar que els drets fonamentals són sagrats i que s'han de poder preservar.

És una moció que el que fa és aportar les recomanacions d'organismes internacionals, els convenis internacionals, i intentar fer propostes aquí, a Catalunya, des d'aquest Parlament, i proposar-les al Govern. Llavors, penso que ho hem de posar en valor en els temps que corren.

Així mateix, volia acabar donant les gràcies als diferents grups parlamentaris que han proposat esmenes, que han negociat, que hem pogut parlar per tal d'arribar al text d'avui; després veurem el resultat de les votacions i, evidentment, tal com ha plantejat la diputada Ennatsu, del Grup de Junts, pensem que és important poder parlar d'aquestes qüestions, veure en què no estem d'acord, per poder-ho aprofundir en el futur i trobar millors solucions.

Gràcies, diputats i diputades. Jo penso que avui ha passat alguna cosa important en aquest Parlament. Espero que aquesta moció..., anirem parlant d'ella sobre la legislatura i que en uns mesos puguem estar admetent a tràmit el projecte de llei contra el racisme.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les arts i la cultura en l'educació

302-00033/15

El punt 21 de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les arts i la cultura en l'educació. La presenta el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Rocio Garcia Pérez.

Rocio Garcia Pérez

Gràcies, president. Conselleres, diputats, diputades, permetin-me, en primer lloc, adreçar-me als grups parlamentaris que han presentat esmenes a aquesta moció sobre les arts i la cultura en l'educació. Crec sincerament que en aquests dies hem pogut tindre un debat enriquidor i profitós que ens portarà finalment, aquest matí, a votar una moció molt treballada que ha millorat amb l'aportació de tothom.

Creiem també que recull prioritats, que avança en l'impuls de les recomanacions de la carta de les arts a l'educació presentada pel Conca, al primer fòrum, el 2022. I el text que votarem avui penso que té una mirada àmplia, posa en el centre els drets culturals, els drets humans, vol garantir oportunitats per al conjunt de la societat, i principalment té una mirada cap als infants i els joves i en la seva educació i formació als centres educatius i fora de l'horari lectiu.

La moció també recull compromisos i voluntats de millora per al futur i per aplicar en el present més immediat, perquè en els primers mesos del 2025, com ens deia la consellera Hernández al passat Ple, comença a caminar el desplegament territorial del programa per a la presència de les arts i la cultura en l'educació, enfortint les delegacions territorials de Cultura del país. Aquest és un programa impulsat a la passada legislatura, que veurà la llum aviat, per superar desequilibris territorials i millorar la cultura i els ensenyaments artístics a tot el territori.

Volia dir també que les diputades que s'han implicat en aquesta moció..., hem pogut generar uns espais de debat crec que molt enriquidors, de reflexió constructiva, que, sens dubte, també ens ajudarà després i en els propers mesos a treballar en la ponència de l'avantprojecte de llei de drets culturals, que iniciarà la seva tramitació parlamentària en els propers mesos.

També dir que amb alguns dels grups hem pogut arribar a acords, hem transaccionat, hem acceptat esmenes, i en altres casos no ha estat possible, perquè, bé, s'han tancat en posicions poc flexibles i partidistes; però sí que hem pogut parlar extensament i això també ho posem en valor. Crec que en el món de les arts i l'educació, amb aquests debats s'ha pogut ampliar..., bé, amplis espais de debat, i en alguns majoritàriament ens hem trobat i en d'altres no tant, però crec que en el futur podrem tenir ocasions de seguir parlant-ne.

Per tant, vull manifestar la meva satisfacció per aquesta feina feta per tothom en aquests dies i els compromisos als quals hem arribat. Hem coincidit que amb els pressupostos del 2025 haurem de fer avançar la cultura. També podrem donar compliment als acords d'investidura i farem possible el dos per cent. Es posaran en marxa les accions culturals proposades per garantir els drets culturals de les catalanes i dels catalans i, també, avançar en la implementació de les arts a l'educació amb equilibri territorial i garantint la cohesió social.

I, bé, en aquesta legislatura, com expressava la consellera de Cultura el passat Ple, el Govern de la Generalitat ja està fent la feina. Fa unes setmanes es reunia la taula de treball del Departament de Cultura i el Departament d'Educació i Formació

Professional, amb les dues conselleres al capdavant, per fer seguiment dels programes compartits i de les noves accions que s'impulsaran i reforçaran el vincle entre Cultura i Educació en les diferents etapes educatives i formatives. I també està previst que en els propers mesos hi hagi una nova trobada amb el Departament de Recerca i Universitats per abordar aquestes metodologies de les disciplines artístiques a les aules.

I com expressava en la meua interpellació al passat Ple, a Catalunya s'ha produït un debat molt important en els dos fòrums de les Arts a l'Educació del 2022 i 2024, impulsats pel Conca; conclusions que el Govern de la Generalitat ja recollia a la passada legislatura, que iniciava aquest camí i que continua, com no pot ser d'una altra manera, en aquesta legislatura.

Des del Partit Socialistes, defensem la cultura com una política social de primer nivell: cohesiona els territoris; crea els espais de convivència; iguala la ciutadania; la dota de drets, de formació, de pensament crític i de llibertats. La cultura és un dels pilars fonamentals de l'estat del benestar que cal defensar i prioritzar, com bé diu el nostre president, Salvador Illa; és prioritària per al Govern de Catalunya.

Per tant, les polítiques culturals necessiten amplis consensos. Ha de comptar amb la participació del món educatiu i associatiu, de la cultura popular, de les entitats, de la Federació d'Ateneus, del món educatiu, dels museus, dels grans equipaments culturals i patrimonials. Catalunya té un futur esperançador en matèria cultural i artística. Aquesta serà la legislatura en què avancem en el marc legislatiu de la cultura i on es centraren consensos i amplis acords. Caldria fer-ho de la mà, també, de les entitats municipalistes, dels municipis, dels ajuntaments, com a elements claus de l'impuls de les polítiques culturals locals i de proximitat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Hi ha quatre grups que hi han presentat esmenes. El primer grup que té la paraula per defensar-les és el Grup Parlamentari Comuns i, en el seu nom, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, conseller, diputada... Per al·lusions, entenc que es refereix a nosaltres amb els grups que hem sigut intransigents i que no hem volgut arribar a transaccions, i per interessos partidistes. No és per això. És perquè ens sembla que, per ser la primera moció que presenta el grup que dona suport al Govern sobre cultura, és una moció tan de mínims que, realment, les dues aportacions que fèiem, que ens semblava que eren també lo mínim que s'hi podia incorporar, que es fessin propostes de transacció que li buidaven el contingut i ho deixaven en no res.... per això, millor no fem re –per això, millor no fem re. Donarem suport als punts de la moció, però que és una moció tan bàsica i tan de mínims que és molt difícil no donar-hi suport. És veritat que amb algunes de les transaccions han millorat algunes qüestions, però la veritat és que no ens sembla que amb el que està recollit aquí, realment, es pretengui assolir l'objectiu d'augmentar la presència de les arts i les cultures a l'educació. Senzillament això.

Quan nosaltres reivindiquem la importància de les extraescolars i de l'accés gratuït a les extraescolars aprofitant les instal·lacions i el temps escolar, el temps del migdia o el temps immediatament després a la finalització de les classes a la tarda, és perquè realment ens creiem que és una de les poques maneres de combatre la desigualtat que hi ha en l'accés a les arts i a les cultures per a la majoria de nens i nenes d'aquest país: els que no es poden pagar seixanta euros al mes per anar a fer classes de ceràmica; els que no es poden pagar cent vint euros al mes per una hora d'instrument musical a la setmana; els que no es poden pagar vuitanta euros al mes per anar a classes de pintura o els que no podran pagar mai, segurament, una formació en idiomes suplementària a la que reben a l'escola.

A més a més, s'afegeix a la desigualtat el greuge de la sisena hora, que també el tenim amb l'escola concertada i que també va en detriment d'aquests mateixos nens i nenes que van a l'escola pública, que tenen una hora menys de classes al dia i que, a més a més, no poden accedir a les extraescolars. Per tant, la proposta de gratuïtat en l'accés a extraescolars de les arts i la cultura dintre del temps del migdia o en l'hora immediatament després és una proposta transformadora per garantir aquest accés.

No és fer una excursió a veure un museu. No és fer una excursió a l'any a veure el patrimoni de la localitat. No és això garantir l'accés i garantir que hi hagi aquesta presència; en un sistema educatiu que a l'ESO només es fa música i educació visual i plàstica com a assignatura comuna en dos cursos dels quatre de l'ESO, perquè s'esborra del currículum. És a dir, a primer fan música, fan educació visual o plàstica. A segon, depèn del centre, en fan; depèn de quin centre, en fan a tercer. A quart, si no és com a optativa, ja no es fa, ja desapareix completament. Per tant, aquests nens i nenes, quins elements tindran per quan facin una excursió o per quan hi hagi una visita a una obra de teatre..., tinguin els elements i hagin tingut la formació per interpretar el que estan fent, per tenir una visió creativa, crítica i exigent amb el producte cultural al qual estan assistint?

Per tant, el tema de les extraescolars, que a més d'estar a l'acord..., no pot ser que la resposta sigui que és que el Departament de Cultura no n'ha de fer res, d'això, que això no és competència seva. Si no és competència del Departament de Cultura garantir l'accés a les arts i a les cultures i a la formació de nens i nenes en arts i cultura en l'àmbit educatiu, de qui és? D'Educació també, però no només. Quan parlem de la transversalització de la cultura al màxim d'àrees possibles de govern, que també ho vam parlar en una reunió amb la consellera, és perquè ens creiem de veritat que això ha d'anar permeant.

A més, ara mateix, a aquestes alçades, no sabem quin serà el pressupost que hi haurà el 2025. Diuen que compliran el dos per cent. Nosaltres sobre la taula no ho tenim. No tenim tampoc en què es gastarà aquest pressupost, a aquestes alçades; el dia que a l'acabar la sessió cantarem nades, i encara no sabem quin és el pressupost que tindrà el Departament de Cultura, ni a què es dedicarà, ni quin tipus de cultura es prioritzarà, ni a quins sectors aniran els recursos, si continuarem apostant per les grans indústries culturals o apostarem realment per la diversificació dels sectors culturals i per empoderar la cultura popular i la cultura diversa que tenim en aquest país. Encara no ho sabem.

Per tant, em perdonaran que una moció com aquesta, doncs, ens inspire poc i ens inspire poc a fer transaccions que rebaixaven tant el contingut que, per això, millor les deixem i parlem de la moció que vostès han presentat, que hi han coses que estan molt bé, que són molt de mínims i que ens alegrem molt que estiguin disposats a fer-les.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. I, a continuació, per presentar les esmenes del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, president. Bon dia, diputats i consellers, també, que ens acompanyen en aquest debat.

Bien, hoy el Partido Socialista nos trae una moción para promocionar la cultura entre los jóvenes y para impulsar también la lectura y las artes en los colegios, que es un buen objetivo, sobre todo, pues, teniendo en cuenta los resultados desastrosos de las últimas pruebas internacionales, que nos dejan a la cola de Europa en comprensión lectora.

Cierto es que esto no es achacable al Gobierno del Partido Socialista, pero sí lo será aquello que ocurra a partir de ahora. Y la verdad es que lo que hemos visto de

momento halagüeño no acaba de ser. Esta semana, sin ir más lejos, se han visto ustedes envueltos en una polémica entre el Ministerio de Educación y la consejería, que también les digo que el don de la oportunidad, señora García, parecen ustedes no tenerlo. Porque nos someten aquí a sesiones interminables de autocomplacencia, pues, interpelándose a sí mismos, incluso con réplicas y contrarréplicas incluidas, y justo deciden ustedes hablar de la necesidad de fomentar la lectura en la educación la misma semana que trasciende que el Ministerio de Educación pretende convertir literatura catalana y literatura española en asignaturas optativas de primero de bachillerato, con todo lo que eso conlleva. Ya les digo que es mala suerte, también, que hayan escogido esta semana para presentar esta moción. Y, sí, es cierto que la *consellera* Niubó ha salido a explicar que hablará con el ministerio para que en Cataluña no se complete el desastre. Vamos, que ustedes reconocen que la medida es mala y parece que solamente aciertan cuando rectifican. Y ya veremos a ver cómo queda el tema.

Insisto en los resultados de las pruebas internacionales porque la situación es gravísima. Tenemos alumnos que están llegando a bachillerato con unos niveles de comprensión lectora que son totalmente inaceptables. Y ya no es solamente de comprensión lectora, sino también de lectura. Que los docentes están totalmente desesperados. Y yo le aseguro, pues, que ni la LOMLOE ni las ocurrencias de la ministra nos ayudan a revertir estos resultados.

Y tampoco lo hace negar la realidad. Mire, el otro día me llegó una jornada ofertada por una universidad pública catalana, no hace falta decir el nombre. Y era una jornada que se dirigía a docentes de primaria y de secundaria, que se titulaba Hablar, Escribir y Leer: Experiencias para Combatir el Pesimismo. Mire, no, lo que está pasando no es un estado de ánimo. ¿Es que no hemos aprendido nada? Vuelven ustedes a los mismos mantras. Resulta que los que denunciábamos que hay un problema educativo en Cataluña es porque somos pesimistas, pero la realidad es tozuda y los resultados PISA, PIRLS, TIMSS ponen de manifiesto la gravedad de la situación, por más que uno sea el optimismo en persona o una luz divina, no sé, es que no sé, ya, cómo decírselo.

Y, mire, si a eso, pues, sumamos los planes de la ministra y las declaraciones que también salen de aquí de este Parlamento, pues, ya, apaga y vámonos. Y me refiero precisamente a una entrevista de la consejera de Cultura que nos dio hace unas semanas, la señora Hernández, en el *diari Ara*, donde nos contaba tan alegremente para qué son las subvenciones del Departamento de Cultura. La señora Hernández nos decía: «Con las subvenciones haces política.» Es que no se esconden ustedes, pero ni un poco, ni un poquito solo.

Y, miren, con esta moción de hoy también nos lo dejan muy claro. Ustedes quieren politizar la cultura y que la cultura catalana sea solo aquella que ustedes decidan que sea, exactamente como sus antecesores y, además, con los mismos parámetros. Y a las pruebas me remito. Nosotros presentamos una enmienda desde el Partido Popular que decía lo siguiente: «Potenciar, como parte inseparable del patrimonio cultural catalán, la cultura catalana expresada en castellano y realizada por artistas catalanes»; enmienda que ya nos ha dicho la diputada del Partido Socialista que no han aceptado, según usted, porque somos poco flexibles. No, claro, claro. Ustedes sí que son auténticos contorsionistas, que un día dicen una cosa y el siguiente hacen la contraria. Ustedes sí que son flexibles, pero, vamos, sin lugar a dudas.

Ustedes no han admitido esta enmienda porque, simplemente, para el Partido Socialista la cultura catalana expresada en castellano parece que no existe; igual que tampoco existía para Junts o Esquerra cuando gobernaban, referentes internacionales de la cultura catalana apartados y llevados al ostracismo por el Govern de la Generalitat en una muestra más de su estrechez de miras. Y parece que ustedes van a seguir en las mismas.

Y yo le pregunto: ¿acaso Gil de Biedma, Eduardo Mendoza, Enrique Vila-Matas, Juan Marsé, Carlos Barral, Ana María Matute, Javier Cercas o Rosa Regàs,

entre otros muchos, no son cultura catalana, señora García? ¿Y Montserrat Caballé, que no es un referente internacional de la cultura catalana? ¿O Dalí, que también se expresaba en español, tampoco, señora García? ¿Cuál es el criterio? ¿Es que el español no es una lengua de Cataluña de la misma manera que el catalán es una lengua de España? ¿Acaso un artista catalán que escoja el español como lengua para transmitir su arte o para comunicarse simplemente es menos catalán que el que escoja la otra lengua oficial? ¿Es eso, señora García? ¿Es eso, señores del Partido Socialista? Ojo, no vayan ustedes a compartir discurso con Alianza Catalana, esa a la que tanto repudian. Háganselo mirar.

Nosotros, desde luego, votaremos en contra.

Muchas gracias.

El president

A continuació, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Anna Feliu i Moragues.

Anna Feliu i Moragues

Molt bé; gràcies, president. Davant la detecció del que sembla un dèficit en la sensibilització i l'alfabetització artística de la població, el Conca, en la carta de les arts a l'educació, recull una declaració que posa de manifest la importància de la introducció de les arts i la cultura en les diverses etapes educatives, sobretot en l'educació primària i secundària obligatòria i universal. I, per fer-ho, cal que els centres educatius treballin de la mà dels agents culturals i artístics de la comunitat. Un treball conjunt que avui es fa imprescindible per a l'educació en tot el seu conjunt, sobretot perquè es constata que, malgrat que hi ha una proliferació d'experiències innovadores arreu del territori amb referència a l'ensenyament de les arts, també hi ha poca interconnexió entre elles. De resultes d'aquesta constatació, el mateix Conca va convocar un fòrum de les arts a l'educació com a espai de posada en comú d'aquestes experiències on interconnectar projectes i fer xarxa.

Entenem que l'educació en les arts és condició necessària del dret dels humans a la cultura. Per això, les claus per gaudir de les arts, per copsar-les críticament, per practicar-les, s'han d'adquirir conjuntament amb els altres aprenentatges bàsics essencials per al desenvolupament d'una vida del nostre alumnat de ple dret. I és important que aquests aprenentatges tinguin lloc en les edats inicials, perquè és quan es conformen els circuits cognitius i sensibles bàsics de la persona i perquè només en aquestes edats, particularment en l'edat d'educació obligatòria, es pot garantir també una capacitació que sigui universal a la ciutadania sense cap mena d'exclusió.

I perquè tot això sigui possible, creiem que cal elaborar un pla de desplegament territorial que millori la presència de les arts i la cultura en els diversos centres, un projecte de desplegament territorial que marqui ben bé a quins centres i municipis es durà a terme, entenent que el desplegament haurà de ser gradual. Perquè si entenem que aquest programa és realment un programa important per a la formació global de l'alumnat, cal que tots els alumnes del país se'n puguin beneficiar, sobretot en aquells municipis on potser hi ha poca oferta artística i cultural i potser no és tan variada com en d'altres.

Igualment, si atenem allò que la carta de les arts a l'educació del Conca diu textualment, «incloure totes les arts al currículum de les diverses etapes d'ensenyament obligatori», nosaltres entenem que és essencial l'esmena que presentàvem en el punt 2, en el que..., encara que no ens l'accepti la diputada, però en aquesta esmena el que dèiem és que cal que aquests ensenyaments s'inclouguin en les programacions curriculars, perquè considerem que és important que es puguin treballar a l'aula de manera transversal i s'inclougui l'aprenentatge del patrimoni cultural català com a eina educativa en els centres educatius.

Igualment, considerem que per al correcte desplegament, també, del punt que proposa del pla nacional del llibre i la lectura, cal que es presenti un pla de biblio-

teques de centres escolars, perquè aquestes biblioteques són aquelles que són més properes i de referència per a l'alumne, i cal que estiguin ben dinamitzades i amb un equipament lector que motivi l'alumnat i, sobretot, que abasti els diversos nivells educatius. I per fer-ho, creiem imprescindible també posar en valor i remunerar aquell mestre o professor que s'encarregui precisament de coordinar l'espai de la biblioteca, com passa amb les coordinacions que també hi han en la resta de l'activitat docent.

Per això lamentem que no se'ns hagin acceptat les esmenes en aquest sentit, perquè creiem que d'aquesta manera la moció s'hauria millorat més i perquè no hauria estat una moció tan poc concreta, perquè realment és bastant generalista, i d'aquesta manera sabríem què volem fer, quan ho volem fer i com ho volem fer.

Agraïm, no obstant, a la diputada proposant les transaccions i l'acceptació de l'addició d'un punt que hem proposat i que també creiem que és essencial, sobretot, que és el fet que els centres educatius que apostin per aquests plans tinguin un finançament propi que els ajudi a tirar endavant tots aquests projectes. Perquè tots sabem, al final, que sense recursos econòmics, oi?, aquesta vegada, doncs, estaríem treballant en precari i, per tant, és important que hi hagi aquesta dotació econòmica.

I, en definitiva, confiem que aquesta moció ajudi amb eines educatives transversals, que connecti els sabers i estigui al servei de l'educació de l'alumnat de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, finalment, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, president. Consellera, consellers... El PSC ens presenta una moció per desplegar, per impulsar, per implementar projectes culturals provinents de l'anterior Govern d'Esquerra Republicana. I ens complau veure, doncs, la continuïtat de la feina iniciada a l'anterior legislatura. La continuïtat en determinades polítiques és imprescindible per garantir que es puguin implementar adequadament i, per tant, celebrem aquest reconeixement a la feina feta.

Podem coincidir amb algunes diputades que segurament és una moció poc ambiciosa o que li han faltat concrecions. I, per exemple, el que expressava la diputada Segovia al voltant de les extraescolars, doncs ho compartim al dos-cents per cent, diria. Ara, també sentint algunes intervencions en aquest faristol, he pensat que m'havia equivocat de moció, perquè pensava que era una moció que no es podia votar en contra, i sentint determinades intervencions he hagut de revisar que estàvem en aquest punt.

Agraïr a la diputada Rocio Garcia que hagi acceptat part de les nostres esmenes, que haguem pogut transaccionar, per la necessitat que la cultura i les arts arribin a la Catalunya sencera, garantint l'equitat territorial, especialment en els micropobles o les zones rurals, on la diputada que m'ha precedit parlava de les dificultats de l'accés a la cultura, el foment de la lectura, especialment en la llengua catalana, per reforçar la seva presència i augmentar també els índexs de lectura entre els infants i joves, que és un repte que tenim com a societat, o obrir també una línia de col·laboració amb diverses entitats de la cultura popular, que també són l'ànima de la nostra nació.

Ara, lamentem que no ens hagi acceptat l'esmena que feia referència al dos per cent del pressupost de Cultura, tenint en compte, a més, que és una proposta de resolució que ja s'havia aprovat en el debat de política general, bàsicament perquè, per passar de les paraules i de les bones intencions d'aquesta moció més generalista a la concreció dels fets, cal pressupost i perquè les polítiques es puguin implementar sense pressupostos no és necessari.

I ara vostè em dirà: «Doncs miri, aprovi'ns el pressupost.» I la meua resposta serà: «La responsabilitat d'aprovar el pressupost ara recau en el seu Govern, un govern en minoria, amb quaranta-dos diputats i diputades.» Nosaltres això ja ho vam patir. De fet, ho vam patit molt: amb trenta-tres diputats i diputades ens tocava trobar els consensos necessaris per aprovar els pressupostos.

I nosaltres hem deixat molt clar quins són els nostres requisits. Hi ha una sèrie d'acords que es van prendre, que es van signar, i nosaltres som gent de paraula. Ara, hem de passar de les bones paraules –ja porten prop de cent cinquanta dies al Govern– a les concrecions. I, per tant, correspon al Govern en minoria del PSC ser capaços de trobar els acords necessaris per aprovar aquests pressupostos.

I entrant en el cos de la moció, des d'Esquerra Republicana, com deia, creiem que és fonamental enfortir aquest vincle entre la cultura i l'educació, no només per fer valdre el patrimoni cultural català com a eina educativa, sinó per garantir l'accés a la cultura i a les arts escèniques per a tots els nens i nenes del país.

És un element, com deia la diputada Segovia, realment, de discriminació i de desigualtat, les dificultats o les diferències d'accés al món de la cultura. I, per tant, creiem que la manera de democratitzar-la és arribar-hi a través de l'escola. Durant el Govern republicà vam fer passes decidides en aquesta direcció amb el programa de la presència de les arts i la cultura en l'educació, que vostès han de desplegar en aquest primer trimestre del 2025. També amb el pla nacional del llibre i la lectura, pensant en revertir les alarmants dades de comprensió lectora, que també s'han posat de manifest en aquest faristol, entre els més joves. Perquè estan bé les idees abstractes, però necessitem polítiques concretes per poder abordar aquesta qüestió.

I, per tant, a nosaltres ens tindran vetllant perquè totes aquestes polítiques en l'àmbit cultural que es van iniciar en l'anterior legislatura es puguin continuar fent per garantir el dos per cent del pressupost a la cultura del nostre país, perquè, al final, és garantir també la nació, és garantir la llengua.

I els emplaço a tots i a totes, aprofitant també la intervenció, a que puguem gaudir de la cultura aquesta tarda –li agafo la paraula, diputada Segovia–, cantant nades, que una mica d'esperit nadalenc també ens anirà bé a tots i a totes.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Ara poden intervenir per fixar la seva posició els grups parlamentaris que no han presentat esmenes a la moció. I per fer-ho, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Muchas gracias, presidente. Señores *consellers*, señores diputados, muy buenos días. Fomentar la educación artística en la escuela en todas sus vertientes, artes visuales y plásticas, artes escénicas, literarias, es o debería ser una prioridad de la Administración, porque es esencial en la formación integral de la persona y, por ende, en el bienestar de la sociedad.

Tomo por ejemplo la música, aunque podría elegir cualquiera de las otras disciplinas artísticas. Según Aristóteles, en *Política*, en su obra *Política*, la música es esencial en la educación de los ciudadanos, porque provoca o modera las pasiones y, por lo tanto, puede incidir en la formación de ciudadanos, de personas virtuosas. Y, por lo tanto, como la estabilidad de la sociedad, de la *polis*, decía él, evidentemente, depende de la virtud de los ciudadanos, es muy necesaria, precisamente, esta educación musical.

Les voy a poner un ejemplo. Si un gobernante, en uso de su libertad, prevarica, roba, realiza acciones de cohecho o miente constantemente diciendo, por ejemplo, «ni amnistía ni nada de eso», para después hacer todo lo contrario, como hizo el

president Illa (alguns aplaudiments), lo que está haciendo es desestabilizar a la sociedad.

Por eso vamos a votar a esta moción del PSC en contra. En contra, porque se deja llevar por la pasión desordenada o vicio, que es lo contrario de la virtud. Y, ¿de qué manera? Pues, muy fácilmente. En primer lugar, el Partido Socialista pretende demostrarnos a todos su gran sensibilidad por el fomento de las artes, de las enseñanzas artísticas en la escuela y, sin embargo, el Ministerio de Cultura rebaja las materias obligatorias de modalidad de literatura catalana y literatura española de segundo de bachillerato a la categoría de optativas, reduciendo aún más la formación humanística y literaria artística de los alumnos.

El otro día, hace dos días escasamente, la señora Niubó intentó –intentó– escenificar que estaba en contra de este desaguisado, y estas prácticas nos recuerdan a tiempos no muy lejanos, encabezados por el infausto *conseller* González-Cambray, que actuaba a golpe de autoritarismo en contra de toda la comunidad educativa, con arrogancia y alejado de toda la realidad. Y ya sabemos cómo acabó: defenestrado. No sé qué le pasará a la señora Niubó.

El Partido Socialista confía en el Conca. En el Conca, que su presidenta, hace escasamente dos semanas, en una comparecencia en sede parlamentaria, en un alarde de supremacismo deleznable, vomitivo, dijo que algo falla cuando el treinta y nueve por ciento de las solicitudes en préstamos de libros en las bibliotecas catalanas son en castellano. Vergonzoso.

El Partido Socialista confía en la Federació d'Ateneus de Catalunya, una asociación que pretende politizar la cultura catalana y el manifiesto es este, precisamente, que el Uno de Octubre lanzó un manifiesto público a favor de la independencia.

El Partido Socialista sigue confiando en *el pacte nacional del llibre i la lectura*, que ha demostrado su total ineficacia. Desde el año 2017, en dos fases, ha invertido el Departament de Cultura 163 millones de euros en promocionar, supuestamente, la lectura en catalán entre los niños y los jóvenes. ¿Cuál es el resultado? Pues que la comprensión lectora de los alumnos, de los jóvenes catalanes es una de las tres peores de toda España, como demuestran los resultados de PISA y de PIRLS.

En fin, concluyendo, aunque esta tarde, pues, volveré a intervenir en otra moción, en otro debate, como considero que este es el contexto más adecuado para reivindicar la enseñanza de las artes en la escuela, les voy a recitar unos versos que aprendí yo en mi época escolar, del gran Joaquim Ruyra, posiblemente, el autor de cuentos más importante de toda la literatura catalana. Y no solo lo digo yo, lo dicen dos de sus discípulos avezados: Salvador Espriu y Josep Pla. Y dice así: «Oh, Jesuset de Nadal, / tindre infantó de Betlem / a tots els que us adorem / deslliureu-nos de tot mal. / Mostreu-nos el camí ral / que a la llum eterna guia, / i, perquè no errem sa via, / dins l'aire mundà, boirós, / acomboieu-nos amb vós, / entre Josep i Maria.

De tot cor, bon Nadal.

El president

Gràcies, diputat. I ara, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula, per fixar la posició del seu grup, la senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Ahir en aquest plenari es parlava molt encertadament de les dents, de l'estat de les dents com un indicador de classe. Però no només hi ha indicadors de classe que es veuen, també hi ha indicadors de classe que no es veuen. Acabem de veure..., l'última intervenció és un indicador de classe que no es veu, que és, per exemple, la mostra de l'art, de la cultura, del coneixement de la filosofia, com una mostra de distinció. Petit apunt: si volem parlar d'Aristòtil i volem parlar de la societat que ell narrava, era una societat democràtica, però democràtica de veritat. Per això hi havia una cosa que s'assemblava a la renda bàsica universal, que era una assignació a totes

les persones que participaven de la política perquè d'aquesta manera poguessin ser lliures i ciutadans, que, a més, és una cosa que ha tingut tota la tradició fins fa relativament poc.

Que jo pugui fer això ara aquí és perquè vaig tenir molta sort de que els meus pares van fer un gran esforç perquè, tot i que a l'escola, l'escola pública infr finançada des de temps també immemorials, no hi havia accés a moltíssimes coses... Jo era tan petita i tan innocent que, quan em vaig acabar els llibres de la biblioteca de la meua escola, pensava que havia acabat amb els llibres que existien. Doncs van fer un gran esforç i, llavors, ara a mi no m'afecta quan algú ve davant meu i em parla de filosofia i es pensa que, per tant, té lo que es diu una fallàcia d'autoritat.

Germán Cano explica una cosa, és com hi ha certs mecanismes que reforcen lo que seria la impotència reflexiva, que és un cert reconeixement d'inferioritat après que, a través de l'acceptació dels límits culturals imposats i la resignació, s'acaba tornant profecia autocomplerta. Això és lo que li passa a moltíssima moltíssima gent, que acaba sentint que, per exemple, l'òpera o, per exemple, la filosofia clàssica o, per exemple, lo que considerem l'alta cultura, que ja seria un gran problema, no està feta per a ell, i per això no van a segons quins museus i per això no llegeixen segons quins llibres.

L'escola, que no és el regne de la llibertat que ens agradaria, que per desgràcia moltes vegades s'assembla massa a una fàbrica de peons, però, tanmateix, l'escola és actualment l'única porta d'entrada per a moltíssima canalla a un món que, si no, sempre sentiran que no els pertany, que és aquest món de les arts i de les cultures. I no és només perquè sigui bo en si mateix. Perquè hi ha coses que a vegades repetim, com que la cultura és el millor antídoto contra el feixisme..., i no és cert, perquè no passa res, podries ser nazi i que t'agradés l'òpera. Això ja hem demostrat que no és així, la història, per desgràcia. Però, tot i així, sí que és important, perquè significarà que aquella gent no es sentirà inferior, significarà que aquella gent, aquella canalla que tingui accés a la cultura, no abaixarà les orelles quan algú li parli d'un autor que, per lo que sigui, no coneix.

El que passa és que, per desgràcia, vivim en un país on hi ha escoles on t'ensenyen a tocar el violí i hi ha escoles on aprens a tocar la flauta dolça; escoles amb biblioteques plenes i escoles que si tenen llibres és perquè les AFAs i les mares fan donacions i les van omplint a poc a poc dels llibres que tenien a casa. I això és una cosa que esquinça completament el país, precisament perquè llavors es poden fer intervencions d'aquest tipus per fer sentir malament aquella gent que, per lo que sigui, no ha llegit una obra determinada. Hi ha escoles on els nens encara es poden preguntar què volen ser de grans, si volen ser actors o si volen ser poetes. I hi ha escoles on els nens saben que després només seran bèsties de càrrega, perquè treballaran exactament del mateix que els seus pares.

I, per tant, és important que, quan tractem aquestes qüestions..., està bé una moció de principis i està bé que pensem així. Nosaltres hi votarem a favor. Però ha d'anar molt més enllà, com han dit altres companyes. Aquesta legislatura hauria de ser una legislatura on assumim que els drets, si no tenen un component material –que això era una cosa que també sabien els grecs–, no serveixen per a re i són només paper mullat. Els drets requereixen condicions materials perquè siguin viables. És igual si parlem de l'habitatge i és igual si parlem de la cultura.

Per tant, aquesta hauria de ser la legislatura on avancem en aquest sentit, perquè assignatures... I això és molt important, que s'implanti. Ens alegrem que s'hagi plantejat com una línia vermella, perquè és que, si no, espero que estiguem gran part d'aquest plenari alçats, perquè assignatures com la literatura o la filosofia no s'haurien de tocar si no és per ampliar-les.

I això vol dir que haurem de treballar amb la gratuïtat de les extraescolars, que haurem de treballar que les escoles públiques artístiques siguin d'accés per a tothom i que no només... Això ho hem parlat moltes vegades a la Comissió de Cultura, i crec

que és una cosa important i aprofito ara per col·locar-ho. De res serveix que la canalla tingui accés a l'art, a la cultura, etcètera, si, acte seguit, quan surten de l'escola, lo que se'ls hi diu és que ells no poden mai produir-ho –de res serveix. I és una societat absolutament estripada la que només hi ha una part de la societat que és la que està determinada a poder produir cultura, a poder ser actors o a poder ser directors o a poder ser poetes, i una altra part que, en el millor dels casos, gràcies a una política progressista, pugui simplement consumir-ho. Això és la societat a la que no hauríem d'aspirar. Hauríem d'aspirar a una societat on tothom pugui produir cultura.

I per a aquells que parlen de salvar la llengua catalana, per a aquells que parlen de salvar la cultura catalana, la cultura catalana i la llengua catalana es salvaran quan no les estiguem museïtzant, quan no les fiquem en un lloc tan alt, tan alt, tan alt que la gran majoria del poble no el pugui tocar, sinó quan sigui propietat de tothom. I, per tant, és igual si un xaval neix a l'Hospitalet, a Tortosa o a Sant Boi de Llobregat, que pugui realment produir cultura en català. Llavors, l'estarem salvant. Mentrestant, l'únic que estarem fent és congelar-la.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, finalment, en nom del Grup Mixt, per fixar la seva posició, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Sí, abans de la meua intervenció voldria interpellar la diputada de la CUP, que ha fet aquesta darrera intervenció, quan diu que posem el català en un lloc tan alt. El català no el posem en un lloc tan alt. Això és perquè ideològicament a vostès els convé, potser, vincular la llengua catalana amb la burgesia, però la llengua catalana qui l'ha salvat és la pagesia d'aquest país i són les zones actualment rurals. Per tant, no té res de zona alta; és a la zona alta i a la zona baixa, perquè hi ha catalans d'aquí, d'allà i de més enllà, de tots els nivells socials, de tots els salaris, de tots els gremis, absolutament de tot. (*Veus de fons.*)

El president

Silenci, si us plau.

Sílvia Orriols Serra

Per tant, el català no és a un lloc alt. És a nivell col·loquial. A nivell també, evidentment, superior i acadèmic, i a tots nivells. I així és com volem que continuï: a casa, als carrers, a les escoles, a les universitats i sobretot també a les institucions. I, evidentment, que tots els serveis públics d'aquest país atenguin en català amb l'exclusivitat que es mereix.

Qualsevol proposta encarada a fomentar la lectura entre els infants i els joves, i més en l'era tecnològica que vivim, mereix el nostre suport, perquè la lectura permet adquirir vocabulari, ajuda a pensar, a comprendre, a somiar. La lectura contribueix a formar la personalitat i l'opinió de cadascú. La lectura fomenta el debat crític i el lliure pensament, allò que els hi fa tanta por. I és un hàbit que, si no es fomenta de petits, difícilment s'adquireix d'adults. Per tant, absolutament favorables a implementar les mesures previstes al pla nacional del llibre i la lectura i, si convé, a ampliar-les.

Totalment favorables també a impulsar projectes que posin en valor el patrimoni cultural català i a la col·laboració amb la Federació d'Ateneus de Catalunya. Res a dir en aquest sentit.

Respecte a la carta de les arts en l'educació, home, ja compartim, eh?, alguns dels compromisos que hi ha inclosos i també la voluntat de facilitar l'accés a l'art i a la cultura absolutament a tothom. Però el que no podem compartir és aquesta dèria malaltissa de trepitjar la cultura natural i pròpia d'aquest país, promovent la interculturalitat que ens han imposat a cops d'allau immigratòria. En comptes de maldar per

promoure l'art i la cultura entre la població, sembla que el que cerquin sigui manipular ideològicament la societat i servint-se, a més a més, de fons públics. Triïn: volen defensar la cultura natural i pròpia d'aquest país o volen potenciar i normalitzar la interculturalitat, que n'amenaça la supervivència? Perquè tot alhora no pot ser.

Aliança Catalana té clar que les polítiques culturals i artístiques d'aquest país han de servir per enfortir la cultura endògena, la nostra, no pas per qüestionar-la ni arrabassar-li el protagonisme i l'exclusivitat que li pertoquen. Per aquesta raó no validarem el quart punt de la seva moció.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Rocio Garcia Pérez.

Rocio Garcia Pérez

Gràcies, president. Bé, doncs crec que les posicions han quedat bastant clares per part de tots els grups. Jo no voldria entrar en el debat, perquè crec que el que hem de fer és cercar els punts d'acord i no les discrepàncies. Però només volia esmentar, perquè quedi clar també..., el que no s'ha pogut incorporar per part del Grup de Comuns són dues propostes, crec que importants, que proposava el Grup Socialistes i Units per Avançar, que eren: impulsar un pla per al foment del cinema i l'audiovisual a les escoles catalanes i en català, també en la línia del que està treballant el Ministeri de Cultura, i impulsar activitats de lleure gratuïtes de manera gradual, començant als centres d'alta complexitat. Això no és de mínims, i vostès no han volgut acceptar aquestes esmenes. També, evidentment, som en els acords d'investidura i també en el dos per cent, com també demanava la diputada Sans.

La cultura necessita amplis consensos. Nosaltres, que hem treballat durant la passada legislatura, ho sabem, i és justament el que crec que ara, amb el Govern del president Salvador Illa i amb la consellera Hernández i nosaltres com a grup que donem suport al Govern, estem treballant. I en aquesta línia hauríem de caminar tots i totes.

Respecte a la diputada del Partit Popular, lamento molt, per començar, que s'hagi buscat el conflicte, com m'ha semblat que han buscat, malauradament, i han prioritzat només la llengua com a element de confrontació. Nosaltres, el Partit dels Socialistes, no defensem les llengües com a confrontació, sinó com a element de cohesió, de cohesió social i també de progrés. I si serveix...

Bé, la diputada Feliu, també, moltíssimes gràcies. Jo crec que tenim grans punts per treballar plegades. I també ho celebren.

I simplement m'arriba el final i no sé si tocaria, però... M'ho permet? Com que estem en vigílies de Nadal... Vinc d'una ciutat que justament acaba de nomenar el grup Estopa com a catalans de l'any. Jo crec que això és Catalunya, i negar-nos a acceptar-ho ens porta no al progrés, sinó a un punt de confrontació que no hem de fer.

Aprofito, president, i us desitjo bones festes, bon Nadal i molta cultura per al 25.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el següent punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les restriccions que afecten el sector pesquer

302-00034/15

I el vint-i-dosè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les restriccions que afecten el sector pesquer. És presentada pel Grup

Parlamentari de VOX en Catalunya, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gràcies, president. Conseller Ordeig, diputats... No podía empezar mi intervención de otra manera que solidarizándome con todo un sector pesquero que lleva muchísimos años sufriendo las enormes y devastadoras imposiciones y restricciones de populares, socialistas y separatistas desde Bruselas. Aquellos que han impuesto la agenda 2030, el pacto verde europeo y el imperdonable fanatismo climático rubrican la eliminación del sector primario.

Hace cuatro años, de la mano de una eurodiputada socialista y con el beneplácito de todos ustedes, impusieron a los hombres de la mar que solo podían trabajar siete meses al año. ¿Por qué? Supuestamente, por motivos medioambientales y de conservación de especies marinas. Falso –absolutamente falso. Es un argumento espurio y completamente ideológico. Y, si no, lean el informe sobre el estado de la pesca en Catalunya en el año 2023 elaborado por Icatmar, como citaba el *conseller*, que asegura que las especies pesqueras se encuentran dentro de los límites biológicos seguros.

Pero es que a ustedes les da igual el medio ambiente; únicamente buscan cumplir con sus tres preceptos: servirse a sí mismos desde los lujosos despachos de Bruselas; imponer su fanatismo climático y su agenda *woke* y, por tanto, destruir y arrebatar-nos todo aquello que recuerdan nuestros padres y abuelos, y, por último, ser dignos serviciales de aquellos que protagonizan e imponen la mayor invasión de inmigración ilegal sin precedentes. (*Alguns aplaudiments.*)

Ustedes se preocupan más de los marroquíes, argelinos y tunecinos que puedan pescar a sus anchas que de proteger a nuestro sector autóctono. Mientras nuestros pescadores estén en la cola del INEM para recibir un miserable subsidio, los magrebíes estarán pescando sin ningún tipo de restricción. Mientras damos carta blanca a aquellos que no cumplen con ningún tipo de control fitosanitario, a los pescadores catalanes, que cumplen con la extensa y restrictiva normativa europea, se les impone que solo van a poder trabajar veintisiete días al año.

Es un escándalo, una vergüenza y una ignominia. Pero es aún más vergonzoso cuando el ministro Planas y el presidente Illa dicen que los pescadores van a poder seguir trabajando si cumplen unas medidas sostenibles. ¿Han leído ustedes las medidas, de verdad? ¿Han leído ustedes la letra pequeña, señor Ordeig? Porque es una estafa.

Les pongo dos supuestos. Mire, el cambio de mallas y redes: con el tamaño propuesto, debido al tipo de pesca que se lleva a cabo en nuestra costa, no es posible, no es viable y, por tanto, no se puede llevar a cabo, es que se escapa hasta la merluza.

Las puertas voladoras: hablamos de una inversión que puede llegar hasta los cien mil euros para aumentar un testimonial y mísero tres por ciento de los días que podrán pescar al año. ¿Se creen ustedes que cualquier pescador se va a hipotecar para pescar tres o cuatro días más al año?

En definitiva, son medidas inasumibles; son medidas *ad hoc*, para que no se puedan cumplir; son medidas que ratifican la propuesta inicial de veintisiete días al año, y son medidas que ratifican la situación fúnebre del sector pesquero. (*Alguns aplaudiments.*)

El *conseller* de Pesca, en la anterior interpelación, nos exigía propuestas. Pues bien, espero y deseo que, como mínimo, su grupo parlamentario apruebe esta moción, y apruebe esta moción para volver al sentido común, para pedir el perdón de los pescadores y para rechazar todo tipo de limitaciones e imposiciones de Europa.

¿Cómo podemos revertir la situación? En primer lugar, negociar con el Gobierno de España y la Unión Europea la supresión de todas las medidas restrictivas impuestas por la Comisión Europea. En segundo lugar, aumentar el control y la vigilancia sobre los productos pesqueros de países extracomunitarios. En tercer lugar, adecuar

las cofradías al siglo XXI, abandonadas por la Unión Europea, y dotándolas de personalidad jurídica para poder estar correctamente en el ámbito de la Unión Europea. Y, por último y fundamental, impulsar un plan integral de relevo generacional implementando incentivos económicos para el emprendimiento juvenil.

Pero, señores diputados, me temo que estas medidas no las van a aprobar. Y no porque ustedes aplican ese cordón antidemocrático a VOX, sino porque ustedes lo único que quieren es destruir aquellos sectores que crean oportunidades, esperanzas y vínculos tradicionales.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. Hi ha dos grups que han presentat esmenes a la moció, i per defensar-les, en primer lloc, té la paraula el diputat senyor Jaume Veray Cama, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Jaume Veray Cama

Moltes gràcies, senyor president. Consellers, conselleres, conseller Ordeig... És evident que el sector pesquer espanyol en general, i el català en concret, està en un moment molt complicat i els nostres pescadors ho estan passant malament. I necessiten sentir que estem al seu costat, que treballem per solucionar els problemes. I necessiten sentir dels representants dels ciutadans que treballem per a ells i per a les seves famílies.

El Partit Popular seguirà al seu costat, al costat del sector pesquer, perquè són bàsics per a l'economia, són bàsics per a la nostra alimentació i són bàsics per a la nostra salut.

La situació que estan vivint els pescadors catalans, la flota d'arrossegament catalana, té un punt de partida, i no és un altre que l'acord pres l'any 2019, quan la Comissió Europea aprova un pla de gestió pesquera per al Mediterrani occidental, del qual la socialista Clara Aguilera va ser ponent i al qual el Partit Popular espanyol s'hi va oposar perquè no creïem que fos ni la manera ni creïem en el seu enfocament.

L'acord, aprovat per unanimitat la setmana passada –cal recordar que va ser per unanimitat, perquè hi van donar suport la Itàlia de Meloni i també l'Hongria d'Orbán–, no és més que un fracàs del ministre Planas; entre altres coses, perquè va anar a la reunió del Consell de Ministres sense estar preparat, sense un informe sobre els estats dels caladors catalans ni molt menys un estudi d'impacte socioeconòmic per defensar els nostres pescadors.

Però, entrant a la moció, nosaltres hem presentat una esmena que pensem que podia millorar-la. Entenem que no es pot demanar rebutjar categòricament per part del Govern de l'Estat tot allò que s'ha aprovat per unanimitat; entre altres coses, perquè si no es fa, no es compleix, pot deixar els nostres pescadors amb vint-i-set dies per treballar i amb sancions per a Espanya per no complir l'acord.

Per tant, però, el que sí que es pot demanar –que era el que nosaltres proposàvem–..., que el Parlament constatés tot el que diuen vostès en l'enunciat número 4 i refer els apartats *a* i *b* en un sol punt. Des de VOX no ho han acabat de veure bé o no ho han vist clar i no ens han acceptat l'esmena; per tant, en aquest punt ja els avançem que ens abstindrem.

El que hem de fer des de Catalunya és aportar solucions a la flota catalana. I hi ha una cosa que m'estranya: portem aquests dies dient: «Tenim uns informes d'Icatmar. Tenim uns informes d'Icatmar que expliquen la bonança dels caladors catalans.» Doncs potser els hi podríem haver fet arribar al ministre, i hagués anat preparat el ministre a defensar les posicions catalanes a Brussel·les. Doncs no els ha fet servir.

La mala notícia d'ahir, el tancament dels caladors de la gamba vermella perquè arribava al topall de captures per al 2024 –regal del PSOE als pescadors de cara a Nadal–, també és la constatació de que els caladors estan bé. S'ha pescat més gamba

vermella que mai. Entenem que és perquè n'hi ha; no per actuació divina, sinó perquè n'hi ha, perquè s'han fet les coses bé.

Però ahir, ahir mateix, es va aixecar aquesta prohibició. No sé si vostès ho han vist als diaris, però sí, és així, ahir es va aixecar aquesta prohibició. Es va dir que es podia tornar a sortir a pescar a compte de les tones de l'any que ve.

Però parlant amb els pescadors –no sé si vostès ho han fet; jo sí, ahir a la nit vaig parlar amb uns quants. I em van dir: «Jaume, no sabem ara quantes tones tindrem l'any que ve; però, és més, han arribat comunicacions individuals a cada barca i, Jaume, no lliga ni una sola dada.» Per tant, escolti'm, és que, coi, cada vegada que el ministeri mou fitxa l'enreda més.

Miri, pel que fa a la resta de propostes de la seva moció –augmentar la vigilància de tercers països, adequar cofaries, donar-les a conèixer a Europa, mesures per al relleu generacional, així com tot el que parla en el seu punt número 11– ens sembla bé i, per tant, hi votarem a favor.

I no entenem..., ja ho dic aquí alt, no entrarem en qüestions semàntiques, lèxiques o d'idioma. Ens sembla una frivolidat votar en contra d'alguna cosa que pot ser bona per a un sector o un altre a Catalunya i no donar-hi suport només perquè estigui redactat en castellà, llengua oficial a Catalunya, o perquè ho presenti un altre grup parlamentari.

I ara sí, abans d'acabar, perquè és la meua última intervenció abans de vacances, ara sí, seguint la nostra tradició, els vull desitjar a tots un molt bon Nadal i un feliç any 2025.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes a la moció per fixar la seva posició. I en primer terme té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts la diputada... (*Veus de fons.*) Ah, sí, perdonin –perdonin–, sí. També ha presentat esmena el Grup Parlamentari Mixt, i per defensar-la –disculpi–, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Els greuges i problemàtiques del sector pesquer català coincideixen força amb els del sector agrari i ramader. Tot el sector primari del país es veu afectat per l'augment dels preus del combustible, per la burocratització asfixiant i per la competència deslleial provinent de països tercermundistes que no compleixen normatives sanitàries ni mediambientals. Mentre als nostres pescadors se'ls imposen mesures restrictives de pesca ecològica i sostenible, el Marroc i altres països extracomunitaris fan el que volen sense que hi hagi conseqüències legals ni de mercat. Si no aturem l'ofec normatiu imposat per Brussel·les i protegim amb ajudes directes el sector pesquer tradicional, conformat per famílies que fa generacions i generacions que arriquen la vida a la mar per proveir-nos, perdrem un dels pocs gremis capaços de garantir la sobirania alimentària del nostre país.

De cap de les maneres podem ni hem d'acceptar que institucions allunyades de la realitat i casuística del nostre litoral dictin el nombre d'hores que poden pescar o les quantitats de peix que poden capturar. La sobirania pesquera és una qüestió de dignitat nacional. La nostra flota ha de gestionar-se des de casa i l'han de comandar persones arrelades al territori i conscients i coneixedores, per tant, de les oportunitats i limitacions del sector. Com és possible que cada cop que es discuteixen polítiques pesqueres es consultin exèrcits d'experts en biologia marina i altres ciències de la mar i no es tinguin en compte els representants de les confraries de pescadors? No hi ha d'haver un equilibri entre ambdues posicions?

La lluita contra una administració que els ofega amb obligacions però no els té en compte a l'hora de fixar polítiques i posicions no és l'únic front obert. La pesca il·legal i la sobreexplotació per part de grans multinacionals desplacen els nostres

pescadors i els imposen uns preus de mercat completament deficitaris. A això cal afegir-hi la criminalització que pateix el sector i que s'evidencia en les polítiques verdes punitives que aplica la Unió Europea i que, en comptes de corregir o resoldre la situació, destrueix llocs de treball. El peix que es pesca a les nostres costes és d'una gran qualitat i gaudeix de gran renom: les gambes de Palamós, les anxoves de l'Escala, els musclos del delta de l'Ebre. Però, paradoxalment, mengem més peix importat que no pas pescat a les nostres costes. Aquest contrasentit perjudica pescadors i consumidors.

La caiguda de les captures imposada per estaments europeus d'ençà del 2000 ha set imparabile. En vint-i-dos anys hem passat de 45.000 tones a només 18.000, una xifra que posa de manifest l'assassinat programat del sector i evidencia la inacció i passivitat de les institucions que ens governen. La pesca no només és una part essencial de l'economia costanera, és un dels pilars integrals de la nostra identitat cultural. No podem permetre que es continuï erosionant la sobirania nacional, destruint el teixit econòmic local ni escapçant la capacitat de Catalunya per autogestionar els seus recursos terrestres i marins. La pesca és una activitat ancestral estretament vinculada al nostre país que hem de preservar i potenciar. El sector primari és una autèntica estructura d'estat.

Quin greu que hagin tornat a menysprear la llengua natural i pròpia d'aquest país en la redacció de la moció que ens presenten, perquè en compartim gairebé tot el contingut. La seva actitud espanyolitzadora dins d'aquesta cambra ens obliga altre cop a abstenir-nos.

Visca els pescadors i visca Catalunya!

El president

Gràcies, diputada. Ara sí, poden fixar la seva posició els grups parlamentaris que no han presentat esmena. I en primer terme té la paraula la diputada senyora Sònia Martínez i Juli, en nom del Grup Parlamentari de Junts.

Sònia Martínez i Juli

Gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats, diputades, el sector pesquer és molt més que una activitat econòmica per a les nostres comarques i per al país, representa la identitat de tota la costa catalana. A cada port s'hi respira l'olor de la sal, i els pescadors, amb la pell marcada pel sol i el vent, s'embarquen a la matinada per portar-nos el millor producte. És un patrimoni viu que crea un lligam profund amb el territori, marcant-nos com a poble i fent-nos diferents.

Com a diputada per Girona destacaré exemples de la meva terra que mostren la força i la resiliència del sector. A Roses, a la meva comarca, a l'Alt Empordà, no només parlem de pesca, parlem de lideratge en aquicultura, d'un referent en innovació i sostenibilitat que ha sabut mirar cap al futur. A Palamós, amb la seva gamba de qualitat reconeguda arreu, es demostra que sostenibilitat i rendibilitat poden anar agafades de la mà. I aquests exemples no són només orgull local, que també, són la prova que el sector sap reinventar-se amb vedes voluntàries, adaptacions tecnològiques i projectes de recerca per preservar el mar que tant ens estimem.

Però ara aquest sector viu una situació crítica. Les normatives de la Unió Europea estan colpejant sense compassió un sector que ja ha fet grans esforços, i això representa una condemna a mort per a moltes famílies, per a moltes empreses i pobles que tots ells depenen del mar. Això no és sostenibilitat, això és deixar morir una tradició i una economia que ha fet molt i molt per adaptar-se.

Nosaltres, des de Junts per Catalunya, no ens hem quedat amb els braços plegats. Coneixem el sector perquè hem estat al costat de tots els pescadors en les mobilitzacions al llarg de tot el litoral català i hem presentat mesures concretes; mesures com les que va exposar la companya Irene Negre, on plantegem destinar una part dels ingressos de lliure destinació de l'impost sobre l'energia nuclear dels anys 2025 i 26 a la renovació i adaptació de la flota pesquera catalana, així com compensacions pera

la reducció de la seva activitat i altres propostes que va comentar la companya i que no tornaré a repetir.

Els pescadors del nostre país ja són els primers interessats en preservar els recursos marins. Ho han demostrat amb totes les seves iniciatives; no cal que ningú vingui ara a donar-los lliçons. Necessiten suport i no traves; necessiten unes institucions que sàpiguen escoltar-los, que sàpiguen posar-se al seu costat, com hem fet nosaltres i també com continuarem fent. Com deia l'altre dia el company Jordi Bertran, les normatives pesqueres no es poden fer des dels despatxos allunyats de la mar; s'han de redactar havent-se embarcat ben d'hora. I això no és una metàfora, això és una realitat. Les solucions només es poden trobar des del coneixement directe, des del diàleg i des de la proximitat.

I avui, malgrat que podríem estar d'acord en algun punt, el que no podem fer és donar suport a una moció presentada per un partit que vol instrumentalitzar els problemes d'aquest sector. Perquè aquest partit, diputades, diputats, no entén ni el territori ni entén els seus pescadors, perquè si els entengués sabria que les confraries no necessiten aquests discursos grandiloqüents en castellà amb termes com «Generalidad» o «Gobierno de la nación». Necessitem solucions reals, solucions consensuades i no, com fan, doncs, retòrica buida.

Per tot això, des de Junts per Catalunya continuarem defensant la pesca, continuarem treballant per garantir que aquest futur sigui sostenible econòmicament, però també digne per a totes aquelles persones que viuen del mar. Aquest país ha de poder viure de la mar i per a la mar, perquè és part del que som i del que continuem volent ser.

Gràcies i bones festes.

El president

Gràcies, diputada. A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Albert Salvadó Fernández.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, president. Bé, des del Grup d'Esquerra Republicana treballem incansablement: ho hem fet des de la Direcció General de Pesca quan estàvem al Govern; ho fem des del Parlament Europeu, amb l'eurodiputada Diana Riba, demanant quins criteris utilitza la Comissió Europea per aplicar estes mesures, demanant quin impacte socioeconòmic tindrà sobre els nostres pescadors; ho fem també des del grup del Congrés, des del grup del Senat, requerint al ministre quines mesures pensa implementar per minimitzar l'impacte sobre el sector; ho fem aquí, en esta casa –disculpeu que no he saludat les conselleres ni el conseller Ordeig ni la resta de diputats i diputades–; ho fem també al món local, presentant mocions a tots los pobles per, també, denunciar l'impacte que tindran sobre el sector aquestes mesures. Bé, la matinalada d'ahir ja vàiem com es cremava i s'afonava una barca de llum de Tarragona. Tota la nostra solidaritat cap a l'armador i la tripulació de la barca.

Jo voldria amb esta intervenció, bàsicament, intentar contribuir a emmarcar una idea força, i és que la pesca costanera catalana és sostenible. La pesca costanera, aquella que surt cada dia i torna a port en la mateixa jornada, amb jornades de dotze hores a on se'n pesca menys de la meitat, esta pesca costanera és sostenible. I és sostenible perquè, per exemple, a la mar de l'Ebre, a la Ràpita, des de la dècada dels seixanta del segle passat que ja s'implementen mesures per garantir aquesta sostenibilitat del recurs pesquer, ja s'incrementa la llum de la malla, ja es reduïxen los horaris, s'incorporen dos mesos de veda, quaranta-quatre dies que no es pesca. Per tant, una certa autoritat moral penso que sí que el sector català té per incorporar mesures prèvies, amb caràcter previ, al mapa, al *multiannual plan* de la Comissió Europea. I, de fet, Catalunya és la regió europea més avançada en desenvolupar una estratègia marítima. I, en canvi, és un sector cada vegada més fiscalitzat; tan fiscalitzat, que sembla que inclús podríem dir que és un sector perseguit, a on cada barca reporta

diàriament los quilos que pesca, quina espècie pesca. Allò que quan jo era menut vivíem al poble, que veies los povallets amb lo suquet, amb la morralla per a fer el caldo. Això ja s'ha acabat, perquè tens controls dins el poble de la Guàrdia Civil mirant exactament què es porta a cada cotxe, obrint cotxes dels pescadors per veure que no s'emporten dos quilos de peix a casa. Per tant...

I l'objectiu de la Comissió Europea, l'objectiu del MAP, entre altres, és assolir el rendiment màxim sostenible de cinc espècies, no?: de la gamba roja, la gamba blanca, l'escamarlà, lo lluç i el moll. I segons ja ens diu l'Icatmar..., perquè en este objectiu del MAP ja, des del 2020 fins ara, s'han reduït un quaranta per cent los dies de pesca, la capacitat pesquera –s'ha passat de, 2020, 220 dies, aproximadament, a, ara, cent trenta–, i l'Icatmar ja certifica que estem dins dels paràmetres que ens marca el *multiannual plan* de la Comissió Europea; per tant..., ho reitero, pesca sostenible. I, davant d'això, la Comissió Europea, en lloc de reconèixer el paper que estan fent los nostres pescadors des de fa molts anys, el que planteja és una reducció pràcticament del vuitanta per cent dels dies de pesca; vuitanta per cent sobre un quaranta per cent ja reduït, que implicaria que el 2025 los pescadors només podrien pescar no arribaria ni al tretze per cent del que pescaven el 2019.

I el ministeri –també ho hem de dir– respon a una operació de màrqueting, intentant falcar uns titulars a premsa minimitzant les mesures i donant una idea que no és certa, que és: complint les mesures pescaran los mateixos dies. I això no és cert. Una vegada més, Madrid, més a prop de Brusselles que del litoral català.

Natros demanem reassignació de dies. És un despropòsit lo que està fent lo Govern espanyol: no computa les vedes prèvies, reassigna malament els dies, penalitza els nostres pescadors.

Acabo, perquè se m'acaba el temps. Tot el suport a les confraries i als pescadors, des de Llançà fins les Cases, passant per la Ràpita. Dimarts passat, Antoni Abad, el president de la Federació Nacional de Confraries, també anava a buscar la seua barca enfonsada feia uns dies; per tant, una barca més perduda. I, com diu Eusebio Rosales, el patró major de la Confraria de Pescadors de la Ràpita, acabarem tenint una mar plena de peixos, però sense pescadors.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Conseller Ordeig, conselleres, diputades i diputats... El sector pesquer és un sector estratègic i essencial per a la sobirania i la seguretat alimentàries, i, per tant, també per garantir l'accés als aliments del mar de forma equitativa per a tota la població, quelcom no del tot compatible amb unes restriccions que podrien limitar-lo encara més. Tot el nostre suport al sector.

I és cert que el canvi climàtic i la contaminació produeixen canvis als mars i oceans que afecten l'activitat, que depèn en bona mesura de la salut d'aquest medi marí i de les diverses poblacions. Davant de la constatació de que no podem seguir pescant com fa uns anys, però tampoc podem seguir perdent embarcacions i s'ha de garantir el necessari relleu generacional, cal treballar de forma participada un model català de pesca que dibuixi de forma clara l'horitzó que volem d'aquí als pròxims deu anys. Per tant, necessitem compatibilitzar un enfocament de sostenibilitat en les negociacions de la política pesquera comuna amb les diverses realitats dels territoris de la flota pesquera europea. I, per fer-ho possible, és imprescindible millorar el nivell de coneixement en les dinàmiques entre espècies i estocs pesquers, basant la presa de decisions en dades objectives validades científicament, cosa que afavoreix, sense dubte, una gestió pesquera més democràtica i ajustada a la realitat.

Al cas de Catalunya tenim una eina molt útil –s’ha situat per diverses de les intervencions que m’han precedit– que cal posar en valor: l’Icatmar. Per tant, disposem de dades pròpies sobre el fons marí català que sembla que no confirmarien la situació definida per la Unió Europea. Caldria, per tant, demanar una revisió de les dades sobre les que s’han fet els càlculs, i, sobre la base d’aquestes, una revisió, per tant, de les limitacions. Això implica impulsar una regionalització a una escala més local per a unes polítiques pesqueres més eficaces i adaptatives, tenint en compte la situació específica de les diverses pesqueries, flotes i territoris.

I, a aquest efecte, considerem que seria útil un mapatge d’ecosistemes marins on s’acumula més carboni o la col·laboració, que en certa manera ja s’ha començat a produir, entre científics i pescadors, amb programes de treball conjunt, participació del pescador en la presa de decisions i flotes de referència per a la recollida de la informació, com seria aconsellable la implantació de sistemes d’automostreig per a un millor coneixement de l’estat dels estocs, i contribuint, per tant, d’aquesta manera, a una gestió més adaptada als canvis biològics que es vagin produint.

Un procés al que podria ajudar el reconeixement de les confraries de pescadors, també de la pesca artesanal, a nivell europeu, no només com a part –que ho és– de la identitat cultural i patrimonial del país, sinó també pel seu propi valor social, cultural i econòmic, cosa que implica suport financer i reforç de la seva estructura com a motor econòmic de les comarques pesqueres, element de cohesió del teixit socioeconòmic i generador d’ocupació de qualitat, evitant així la pèrdua del patrimoni cultural associat a aquestes, i amb l’impuls del seu reconeixement per la Unió Europea per poder-se beneficiar dels mecanismes financers implementats per aquesta en una posició d’igualtat jurídica amb les figures predominants en altres països de la Unió.

En aquesta regionalització es poden establir mecanismes perquè les quotes pesqueres tinguin en compte criteris socials i territorials, evitant que siguin les captures històriques l’element determinant i exclusiu dels repartiments, com tot sovint succeeix actualment. Implica també la necessitat de garantir un rendiment econòmic mínim als bucs pesquers com a garantia necessària també d’aquesta sobirania i seguretat alimentària.

Per tant, una mesura de prohibició hauria de ser el resultat de l’anàlisi d’impacte i la necessitat de protecció d’algunes zones, un equilibri delicat –hi estem d’acord– amb el manteniment dels actuals nivells de captures i que entenem que requereix una avaluació periòdica d’eficàcia de les mesures adoptades per tal de mantenir-les, adaptar-les o suprimir-les en funció de la mateixa eficàcia. D’aquest debat depèn en bona mesura la pervivència de comunitats senceres, de la seva forma de vida, la seva cultura i tradicions, així com un sector econòmic important per al nostre país com és el pesquer. Per tant, serà imprescindible la participació del sector en la definició d’aquest model compartit a què feia referència, que no pot ser plantejat d’esquena a les comunitats pesqueres, però tampoc a les diferents realitats del sector.

Ens posicionarem en contra de la proposta de moció.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d’Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Conseller, conselleres, diputats i diputades... Bé, com saben, aquest tema del sector primari és preocupant. Veiem com en poques setmanes, en pocs dies, s’han aprovat, doncs, des del Mercosur, que afecta tota la pagesia, fins a aquesta distribució de la pesca a la Mediterrània occidental. Una proposta que finalment, doncs, el ministre espanyol va donar-hi suport, que, evidentment, perjudica, i molt,

a la flota pesquera del nostre país, de Catalunya. I, a més, no s'acaba d'explicar tot, no?, perquè ens diuen que s'han aprovat dotze mesures i que els pescadors podran recuperar, molts, els dies.

De fet, els previs abans de la retallada no es recuperen, sinó que els que recuperarien serien els posteriors a la primera retallada d'un quaranta per cent. Per tant, estem dient que ja perden un quaranta per cent dels dies, i que implementant aquestes mesures poden arribar a recuperar el quaranta per cent, però ho recuperarien si tota la flota compleix aquest requisit, segons la lletra petita. I, evidentment, això és perjudicial. Si un vint per cent actual, més o menys, dels vaixells de pesca catalans ja s'han adaptat per voluntat pròpia, en aquests darrers anys, a molts d'aquests punts, s'hauran d'esperar a que també la resta dels de Catalunya, doncs, els implementin, i, evidentment, els de la resta de l'Estat espanyol. Això no hauria de ser així. El sector català hauria d'anar a banda de la resta de comunitats de l'Estat espanyol.

I també haurien de garantir que aquest sector, doncs, que ja s'ha modernitzat, que ja aplica mesures que són molt més respectuoses amb el medi ambient, doncs, poder-los ja directament garantir que puguin recuperar tots aquests dies, perquè és un sector ja prou tocat de mort com perquè a sobre es vegin condicionats perquè la resta de la flota també apliqui aquest seguit de mesures.

No podem donar suport en cap cas a aquest acord. Tampoc podem donar suport, doncs, al Mercosur, perquè perjudica claríssimament el sector primari de Catalunya. I després tenim, doncs, aquí un govern que diu que està a favor del sector primari, que farà moviments, també, a l'Estat espanyol, amb diners, i a Europa, amb diners, però que alhora que diu tot això, que posarà els diners necessaris per al sector, alhora ha donat suport tant a Mercosur com a aquest repartiment de la pesca a la Mediterrània occidental. I això és totalment contradictori. I això no pot ser.

O s'està a un costat, que és al costat del sector primari de Catalunya, o s'està al costat dels interessos europeus i dels lobbys econòmics que hi ha al darrere, i aquí no val. No val posar..., amb una mà donar engrunes i amb l'altra acabar d'aixafar el sector. I aquí, doncs, tothom s'ha d'anar posicionant clarament si defensen els productors de Catalunya o defensen els interessos europeus i dels lobbys econòmics que hi han al darrere. Nosaltres tenim molt clar que estem al costat del sector primari de Catalunya, sigui la pesca, sigui l'agricultura o la ramaderia.

Tot i això, com saben, votarem que no a aquesta proposta que ens presenta VOX, una proposta oportunista que, de fet, doncs, la presenten per poder dir que els hi votem que no, com els hi votem que no absolutament a tot, i que realment tothom sap que vostès no defensen aquest sector, sinó que es defensen a vostès mateixos.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. I finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Ibarra i Ollé.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, president. Conselleres, conseller Ordeig... La moció que avui ens presenta VOX no ens sorprèn ni en el fons ni en la forma. VOX habitualment planteja solucions simplistes a problemes complexos, amb arguments populistes impregnats d'antieuropisme i negacionisme climàtic. Per tant, res de nou.

Però amb aquesta moció també demostren que no saben o no volen saber el que està fent el Govern, ni tan sols el que ja està fent el sector pesquer català davant dels reptes que es plantegen.

Mirin, aquest és un tema prou seriós, prou greu, prou important perquè siguem rigorosos, i perquè no s'hi faci demagògia. La pesca a Catalunya no és només un sector econòmic. La pesca forma part de la nostra cultura i de la nostra història, i el sector pesquer a casa nostra és també sostenibilitat.

I, en aquest sentit, des de ja fa temps –i això ho hem de posar en valor–, els pescadors catalans apliquen mesures, mesures que van..., que apunten cap a la sostenibilitat del recurs; mesures com la veda biològica i la disminució de l'esforç pesquer; s'han imposat també la prohibició de pesca a una profunditat superior a vuit-cents metres; utilitzen malles més selectives o portes voladores, és a dir, que no malmeten el fons marí. I, a banda, col·laboren amb la comunitat científica, sí, l'Icatmar, per assegurar la pervivència d'un recurs que és fonamental per al present i el futur de la pesca al Mediterrani.

Cal valorar l'esforç que s'està fent i cal acompanyar-los per trobar solucions davant els reptes que ara es presenten. I el Govern de la Generalitat i, en concret, el Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació és plenament conscient de la importància del sector en tots els sentits, i, per tant, treballa per oferir solucions.

I, en aquest sentit, el mateix conseller Ordeig, aquesta setmana, en aquest mateix hemicicle, ja va anunciar una sèrie de mesures per afrontar els reptes que té el sector: la bonificació a les confraries de pescadors del vuitanta per cent de la taxa d'ocupació del domini públic portuari, cosa que això no es fa en altres llocs de l'Estat; impuls de la modificació del reglament europeu de pesca; avançar en un sistema adequat de la valoració d'estocs, que és la clau, perquè depenent dels estocs, s'imposen unes mesures o unes altres restrictives de la pesca; l'establiment d'una àrea d'agricultura i pesca a la delegació del Govern a Brussel·les, que és on es prenen les decisions i és, per tant, molt important que estiguem allà, i destinar una part de l'impost a les nuclears, del fons nuclear, al sector. Un cop feta la valoració general, doncs, s'han de focalitzar aquests recursos.

Però no només s'han anunciat mesures, sinó que ja se n'estan adoptant algunes de les que vostès demanen en la seva moció. Així, parlen d'incrementar la vigilància de productes pesquers que venen de països extracomunitaris, i, en aquest sentit, la Direcció General de Pesca i la Direcció General d'Indústries i l'Agència Catalana de Consum, en el marc de les seves competències, ja tenen plans de control dels productes pesquers, concretament amb relació a l'etiquetat i a la informació obligatòria del consumidor, que inclou l'origen de la pesca i el control de la traçabilitat i de la higiene dels aliments.

Respecte a l'adaptació de les confraries al segle XXI que vostès es referien. Evidentment, per poder anar cap a aquesta modernització de les confraries, és important els recursos, i així el departament ha incrementat la dotació econòmica anual a les confraries de pescadors, a banda de facilitar-los la implementació d'organitzacions de productors pesquers per complementar la seva tasca. Actualment, a Catalunya s'han reconegut cinc organitzacions de pescadors productors.

Quant a la demanda d'impulsar un pla de relleu generacional, l'any 2024 i 2025 es van convocar 300.000 euros per a la compra de la primera embarcació de pesca a joves del sector. Per cert, s'hi va acollir una noia jove, una pescadora jove de la confraria de Barcelona en un sector molt masculinitzat. Això és una bona notícia i esperem, de fet, que aquesta jove pescadora sigui la primera de moltes altres. Per a la convocatòria 2025-2026, s'han convocat també ajudes per import de 250.000 euros, ampliable en funció de les sol·licituds. El departament també està dissenyant una línia per subvencionar la contractació per part de les empreses armadores catalanes a joves pescadors en pràctiques, un cop finalitzada la formació bàsica obligatòria de mariner pescador i seguretat per al relleu generacional.

Quant a la campanya promocional que vostès demanaven, però que després criticaven en la seva intervenció a l'hora de fer la interpellació. Doncs miri, sí, es va fer una campanya promocional que es diu «I tota la pesca», precisament, que ajuda a conèixer el sector i a promoure el consum de peix.

En definitiva, el sector pesquer té una importància fonamental a Catalunya. Per tant, tot el suport no sols als pescadors, sinó a totes les persones que treballen en

tota la cadena del sector de la pesca que acaba en el consumidor final. El Govern de la Generalitat, com bé han manifestat tant el president Illa com el conseller Ordeig, està al costat del sector pesquer i treballaran perquè aquest sector tiri endavant, perquè tingui futur, perquè, com he dit abans, forma part de la nostra identitat, de la nostra història i de la nostra cultura gastronòmica.

Per tant, per tot l'exposat –tampoc no els sorprendrem–, votarem en contra de tota la seva moció.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, presidente. La diputada socialista decía que no sabíamos las medidas que estaba llevando a cabo el Govern. Mire, le digo las que llevan a cabo su Gobierno en España. Mire, ¿sabe lo que es esto? Mire, mire, mire. No, no, mire. ¿Sabe lo que es esto?

Su última ocurrencia –la última–, de todos ustedes, los socialistas: enviarles una carta, una resolución, el 17 de diciembre, a los pescadores que no van a poder pescar más gamba roja en plena campaña navideña. Y entonces, claro, como ha habido un escándalo ignominioso, entonces, ¿qué pasa? Dicen: «Bueno, vamos a enmendarlo.» Dicen: «Bueno, ustedes pueden ir a pescar, pero con el cupo del 2025.»

Es que ustedes no es que sean cómplices ni colaboradores necesarios, es que ustedes son los autores materiales (*alguns aplaudiments*) del mayor escándalo en la pesca y el mayor ataque frontal desde los últimos veinte años.

Y referente a las enmiendas del Partido Popular –agradecer el tono del PP– quiero decir que hay un matiz importante en cuanto al redactado. No hemos podido transaccionar ese redactado porque ustedes, precisamente, lo que querían eliminar era el rechazo contundente a todas las medidas por parte del Gobierno y de Europa. Entonces, claro, ustedes, evidentemente, gobiernan y presiden la comisión, son corresponsables de esas decisiones y entiendo que ustedes no quieran enmendarse a sí mismos.

Y, en definitiva –y para acabar–, sí que quería decir que hay que dar un mensaje contundente a los pescadores, y es que hay un plan, hay una manera de hacer, hay una agenda, una agenda de la tortura, de la imposición y del abismo por parte de estos señores y que nosotros estaremos enfrente y siendo contundentes para revertir todas esas propuestas.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de totes les mocions substanciades d'aquest matí, que són els punts 17, 18, 19, 20 i 21 de l'ordre del dia. Crido a votació.

(Pausa llarga.)

Iniciem, doncs, ara les votacions de les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i les esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la variant d'Olot i les Preses (continuació)

302-00031/15

Comencem amb la moció substanciada com a punt 17 de l'ordre del dia. Sí, ens demanen la paraula..., la diputada Mònica Sales.

Mònica Sales de la Cruz

Sí, president, voldríem demanar la lectura de l'únic punt que té la moció que correspon al punt 17, subsegüent a la interpellació al Govern sobre la variant d'Olot i les Preses.

Moltes gràcies.

El president

Molt bé. *(Pausa.)* Té la paraula el diputat secretari segon de la Mesa. *(Veus de fons.)* Sí; perdonin que la diputada Orriols i Serra té la paraula, que la demana.

Sílvia Orriols Serra

Sí, és que m'han ficat just aquí a aquest racó i no em divisen mai, eh? Voldria, si us plau, demanar votació separada del punt quart, amb referència a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les arts i la cultura en l'educació.

Gràcies.

El president

Punt 4. Molt bé. Hi insisteixo: té la paraula el diputat secretari segon per fer la lectura de l'únic punt de la moció sobre la variant de les Preses i Olot.

El secretari segon

«El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a dotar el pressupost de la Generalitat del 2025 amb una partida d'inversió pluriennal per a la variant d'Olot i les Preses per un total de 440 milions d'euros en quatre anys, amb un primer import per al 2025 de 110 milions d'euros, amb l'objectiu d'assegurar que les obres s'iniciïn aquest proper any i que el ritme d'execució de les mateixes garanteixi que la infraestructura entrarà en servei íntegrament, com a molt tard a principis del 2029. Una infraestructura que, d'acord amb el compliment dels preceptius informes emesos per les diferents administracions i que ja incorpora el projecte, respectarà el sòl agrari, el paisatge i la hidrogeologia dels municipis de la Vall d'en Bas, les Preses i Olot, per on transcorrerà la variant.»

El president

Moltes gràcies, diputat secretari segon. I ara sí que procedim a la votació d'aquesta moció, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la variant d'Olot i les Preses.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat aprovada per 123 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les bonificacions del transport públic (continuació)

302-00038/15

Passem tot seguit a la votació de la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les bonificacions del transport públic.

Comencem votant de manera separada el punt primer.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 25 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 10 vots en contra i 15 abstencions.

Ara votarem de manera conjunta els punts 3, 4, 5, 7, 8 i 9.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

I, finalment, votarem els punts 6 i 10.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 92 vots a favor, cap en contra i 42 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'habitatge (continuació)

302-00040/15

Votem ara la moció subsegüent a la... (*Veus de fons.*) Sí? La portaveu del Grup d'Esquerra Republicana demana la paraula.

Marta Vilalta i Torres

Sí, president, per demanar votació separada d'aquesta moció que votarem ara, del punt 3.b, si us plau.

Gràcies.

El president

Molt bé. Doncs, ara sí, passem a la votació de la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'habitatge.

I comencem votant la capçalera del punt 1 i del punt 1.a.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 62 vots a favor, 52 en contra i 20 abstencions.

Passem tot seguit a votar el punt 3.b –3.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 104 vots a favor, 30 vots en contra i cap abstenció.

Votarem de manera conjunta els punts 1.b, 2.a i la capçalera del punt 3.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 104 vots a favor, 10 en contra i 20 abstencions.

Votem ara el punt 1.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 27 vots a favor i 35 abstencions.

Votarem tot seguit de manera conjunta els punts 1.d, 2.b, 2.c, la capçalera del punt 4 i el punt 4.b.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 72 vots en contra, 62 vots a favor i cap abstenció.

Votem ara el punt 1.e.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 107 vots en contra, 17 vots a favor i 10 abstencions.

Votem ara el punt 1.f.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 52 a favor i 10 abstencions.

Votarem tot seguit de manera conjunta als punts 1.g i 3.a.

Comença la votació.

Hi ha un empat... No, no hi ha cap empat, no. (*Rialles.*) Ja m'havia emocionat. (*Rialles.*) Aquests punts han estat aprovats per 62 vots a favor, 10 en contra i 62 abstencions.

Votem ara al punt 1.h.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 107 vots en contra, 27 a favor i cap abstenció.

Votem conjuntament la capçalera del punt 2 i el punt 6.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 124 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció. També votarem de manera conjunta els punts 2.a bis i 2.d.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 82 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 2.e.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 82 vots a favor, 10 en contra i 42 abstencions.

Votem a continuació el punt 2.f.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 82 vots a favor, 10 en contra i 42 abstencions.

Votem ara el punt 4.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 74 vots en contra, 60 vots a favor i cap abstenció.

I, finalment, votarem el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 114 vots a favor, 20 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques antiracistes del Departament d'Igualtat i Feminisme (continuació)

302-00032/15

Votem tot seguit la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques antiracistes del Departament d'Igualtat i Feminisme.

Començarem votant conjuntament els punts 1 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 122 vots a favor, 12 vots en contra i cap abstenció.

Votarem conjuntament els punts 2, 3, 5 bis, 5 *quater*, 6, 7, 9, 11, 12, 15, 16, 17, 17 bis, 18 i 20.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 107 vots a favor, 12 vots en contra i 15 abstencions.

Votem ara el punt 2 bis.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 27 vots en contra, 10 vots a favor i 97 abstencions.

Votarem conjuntament els punts 4, 5, 5 ter, 7 bis, 10, 14, 19, 21, 22 i 25.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 107 vots a favor, 27 en contra i cap abstenció.

Votem ara els punts 13 i 23 conjuntament.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 72 vots a favor, 27 en contra i 35 abstencions.

Votem ara el punt 13 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 104 vots en contra, 30 vots a favor i cap abstenció.

Votem ara el punt 18 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, 12 vots en contra i 57 abstencions.

Votem a continuació el punt 20 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 73 vots a favor, 61 vots en contra i cap abstenció.
Votem tot seguit el punt 24.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 25 en contra i cap abstenció.

I finalment votarem el punt 24.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 62 vots en contra, 30 vots a favor i 42 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les arts i la cultura en l'educació (continuació)

302-00033/15

Passem, a continuació, a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les arts i la cultura en l'educació.

Comencem votant el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 74 vots a favor, 25 vots en contra i 35 abstencions.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 27 vots en contra i cap abstenció.

I ara votarem la resta de punts, que són els punts 1, 3, 5 i 6.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 108 vots a favor, 25 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les restriccions que afecten el sector pesquer (continuació)

302-00034/15

I finalment, votarem la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les restriccions que afecten el sector pesquer.

Votem, en primer lloc, els punts 4.a i 4.b conjuntament.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats rebutjat per 107 vots en contra, 8 vots a favor i 17 abstencions.

Votem ara la resta de grups..., la resta de punts, que són els punts 1, 2, 3, 5, 6, 7.a, 7.b, 7.c, 8, 9, 10 i 11.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 107 vots en contra, 25 vots a favor i 2 abstencions.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i tres minuts.

La sessió es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat Joan Ridao i Martín.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera d'Igualtat i Feminisme, la consellera de Recerca i Universitats i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la posició de Catalunya amb relació a la sobirania tecnològica europea

302-00035/15

El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la posició de Catalunya amb relació a la sobirania tecnològica europea. És presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i, per exposar-la, té la paraula el diputat senyor David González Chanca.

David González Chanca

Bé, gràcies. Moltes gràcies, president. Bona tarda, diputats i diputades de les tres de la tarda. *(Rialles.)* Avui debatem i proposem aquesta moció sobre el posicionament de Catalunya respecte a la sobirania tecnològica europea, una qüestió que ja pensem que, com a mínim, la proposta d'aquesta moció ens ha donat dues constatacions que, al nostre entendre, són optimistes i són positives.

La primera és veure i comprovar una gran sensibilitat per una important part dels grups parlamentaris, per la quantitat d'esmenes que han presentat. Això hauria de ser un bon indicador de que el tema és un tema rellevant. I, en segon lloc, ens serveix també per detectar un tarannà constructiu en la majoria dels partits que han presentat algunes d'aquestes esmenes, cosa que considerem que és una base importantíssima per després poder assolir un ampli acord transversal, un consens molt important en un tema tant estratègic com el que estem parlant.

El que ens proposàvem amb aquesta moció –i pensem que ho estem fent– és assolir un major compromís per part del Parlament de Catalunya per acostar-nos una mica més a aquest nou model econòmic que proposem que és, com a base, l'economia de coneixement. Un model que produeix riquesa i la distribueix a partir de la interacció efectiva entre la societat civil, les empreses, les universitats, les administracions públiques i amb una perspectiva mediambiental que ho impregna tot. Volem generar prosperitat compartida per tothom, com tantes vegades s'ha dit des del Govern de la Generalitat.

I en aquest objectiu tan important no estem sols. Espanya i la Unió Europea en el seu conjunt han posat en marxa diferents línies d'actuacions estratègiques per centrar les seves economies en l'economia del coneixement, per poder competir globalment, per millorar la productivitat, per créixer de manera sostenible i per generar llocs de treball de qualitat; en definitiva, per millorar el benestar de tota la ciutadania.

Per tots aquests motius, la nostra moció, el que defensa i el que pretén és intentar desenvolupar un sistema de transferència de coneixement robust i eficient, que pot connectar la recerca catalana amb les necessitats del mercat social i econòmicament. També parlem d'incrementar el pressupost destinat a la recerca en l'àmbit públic, que és importantíssim. Aquí han d'intervenir els pressupostos de la Gene-

ralitat, però també incentivar la col·laboració publicoprivada amb l'objectiu que la pròpia consellera es va marcar més d'una vegada, que era aconseguir arribar al top cinquanta com les regions més innovadores del món.

Com es materialitza tot això? Quins són els projectes que podem començar a desenvolupar a Catalunya, si existeixen aquests projectes? Doncs bé, ara fa una setmana, quan fèiem aquesta interpellació, anunciàvem, justament amb vint-i-quatre hores d'antelació, que la Unió Europea ha decidit que Barcelona pugui acollir una megafactòria d'intel·ligència artificial, un nou projecte d'investigació i de recerca per impulsar la intel·ligència artificial en sectors clau com és la biomedicina, la salut o la climatologia, entre d'altres.

Com no pot ser d'una altra manera, també la nostra moció parla, i d'una manera molt important, de l'anomenat trident innovador, d'aquest projecte per assolir un nou ecosistema de generació de semiconductors, un projecte exclusiu a Europa que es desenvoluparia majoritàriament a Catalunya amb diferents desplegaments i amb una inversió publicoprivada de més de 1.000 milions d'euros.

Per un costat, aquests desplegaments són tres potes: PIXEurope, un projecte innovador vinculat a les ciències fotòniques a l'Institut Català de les Ciències Fotòniques; per una altra, el projecte DARE, destinat a assolir l'autonomia en tecnologies de computació d'alt rendiment, i, finalment, el projecte d'Innofab, el desenvolupament d'una infraestructura nova científicotecnològica en el sector de la fabricació de semiconductors, del disseny de la propagació de semiconductors, on aquest centre naixeria a Cerdanyola del Vallès. Un municipi, el meu municipi, com saben molts i moltes, on la seva marca ciutat i la carta de presentació és «Cerdanyola, ciutat del coneixement», per la important dotació de centres d'investigació de gran envergadura que hi ha i també per la concentració d'empreses d'alt valor afegit que ofereix el seu terme municipal.

Conjuntament amb aquesta construcció del nou centre Innofab, previst amb una inversió de 392 milions d'euros, està relacionat el desenvolupament del Parc de l'Alba, la segona fase del sincrotró Alba II per convertir-se en un sincrotró de quarta generació; el desenvolupament del PDU de la UAB, entre d'altres. S'està dibuixant un territori estratègic per al creixement i la transformació de tot el país. D'aquesta manera, Catalunya i Espanya en el seu conjunt, tenen una enorme oportunitat al davant que els ofereix la Unió Europea.

Per tot això, per totes aquestes propostes, el que ens proposem amb aquesta moció és defensar, en definitiva, el paper protagonista amb el que Catalunya pot propiciar aquest canvi de paradigma i liderar la plena autonomia d'Europa en el sector tecnològic i científic. És un tema cabdal, és un tema important i és un tema on tots i totes estem participant.

Esperem les seves aportacions de la mateixa manera que s'ha fet en les esmenes que ens han presentat, i tant de bo el seu vot sigui favorable a la majoria de les propostes d'aquesta moció.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Hi ha quatre grups parlamentaris que han presentat esmenes. Per poder-les defensar, en primer terme té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya, del Grup Parlamentari Comuns.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Bona tarda, consellera, diputades, diputats. Voldríem començar per agrair al diputat González la seva predisposició al diàleg, que ha permès l'acceptació de bona part de les nostres esmenes. Unes esmenes que totes elles tenen a veure amb el fet de que tot sovint, quan parlem de sobirania tecnològica, tendim a oblidar un element fonamental, i és que la tecnologia ha de ser una eina que ha de servir per millorar la vida de la gent i, per tant, ha d'estar al servei de la majoria so-

cial. Si la tecnologia ha de servir per millorar la vida de la gent, hem de saber, per tant, pensar, desenvolupar, aplicar i governar la tecnologia per resoldre els grans reptes contemporanis que afrontem com a societat, com són la crisi climàtica, les desigualtats socials i la desafecció democràtica, i és aquesta orientació la que hem volgut aportar amb les nostres esmenes.

En primer lloc, en termes de gènere, perquè tot i que les dones som el cinquanta-u per cent de la població de la Unió Europea, només una de cada cinc especialistes en tecnologies de la informació i de la comunicació són dones, i no podem assolir cap model de sobirania tecnològica nacional si no abordem la bretxa de gènere també, i sobretot, en el sector tecnològic.

També des d'una perspectiva de sostenibilitat, perquè qualsevol activitat que duem a la pràctica en l'entorn digital genera emissions i una petjada ecològica. De fet, l'ús d'internet implica el set per cent de la despesa energètica global, que per al 2030 es preveu de l'ordre del vint-i-u per cent. Si internet fos un país, segons aquestes xifres, seria el sisè més contaminant del món.

O en termes de lluita contra les dimensions discriminadores i racistes de la tecnologia: biaixos de reconeixement facial, discriminació en processos de selecció o promoció de personal o perpetuació d'estereotips, entre d'altres qüestions que succeeixen quan no es governa la tecnologia en pro del bé comú.

Però la qüestió no és utilitzar menys tecnologies, sinó pensar en el model tecnològic que tenim. Entendre que la digitalització de la vida és un fet i anirà en augment, cosa que implica pensar en com teixim aliances de país per construir un model de sobirania tecnològica català, construcció que, d'altra banda, obre una finestra d'oportunitat històrica en dos sentits. Primer, en el sentit d'innovar en termes de política pública i gestió de la tecnologia, i segon, implementant tecnologia per al bé comú, pensant en la tecnologia com una eina que ha de servir per millorar la vida de la gent.

Enfront de models com el nord-americà o el xinès, Europa pot i ha de convertir-se en una alternativa de desenvolupament tecnològic que garanteixi la sobirania digital. En un moment en què la innovació tecnològica va per davant de la regulació jurídica, també del control polític, Catalunya ha de posar les dades, els algorismes i la intel·ligència artificial al servei d'aquest bé comú. Un model tecnològic ètic, sobirà i democràtic. Començar pel món de la recerca i la universitat és un bon inici. Ara bé, si el finançament és públic, el codi també ha de ser-ho, cosa que implica que la infraestructura tecnològica és una infraestructura nacional crítica, de la mateixa manera que poden ser-ho la sanitat o l'educació.

D'aquí la importància de posicionar Catalunya dins del futur ecosistema europeu de semiconductors i, per tant, de l'estratègia europea de reindustrialització, abordant de forma integrada aspectes tecnològics, econòmics i sostenibles. Parlem, per tant, de consolidar un *hub* de recerca i innovació en semiconductors, impulsar la creació d'una fàbrica de semiconductors a Catalunya que sigui també sostenible energèticament –també des d'una perspectiva de gestió de l'aigua–, crear ocupació especialitzada i, per tant, formació igualment especialitzada, integrant educació i indústria amb programes formatius que connectin estudiants i teixit productiu, i l'enfortiment de l'ecosistema tecnològic regional amb una xarxa de suport per a aquesta indústria. És per això que Comuns prioritzarem el desenvolupament d'infraestructures digitals públiques i democràtiques participades per la ciutadania.

Pel que fa al posicionament del nostre grup, nosaltres ens pronunciarem favorablement, amb l'excepció del punt vuitè, perquè el diputat González ens proposava substituir el terme «comunitària» per «pública», cosa que, en primer lloc, dificulta la comprensió pública-privada i pública-pública, trobem que era una fórmula complexa; i, en segon lloc, perquè obvia aquesta vessant comunitària que considerem rellevant, perquè existeixen també operadors com les fórmules productives d'economia social i solidària, i amb una filosofia cooperativa, que poden fer una aportació

interessant absent al redactat, cosa que motivaria el nostre vot contrari a aquest punt vuitè. Deia que compartim el contingut de la moció i, per tant, cal continuar desenvolupant aquest model de sobirania tecnològica. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I encara que sigui fora de temps, donat que és la meua última intervenció, em permetran que els hi desitgi unes bones festes i un feliç i combatiu 2025.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. I a continuació, per defensar les esmenes del Partit Popular de Catalunya, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Bé; moltes gràcies, president. Consellera Montserrat, diputats, diputades, la recerca, el desenvolupament i la innovació són el motor de desenvolupament de la nostra societat, millorant la forma de viure, de treballar, d'aprendre i no només de les generacions presents, sinó també les futures. Així doncs, l'R+D+I és clau per avançar en l'atenció social a les persones que ho necessiten, en millorar el sistema de salut, el sistema educatiu, en augmentar la productivitat, en impulsar la creació de llocs de treball estables i de qualitat i en protegir el medi ambient.

Des del Partit Popular estem convençuts dels grans beneficis que té l'R+D+I, que genera i que generarà la nostra societat, i, per tant, volem apostar perquè Catalunya es converteixi en un gran pol espanyol i europeu de ciència i tecnologia. I en aquest sentit, doncs, la primera esmena que hem fet i que voldria destacar és que el Govern de la Generalitat faci un major esforç de finançament de l'R+D+I fins situar-lo en el tres i mig per cent del pressupost de despesa pública l'any 2025. Perquè, a més, els recursos públics tenen un efecte catalitzador a l'hora de captar els fons privats i, a més a més, possibiliten ja no només l'atracció, sinó també la retenció de talent.

També hem presentat una segona esmena basada en augmentar el marge de maniobra dels centres públics de recerca a l'hora d'aplicar la llei de contractació pública en les compres tant de maquinària i instruments com materials, perquè sabem que els procediments administratius són una trava i que el que fan és alentir encara més, doncs, el temps d'espera dels resultats dels projectes de recerca.

Pel que fa als projectes estratègics d'R+D+I, creiem que Catalunya té una gran oportunitat per impulsar tant el disseny com la producció de semiconductors amb el projecte Innofab, eh?, a Cerdanyola del Vallès, com ens explicava el diputat González, al costat del sincrotró Alba, i que és fruit de l'estreta col·laboració publicoprivada, i ens permetrà, doncs, tenir la primera gran infraestructura científicotecnològica tant per al disseny com la preproducció de xips amb materials avançats, i junt amb el projecte de l'AI Factory, el projecte DARE, eh?, tots dos liderats pel Barcelona Supercomputing Center, com també el projecte PIXEurope, liderat per l'Institut de Ciències Fotòniques. Doncs esperem que en set o vuit anys Catalunya sigui la regió líder del sud d'Europa per ubicar la primera fàbrica de semiconductors, impulsant un gran procés de reindustrialització sostenible i competitiu a Catalunya i al conjunt d'Espanya.

Amb l'ànim de fer realitat especialment aquest projecte, l'Innofab, hem fet també dues esmenes més a la moció del Partit Socialista per dotar-lo del personal qualificat i especialitzat que necessita, com també per facilitar la transferència dels resultats cap a les empreses del sector. Així, per una banda, considerem que la Generalitat hauria de finançar un major nombre de places en el màster interuniversitari de Semiconductors i Disseny Microelectrònic, tenint present que en aquesta primera promoció d'aquest curs acadèmic, doncs, només hi ha hagut plaça per a setze estudiants, així com també considerem que el Govern de la Generalitat ha d'impulsar la

formació professional en l'àmbit dels semiconductors, circuits integrats i intel·ligència artificial, tant en grau mitjà com superior i amb possibilitat de formació dual.

Per altra banda, els centres tecnològics creiem que s'han d'encarregar de la transferència de resultats cap a les empreses del sector, així com també impulsar *start-ups*, l'atracció d'empreses estrangeres i la captació d'inversions. En aquest sentit, hem proposat una darrera esmena, i és demanar per apostar per l'especialització en els centres tecnològics, i en concret proposàvem l'Institut de Microelectrònica de Barcelona, l'Eurecat i els centres Tecnio, per especialitzar-se en la transferència tecnològica i de resultats cap a les empreses del sector de semiconductors i microelectrònica.

En definitiva, el Govern de la Generalitat ens tindrà al costat per millorar el finançament públic de la recerca, per agilitzar els processos de compra dels centres públics de recerca, per dotar de personal qualificat i especialitzat que necessiten projectes estratègics com l'Innofab i facilitar la transferència de resultats cap a les empreses del sector. I ho diem així de clar, doncs, perquè som del Partit Popular, som persones previsibles.

Moltes gràcies i bon Nadal.

El president

Moltes gràcies, diputada. I ara, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat Antoni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Bé, avui és l'últim Ple, estem a prop de Nadal i, per tant, aquesta moció és coherent amb el Nadal: és una moció ensucrada, nadalenca, d'aquelles de bon rotllo, de pau entre tots. No ho dic críticament, eh?, perquè és una moció que diu obvietats; fa declaracions i diu coses, sí, tota la moció, que estarem –i ho veuran– tots d'acord. Per tant, no hi han concrecions, però –he dit que no ho deia críticament– està bé, és una bona oportunitat perquè aquesta cambra, consensuadament –crec que hi haurà una majoria–, avaluï un model que la força política de la qual jo soc hereu va encetar ben bé fa vint-i-cinc anys i que ha estat una història d'èxit, i que hi han coses que són evidents avui en dia que no ho eren tant.

I la història d'èxit és en dos àmbits principals. El primer era el model de recerca català, absolutament diferent del model espanyol, diferent del model italià. És un model que es va encetar als anys dos mil. Els tres eixos per mi principals van ser la llei d'universitats de Catalunya, ICREA i els centres Cerca. I han passat vint anys i Catalunya, sostingudament aquests últims deu anys –per exemple, en els ERCs–, segueix sent el segon país de la Unió Europea per milió d'habitants en captació de fons. Si a l'Estat espanyol li treus Catalunya, se'n va a la cua dels ERCs. Senzillament, dic «això és un model d'èxit» i, per tant, està bé que ho reconeixem. No era així, eh?, en aquell moment. Consellera, vostè és ICREA. Recordo perfectament com quan es va proposar el programa ICREA l'esquerra més radical va dir que era l'error més gran històric que es podia cometre en aquest país en recerca. I avui celebrego, doncs, que és un consens que això ha estat una història d'èxit.

La segona, la necessitat –a partir ja va ser del 2010, 2012, 2013– de fer el salt a la transferència de coneixement, retornar allò de la recerca al teixit productiu. I aquí hi han programes que hem anat desenvolupant i hi han resultats en aquests moments en termes europeus –i ho diu la moció– amb els programes que hi ha lideratge a Catalunya: amb la supercomputació d'alt rendiment, els xips quàntics, la indústria quàntica en termes generals, la indústria dels semiconductors. Això és una història d'èxit i és un repte que tenim a nivell europeu, en termes de la geopolítica en el món, de fer la sobirania tecnològica a Europa. És el gran repte. Surt de l'informe Draghi. A veure si ens ho creiem, a veure si ho fem. No és nou. Ja vam tenir la declaració de Lisboa en el seu moment –i parlo del 2010–, on s'establia que les economies europees o competien pel coneixement o no competirien. Vam fer els deures en aquell moment.

Catalunya no havia fet l'esforç en recerca. Per tant, els deures en recerca estan fets, i és un model a preservar. I és un model que la conselleria, que les diferents conselleries han intentat preservar i que a vegades té l'amenaça de la pròpia estructura de l'Administració pública. La consellera segur que és conscient d'això, sobretot perquè ve d'un centre de recerca de referència, i ara té l'oportunitat també d'intentar que aquell model d'autonomia de centres de recerca, doncs, siguin plens com en el seu naixement.

Ara bé, el repte també necessita finançament. Totes les esmenes que hem presentat des del meu grup parlamentari –hem transaccionat...– les ha acceptat el grup proponent, menys una, només una: la que agafa compromisos de pressupost. Vaja! Vaja, vaja! La reflexió sobre plans plurianuals de programes que ja tenen dotacions europees..., la consellera sap perfectament que és arriscat. Ja ara –ja ara– hi han discussions sobre el canvi de condicions, sobre el *crowdfunding* en aquests moments. I, per tant, és rellevant que s'hi impliqui el Govern de Catalunya. Però ho entenem, perquè, al final, clar, no hi han pressupostos. I estem acabant l'any i no hi han pressupostos. I això és un problema a nivell de país, és un problema a nivell de la seva conselleria. I ho torno a dir, no és una qüestió de provar; portin els pressupostos, perquè aquesta és l'obligació..., ara és un compromís parlamentari.

Per tant, president, acabo aquesta intervenció com tots els diputats, desitjant un bon Nadal per a tothom. I especialment per al Govern i el grup que dona suport al Govern, jo..., una recomanació intensa: donin de menjar molt al tió, és important. I el dia de Nadal piquin fort el tió, a veure si els hi caga un bon pressupost. Perquè, si depèn de vostès, acabarem arribant a Reis, i llavors el que tindrem és carbó per a tothom.

Gràcies, president. Bon Nadal!

El president

Gràcies, diputat. I, finalment, per presentar les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Laia Cañiguerol Olivé.

Laia Cañiguerol Olivé

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades, permetin-me que faci una petita previa abans d'entrar en matèria. I és que en aquest Ple hauríem d'haver culminat la reversió als privilegis fiscals il·legals del Hard Rock, una fita que s'ha vist posposada en el temps pel filibusterisme de Junts, perquè quan es tracta de defensar els interessos dels més rics no els importa fer servir la Constitució espanyola d'ariet. I els hi recordo, perquè justament fa deu anys, quan el PSC i Convergència ens parlaven de casinos per reactivar l'economia, nosaltres ja els hi parlàvem de la necessitat d'un estat emprenedor, d'un estat que abandonés la teoria obsoleta que la millor política industrial és la que no existeix; un estat que, tenint en compte el benestar col·lectiu, és capaç de col·laborar i concertar el desenvolupament de polítiques econòmiques amb el conjunt d'actors econòmics del país per tal de maximitzar la prosperitat de tota la ciutadania. Per això, mentre els senyors de Junts i del PSC s'entesten a defensar casinos, nosaltres defensem inversions industrials estratègiques. I això és el que vam fer l'anterior legislatura.

I també vam defensar que els fons Next Generation havien de servir de palanca per transformar la nostra economia, per fer realitat aquelles missions improbables, però possibles que ens havien de permetre transformar l'economia catalana; fons que havien d'actuar de tractor de nous sectors que ens permetin competir en coneixement i en valor afegit. I entre aquestes missions improbables, però possibles no n'hi ha cap tan clau com garantir que Catalunya es converteixi en un clúster pel que fa a la indústria del xip europeu. Tots plegats cada cop som més conscients que, sense sobirania en sectors productius, no hi ha tampoc sobirania real. Aquesta és la feina que van liderar el conseller Torrent i el president Aragonès la passada legislatura i és la feina que trobem necessari continuar.

Els hi serem molt clars: el problema per continuar aquesta feina no el trobaran en les majories d'aquesta cambra, sinó en l'Estat espanyol. La passada legislatura ens vam fer un fart de defensar davant del ministeri la necessitat que les distribucions dels fons Next Generation, i en especial dels PERTE, siguin una eina de transformació econòmica i no de clientelisme polític i econòmic. Per aquest motiu, vam liderar l'impuls de l'aliança dels semiconductors, per garantir que aprofitem l'oportunitat que tenim per impulsar una cadena de valor i un ecosistema clau per a la nostra estructura industrial. I aquí cal continuar la feina feta.

Vostès ens presenten aquí una proposta, la qual votarem a favor –són idees molt generals que és impossible estar-hi en contra–, però estarem molt atents, perquè realment el que ens importa és què fan quan el president Illa es reuneix amb el president Sánchez i si vostès estan treballant per garantir la fabricació de semiconductors a Catalunya. Trobar consensos al voltant de desplegar l'aliança de semiconductors aquí és fàcil, però el que cal és plantar-se davant del Govern de l'Estat quan calgui. En tot cas, nosaltres ja els hi hem dit: hi votarem a favor.

Els hi agraïm la bona col·laboració i que hagin incorporat les tres esmenes que havíem presentat. La primera, assegurar que la rendibilitat de les inversions de la Generalitat es tradueix en prosperitat compartida. Com? De dues maneres. U, treballar perquè aquestes inversions serveixin per garantir treball digne arreu del territori. Dos, assegurar que la Generalitat té capacitat de decisió sobre el retorn social d'aquestes inversions.

La segona, garantir que aquest desenvolupament de l'ecosistema de semiconductors és un eix vertebrador de l'economia catalana, i per això cal incloure'l en l'eix estratègic del pla nacional per la indústria.

I la tercera, perquè hi hagi la inversió necessària per assegurar formació de professionals en aquest àmbit.

I acabo, president. Nosaltres ho tenim clar. No hi serem quan pretenguin impulsar un model econòmic subordinat als interessos de Madrid o de l'IBEX 35. Hi serem només per una Catalunya líder en recerca i innovació més industrial, més pròspera i més equitativa.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Ara poden intervenir la resta de grups parlamentaris, aquells que no han presentat esmenes a la moció. I en primer terme, per fer-ho, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Muchas gracias, presidente. Hablar de innovación y desarrollo no es solo hablar de ciencia y de tecnología, es hablar del futuro de Cataluña, del futuro de España. Es hablar de garantizar a nuestros jóvenes que tengan oportunidades laborales en su hogar, que nuestras empresas sean competitivas y que España se convierta en un referente puntero con liderazgo mundial.

Pero hoy, ante esta moción que nos presenta el Partido Socialista, he de decir que nos encontramos ante una contradicción flagrante, y es que nos hablan de reforzar, en fin, los que nos dicen que quieren convertir a Cataluña en una referencia en cuanto a innovación e investigación, son los mismos que con sus políticas están haciendo que esto no sea posible en Cataluña.

Nos hablan de reforzar el liderazgo en investigación –reforzar el liderazgo. A ver, yo no quiero desmerecer las empresas y los centros de desarrollo que tenemos en Cataluña, que hacen una labor extraordinaria, pero tanto como liderazgo mundial... A ver, ojalá, ¿no?, ya me gustaría, pero si miramos los datos del National Innovation Scoreboard del año 2023 sitúan a Cataluña en la posición número 81 del ranking europeo.

Todavía estamos un poquito lejos de eso. ¿Tenemos potencial para liderar? Sí, desde luego que lo tenemos. El problema es que ustedes con sus políticas jamás han priorizado ese desarrollo. Y es que con años de políticas errónea y conceptos ideologizados, como este crecimiento sostenible –algo que podemos buscar todos de alguna forma u otra, el problema es que ustedes aprovechan estas palabras para introducir ideología– o el horizonte 2030, han frenado ustedes mismos este desarrollo. Bueno, ustedes y el Partido Popular, con el que pactan en Europa. Políticas que, lejos de fomentar el desarrollo, han destruido nuestra industria frenando el crecimiento económico de España.

Y por si no fuera suficiente, hoy tenemos que hablar también de la Universidad Politécnica de Catalunya, donde a día de hoy se niegan becas para realizar tesis doctorales a investigadores brillantes y talentosos por no acreditar un C1 en catalán. Y no hablamos del Govern de Puigdemont, ni de Torra, ni de Aragonés, sino que hablamos del Gobierno de Illa. Aquí la prioridad no es la excelencia científica, tampoco la capacidad técnica, sino la acreditación lingüística. ¿Cómo pretenden ser referentes? Si negarían ustedes mismos una beca al mismísimo Ramón y Cajal por no saber hablar en catalán. Esto es lo que ofrecen sus políticas, y tiene consecuencias nefastas, que es la fuga de talento y condenarnos a la mediocridad. (*Alguns aplaudiments.*)

Señores diputados, no caigamos en engaños. No podemos hablar de liderazgo científico con un sistema autonómico que lo que hace es dividir los esfuerzos y multiplicar las ineficiencias. Si queremos ser una referencia internacional, no necesitamos diecisiete centros compitiendo por hacer lo mismo. Necesitamos planificación nacional, esfuerzos coordinados y una investigación que priorice aquellos proyectos que sean verdaderamente estratégicos.

Miren, ¿saben lo que está haciendo China en estos momentos? China, el Gobierno chino lo que hace es pagarles estudios en las mejores universidades del mundo, principalmente Europa y Estados Unidos, a sus mejores estudiantes. Ustedes, con sus políticas, hacen lo contrario. Niegan estudios universitarios a personas brillantes y después les condenan a tener que huir al extranjero a buscar oportunidades, porque aquí no las tienen. Y todos conocemos a gente brillante en nuestras promociones que están trabajando en Noruega, en Suecia, Alemania, cualquier otro país, porque aquí no tienen oportunidades.

Para VOX, las prioridades en Cataluña y en toda España son muy claras. Sí a los proyectos estratégicos como AI Factory que impulsen el talento y la innovación real. No al despilfarro en políticas ideológicas y de género que no aportan valor científico. Sí a las iniciativas como Innofab, que conecta la investigación con el mercado laboral y las necesidades sociales y estratégicas. No a las imposiciones climáticas que destruyen nuestra industria, nuestro campo, precarizan nuestros trabajadores. Sí a la ciencia y a la investigación. No a las subvenciones millonarias, por ejemplo, a Comisiones Obreras y UGT.

Para concluir, Cataluña tiene el potencial para ser referencia en investigación e innovación, pero esto solo será posible si dejamos de lado la ideología y nos centramos en aquello que realmente importa: invertir en talento, impulsar proyectos estratégicos y coordinar los esfuerzos a nivel nacional, sin imposiciones lingüísticas, sin egoísmos autonómicos, sin despilfarrar recursos en políticas inútiles.

Señores del PSC, dejen de soñar con titulares vacíos. Tomen en serio a consideración lo que les estoy diciendo y trabajen para convertir a Cataluña y a España en un verdadero referente en innovación.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada, la senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bona tarda. No sabia que el diputat era de Cerdanyola, però serveix bé per identificar una mica lo que està passant aquí, ara que ens estem congratulant tots tant. Cerdanyola tenia l'Aiscondel, i ara lo que té és un centre de logística de la Penguin Random House. Això serveix una mica per explicar com hem anat perdent –i per això no ens hauríem d'estar congratulant tots– molta part de lo que era l'economia productiva i industrial, també, a ciutats així.

També tenia Saturnino Bernal. Tinc un moment per poder dir que era un sindicalista històric, en vaga vint-i-un dies, precisament de l'Aiscondel, per un assassinat patronal de Manuel Fernández.

Crec que hagués estat bé que haguéssim pogut discutir aquesta moció a la Comissió d'Empresa i Treball, si no fos perquè portem hores i hores destinades a parlar d'absentisme laboral, que en el 98,55 per cent dels casos a l'Estat espanyol es tracta de persones amb una baixa laboral reconeguda per una autoritat mèdica competent. És a dir, que estaria bé que poguéssim utilitzar el temps de les comissions per discutir a fons mocions i que no quedessin només tan per sobre o tan poquet a fons com aquesta.

La moció es centra en recerca i innovació, però hem de pensar que la col·laboració publicoprivada en termes formatius, universitats i centres de recerca amb les empreses, pot ser molt útil o pot ser senzillament una socialització del risc que impliquen les activitats d'innovació i una posterior privatització del guany quan la inversió ja és segura.

És necessari que puguem debatre sobre quin és el finançament, privat o públic, i quins projectes es financen: els que interessin a les empreses o els que interessin al conjunt de la nació? Necessitem debatre com reverteixen aquests beneficis a la societat, si no ens acabem trobant exemples com el d'Astrazeneca, noranta set per cent d'inversió pública i cap benefici socialitzat. Ans el contrari, molts d'estats havent-se de gastar uns diners públics per poder dotar la població d'una cosa que, en realitat, ja havia estat pagada prèviament.

I aquest tipus de mesures s'hauran d'establir també des del Parlament. Ho dic, perquè s'ha llegit aquests dies en els mitjans que a nivell d'Estat s'està parlant d'una llei d'indústria, que pot ser que tingui en compte que en determinades deslocalitzacions es retornin els diners públics invertits –això és una cosa que venim dient des de fa molt de temps– i seria important que el Parlament de Catalunya també legislés en aquest sentit.

D'altra banda, malgrat que en termes generals es dona suport a la indústria dels semiconductors, és cert que no s'estableixen les mesures concretes per assolir-los ni tampoc un calendari específic. Podem dir-ne geopolítica o podem concretar també una mica més. L'aposta de la Unió Europea respon a una guerra comercial amb Xina i amb el sud-est asiàtic, que actualment són els majoritaris productors dels semiconductors.

Però si estem pensant en un model regional, cal saber quina serà la demanda interna. Catalunya, a hores d'ara, no té una gran producció interna de mercaderies que requereixin semiconductors. No la té, precisament, perquè la indústria productiva ha perdut moltíssim pes en les darreres dècades. Per tant, la producció de xips tindria un sentit d'exportació en el marc d'unes cadenes de valor globals.

En aquest sentit, la zona occitana sí que té una sèrie de produccions i d'exportacions també de mercaderies, com ordinadors o equipament perifèric. Per tant, és necessari –ja ho vam dir a l'anterior legislatura– que es comencin a explorar marcs

de col·laboració perquè no ens quedem en una posició perifèrica a la cadena de valor, perquè, si no, no es permet que s'acumuli determinat benefici. És a dir, no podem estar tots ara congratulant-nos perquè farem semiconductors, quan en realitat no estarem pensant en quines són les mercaderies que després s'hauran d'incorporar; si no, l'únic que passa és que acabem depenent, en termes de fixació de preu, d'aquells productors.

I especialment hem de tenir en compte que, fora de l'espai regional i de les possibles mesures proteccionistes que acabi desenvolupant la Unió Europea, els clients intermediaris d'aquests semiconductors són els que ens marcaran el preu, i aquest preu estarà competint amb Xina i el sud-est asiàtic. Jo sé que això pot ser no molt interessant ara mateix quan us ho explico, però jo crec que és una cosa que hauríeu de tenir en compte si això és una aposta que realment volem desenvolupar, perquè al final la sobirania és, per definició, la qualitat del poder polític d'un estat o d'un organisme que no està sotmès a cap altre poder.

Per tant, desenvolupar recerca i innovació sense abordar de manera estratègica una industrialització productiva a curt termini no és sobirania. Per tant, haurem de desenvolupar també altres activitats productives i/o auxiliars en el marc d'aquesta mateixa cadena de valor. Si hem de pensar el model productiu català des de recerca i innovació a la producció i distribució, és una gran oportunitat per pensar les formes de democràcia econòmica que establirem en aquest segle des d'una perspectiva ecològica, que això també dona llocs de feina, i per al benefici del poble català.

Nosaltres només votarem en contra d'un punt. Hi votarem en contra perquè volem denunciar el que hauria de ser una obvietat: no és el mateix fer xips per a ordinadors que xips per a avions militars. El projecte DARE se centra en el desenvolupament de xips de computació d'alt rendiment. Fins aquí estaríem bé. Però aquest projecte està liderat per Barcelona Supercomputing Center. Bé, el BSC va arribar a un acord amb Indra –fa un moment parlàvem de l'IBEX 35; no sé que se suposa que és Indra, però bé– per desenvolupar la tecnologia i la intel·ligència artificial del proper avió de combat europeu. Això té molt poc a veure amb la sobirania, la nostra i la dels estats als quals es vulgui destinar l'ús d'aquest avió de guerra.

Per tant, sí que hem de promoure tecnologies d'alt rendiment, però per produir allò que necessitem, per reduir el temps de treball i ser totes molt més lliures, no per participar del proper genocidi televisat.

Per tant, malgrat que estem a favor de que s'inverteixi també en el projecte DARE, de que s'inverteixi en aquest tipus de formes de recerca, creiem que és bastant necessari denunciar això i començar a pensar també que, quan invertim en aquesta recerca, estem invertint en les empreses privades. Que això a què ara estem dient «transvasament», lo que vol dir és que, amb lo públic, entre tots formem una sèrie de gent perquè treballin per lo privat. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Ho dic, perquè aquí ens passem tot el dia –ja acabo, disculpin– parlant de com es genera riquesa des dels empresaris, però si tu tanques un munt d'empresaris en una fàbrica no es produeix res, són els treballadors i és tota l'aposta d'allò públic; si no, no hi hauria avui dia aquest tipus de projectes.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I en darrer lloc, per fer la presa de posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, president. Catalunya disposa d'un enorme potencial científic i tecnològic, comptem amb diferents centres d'investigació de prestigi i empreses tecnològiques reconegudes internacionalment. Però aquest potencial està sent infrutilitzat i no per manca de capacitat, sinó per manca de voluntat política i de finançament. Es-

tem d'acord en que cal incrementar la inversió en R+D, i vostès també ho proposen en la seva moció, però nosaltres hi trobem a faltar la lletra «i» d'innovació.

La inversió en recerca, desenvolupament i innovació per part de la Generalitat de Catalunya ha experimentat un increment insuficient en els darrers anys. Al pressupost de la Generalitat, la inversió R+D representa aproximadament només l'1,72 per cent. Aquest percentatge es troba molt per sota de la mitjana de les economies més avançades i hem d'augmentar l'esforç inversor per arribar a estàndards internacionals.

Com que no han sigut capaços de presentar el pressupost a temps i a la seva moció diuen que cal incrementar el pressupost sense concretar cap número, Aliança Catalana els proposa que el tant per cent d'inversió en R+D sigui com el de Corea del Sud, que suposa el cinc per cent del seu pressupost. A veure si ho aconseguim.

És imprescindible denunciar la hipocresia d'aquesta moció del PSC que demana millorar la productivitat al mateix temps que el seu partit a Brussel·les dona suport a regulacions que suposen un greuge per a les empreses catalanes. Normatives excessivament estrictes que asfixien les nostres empreses i redueixen la seva capacitat competitiva. Això no només impacta negativament sobre la productivitat, sinó que afavoreix la seva deslocalització.

No podem parlar de sobirania tecnològica sense abordar les restriccions que ens imposa l'Estat espanyol. Aquesta contradicció posa en evidència que el PSC no està realment compromès amb la innovació de les empreses catalanes, sinó que se sotmet a interessos polítics partidistes que perjudiquen directament l'economia del nostre país. La manca de competències per part de la Generalitat i la centralització de recursos són obstacles que ens aturen contínuament. Per assolir la sobirania tecnològica, primer necessitem una veritable sobirania política i fiscal. Vostès no miren cap a casa. Vostès miren cap al país veí. No podem dependre d'un estat que, any rere any, limita les nostres possibilitats i ens retalla també el potencial d'innovació.

Estem a favor de l'avenç tecnològic i, per tant, donarem suport a aquesta moció, excepte en els punts que fan referència, tal com diuen vostès a la seva moció, a l'horitzó 2030.

Bon Nadal, bon Sant Esteve i bon any nou per a tothom.
Gràcies.

El president

Gràcies diputada. I ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor David González Chanca.

David González Chanca

Gràcies, president. Bona tarda, consellera, que abans no he tingut l'oportunitat de poder-la saludar. Gràcies. I de la mateixa manera agrair les aportacions i les esmenes que ens han presentat la immensa majoria dels grups parlamentaris.

Hi ha una idea bàsica que considerem que és important poder explicar i que quedi constància en l'acta d'aquest Parlament. El fons d'aquesta moció és ambiciós, però a la vegada realista. La producció de semiconductors a Europa pràcticament no existeix i, com bé s'ha comentat, aquesta es centralitza actualment o a l'Àsia o als Estats Units. Però és un tema i un àmbit nou que a Europa de moment no ocupa cap àmbit. I ara, a partir d'un treball molt important que han realitzat anteriors governs de la Generalitat i de la reunió amb el president Illa i el president Sánchez, tenim una oportunitat enorme per començar a investigar i a treballar aquesta línia.

La naturalesa d'aquesta moció, de fet, el que pretén és voler desenvolupar una infraestructura i un ecosistema d'investigació i de recerca importantíssim que, si funciona, després ens ha de portar a la possibilitat de parlar de la fabricació i de la implementació en l'àmbit industrial dels semiconductors. Però el que necessitem és el valor afegit per aconseguir aquesta infraestructura científicotecnològica puntera.

Respecte al posicionament que tenim amb les esmenes, crec que hem acceptat esmenes de tots els grups parlamentaris que ens n'han proposat: tres dels comuns, dos del Partit Popular, tres transaccions i tres esmenes acceptades de Junts per Catalunya i dues esmenes acceptades a Esquerra Republicana i una transacció a la que hem arribat, que veritablement sempre es diu, però ens creiem que veritablement han fet una millor redacció del text final que no la que teníem al principi.

Per tant, hi torno a insistir, moltíssimes gràcies per l'aportació a tots els grups parlamentaris i a tots els diputats i diputades.

I com és costum –per no perdre el costum tampoc–, jo també desitjar-vos a tots i totes molt bon Nadal i bon any nou!

El president

Moltes gràcies, diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el vint-i-sisè punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del sistema educatiu

302-00036/15

I el vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del sistema educatiu. És presentada pel grup parlamentari de Junts i, per exposar-la, té la paraula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Molt bé; doncs, bona tarda a tothom. Consellera, diputats, diputades i tots els que avui voleu gaudir, aquesta tarda, d'escoltar temes d'educació, que sempre són apassionants. Bé, aquí senzillament presentem la moció després de la interpellació que li vam fer a la consellera, intentant des de Junts presentar tota una colla de propostes que ens semblen que poden ajudar a millorar el que tenim al sistema educatiu. Ens sembla que són unes vuit propostes que poden reforçar i aportar unes iniciatives que ja formen part, moltes d'elles, del que seria el desplegament de la LEC i l'únic que fan, doncs..., intentar incidir-hi més perquè es puguin dur a terme i així ajudar en aquesta millora que tots plegats volem per al nostre sistema educatiu.

I en repassaré algunes, si més no per fer-ne memòria, sobretot una de les que ens preocupava molt, i en aquesta insistir molt, és el fet de la importància dels projectes lingüístics dels centres i, sobretot, per la importància de que es compleixin, del seu seguiment i de que es portin a terme. Perquè estem veient que molts projectes lingüístics potser no tenen aquest seguiment i aquest control i no s'acaben de complir. I en el fons, aquí, a nosaltres el que sobretot ens preocupa és el català, perquè sabem que el català a l'escola és allà el lloc on podem assegurar que els nens i nenes surtin amb aquest coneixement de les dues llengües oficials, però sobretot que reforcin la llengua catalana com a llengua vehicular.

I s'ha de dir que ens preocupa. Ens continua preocupant, per molt que nosaltres insistim i que en volem, doncs, aquest compliment. I aquí sí que demanem el paper de la inspecció perquè sigui rellevant en aquest aspecte. I més avui quan, per exemple, sortia una notícia que explicaven per la ràdio, que des del 2021 hi ha un estudi o hi han dades de la pròpia conselleria que diu que més del quaranta-set per cent de professors de secundària no s'adrecen sempre en català. I tot i que el Govern anterior va dir que prendria mesures, no se'n va prendre cap. I l'únic que ara li queda a vostè, consellera, doncs, aquest paper clau de control, aquest paper clau, doncs..., que la inspecció es dugui a terme i, sobretot, que assegurí aquest compliment, perquè tothom, tant els docents com els alumnes, evidentment utilitzin i coneguin la nostra llengua.

L'altra seria, que també la veiem molt escaient..., és un recurs que vam dir sempre, doncs, dirigit a petits grups o persones individuals, per detectar, prevenir, però sobretot actuar ja, perquè era amb aquella idea, aquella filosofia de que ningú quedés enrere, dintre d'un marc..., evidentment, amb aportacions que ens han fet altres grups polítics, dintre d'aquesta voluntat de desplegament de l'escola inclusiva.

També volíem, doncs, en aquesta moció, donar força, visibilitat i fins i tot valor a centres educatius que els podem anomenar, doncs, centres de referència, perquè les seves pràctiques educatives poden ser de model per a molts d'altres. I ens sembla, doncs, que aquest aprenentatge que uns ja han experimentat i n'han donat bons resultats, pugui servir de model per a la resta, com també de bones pràctiques de molts docents que estan fent a les seves escoles, amb aules molt complexes, però que són capaços de fer grans pràctiques educatives. Ens sembla des de Junts que també és això de donar aquell prestigi, aquella autoestima a la pròpia comunitat, per les bones escoles i també per aquests bons docents amb aquestes bones pràctiques.

Com també forçar o que hi hagi una revisió a aquesta formació docent. Per això a nosaltres ens interessava, doncs, refer aquest pla d'estudis. I també, per descomptat, doncs, crear aquesta agència d'avaluació, amb un grup de control que vagi seguint tots aquests avenços, perquè no hi ha res que..., si no s'avalua, com deia l'altre dia, es devalua.

Però també voldria aquí sobretot fer esment, perquè potser aquest ha set el tema estrella d'aquests últims dies, amb una transacció que hem fet amb Esquerra, sobretot aquest incís que a batxillerat, doncs, no es perdi la literatura, perquè tampoc es redueixin les hores de l'àrea científica i per la importància del treball de recerca. Potser perquè aquí volem donar doble missatge: un, de no perdre coneixements, però tampoc perdre el model català que tenim de batxillerat.

I li hem de dir aquí, consellera, que avui l'escoltava en una entrevista que ha tingut, que en el fons vostès es veuen supeditats a uns requeriments i que, en el fons, aquesta voluntat o aquesta intenció hi era, hi han de donar resposta, perquè ara vostè està intentant de negociar amb el ministeri, està intentant de parlar amb societats científiques per veure com ens en sortim d'aquí. I això ens preocupa. Ens preocupa, perquè l'únic que està dient és que aquesta LOMLOE, que potser es va negociar amb exclusivitat amb PSOE i amb Esquerra, doncs, l'únic que demostra és aquesta homogeneïtzació i perdre aquesta identitat catalana.

I, evidentment, també, potser també..., avui potser m'ha agradat més, consellera. Potser m'ha agradat una mica més la seva autocrítica, perquè ha estat en una situació..., i potser ahir donar les culpes senzillament als deu anys anteriors, precisament quan Junts no hem tingut mai la conselleria d'Educació, potser no era la millor manera. (*Aplaudiments.*) La qüestió és que nosaltres el que volem, senzillament, és sumar, estar al costat de l'educació i esperar que sigui una moció que agradi i que pugui aportar, conjuntament amb tots els grups polítics, una millora per a l'educació.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, presidenta. Tot seguit, hi ha tres grups parlamentaris que han presentat esmenes en aquesta moció i, en primer terme, per defensar-les, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. Consellera... Bé, doncs, dimarts la interpe·llàvem precisament sobre aquesta matèria i començàvem dient que tenim..., que en una dècada l'alumnat, el nostre alumnat ha retrocedit prop d'un curs acadèmic en català i en matemàtiques i que se situa per sota de la mitjana estatal i europea en llengua, matemàtiques i ciències.

Li recordàvem també l'enquesta de la USTEC dient que un de cada tres docents es planteja deixar la professió pel malestar que acumula. I li dèiem que la nostra llengua ara mateix està totalment arraconada, està sent atacada amb especial virulència en l'àmbit educatiu. Però, a part, hi ha contribuït el que nosaltres entenem que és desídia, negligència i acomplexament per part dels diferents governs que hi ha hagut i que no han estat capaços de defensar-la com tocava, fins al punt que avui només dos de cada deu alumnes utilitzen el català per relacionar-se entre ells de manera habitual, quan fa quinze anys ho feien set de cada deu.

Aquesta situació, naltros pensem que no la revertirem a base de pedaços, diputada Erra, que no podem intentar revertir aquesta situació particularitzant les problemàtiques i, per tant, particularitzant les respostes, fins i tot fomentant la competitivitat entre centres i entre escoles. I aquí, naltros votarem en contra del punt 4 i ens abstin-drem en altres que ens sembla que van per aquí. I pensem que, a problemes estructurals, calen respostes estructurals.

No compartim diagnosi amb vostès, no compartim tot l'objectiu. Naltros defen-sem una escola de qualitat, però pública i en català. I, per tant, no compartim totes les propostes. De les quatre esmenes només n'hem pogut transaccionar una, que els hi agraiïm moltíssim, perquè pensem que és la clau de bona part de les respostes que necessita ara mateix el nostre sistema educatiu: la necessitat de desplegar el decret de l'escola inclusiva. Això passa per reduir ràtios, passa per augmentar plantilles de docents, d'especialistes, de personal d'atenció educativa. I això és l'únic que pot per-metre als docents abordar la complexitat i la diversitat que hi ha a les aules ara ma-teix, és l'únic que pot permetre que el personal d'atenció educativa pugui atendre qui té necessitats educatives especials en condicions i que tot l'alumnat que no té neces-sitats específiques de suport educatiu rebí l'atenció que necessita i que mereix. Per-què això avui tampoc no pot passar, perquè tenim els docents i les docents totalment desbordades. I això és lo que pot permetre que les aules d'acollida, a més a més, si-guin realment efectives.

Vam presentar una esmena per dignificar les condicions laborals dels docents. No ens l'han acceptat i ho lamentem, perquè està molt bé visibilitzar la bona tasca dels docents, recuperar-ne el prestigi, però no necessiten copets a l'esquena. El que necessiten és veure millorades les seves condicions laborals i salarials també. El malestar docent es resol d'aquesta manera: millorant les condicions laborals i sala-rials.

I en matèria de llengua, nosaltres partim de la premissa que la situació que tenim ara mateix, la greu situació que tenim ara mateix del català a les nostres aules es deu a dues qüestions. Una, l'ofensiva judicial que patim, judicial i política que patim. Però una altra és aquesta desídia, negligència, acomplexament propi del que parlà-rem, que ha fet que no hi dediquem recursos, no haguem dedicat els recursos que realment requeria fer efectiva la immersió lingüística. Moltes som filles de la im-mersió lingüística, som de mares castellanoparlants, i els nostres fills són de mares catalanoparlants gràcies en bona part a aquesta immersió lingüística de la que hem pogut gaudir i que no s'ha cuidat i que ens l'hem deixat perdre.

Al mateix temps aquí ha faltat inspecció. I, per tant, votarem a favor del segon punt. Avui sabíem que en tres anys no hi ha hagut cap docent expedientat per no uti-litzar el català com a llengua vehicular i que només hi ha un quaranta-set per cent de professorat que s'adreça en català a l'alumnat, quan al 2006 parlàvem d'un seixanta-tres per cent. Aquestes dades es van fer públiques el passat 2021.

Però ens abstin-drem en el segon b, perquè nosaltres no apostem perquè cada cen-tre tingui el seu propi projecte lingüístic, sinó que apostem per un projecte lingüístic únic. D'aquí l'esmena al primer punt. Nosaltres pensem que la resposta institucional que van fer a la sentència no és la que tocava. El que calia era blindar el català com a única llengua vehicular i, en tot cas, sí que esperem que puguem compartir respos-ta de país davant el posicionament que sortirà, segurament aviat, per part del Tribu-

nal Constitucional. Esperem que desbordem aquesta sentència. Esperem que aconseguim que el Govern no s'agenolli davant d'imposicions de tribunals que no tenen res a veure amb criteris pedagògics. I, per tant, que davant d'aquest nou atac polític per part dels tribunals, que patirem a la nostra llengua, aconseguim sobreposar-nos.

I per últim, agraïm i compartim que s'hagi incorporat un punt per tal de rebutjar aquest intent d'eliminar la literatura catalana com a matèria de modalitat i que hi hagin inclòs també la qüestió de les ciències. Ho compartim totalment. No pot ser que en trenta anys (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo– el *ministerio* hagi estat sense tocar la nostra singularitat i que ara, de cop i volta, arribi aquesta ofensiva. Nosaltres no passarem per aquí. Necessitem fer un front comú i defensar la qualitat del nostre sistema educatiu i, per tant, blindar-nos de totes aquestes ingerències, que ja en tenim prou amb els tribunals.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Per defensar les esmenes del Grup Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Gisela Navarro Fuster.

Gisela Navarro Fuster

Bé, bona tarda. Gràcies, president. Consellera, diputats i diputades... Gràcies, en primer lloc, per la negociació d'aquesta moció subsegüent, en la que hem pogut transaccionar diversos punts. Potser el fet de que ara estigui dient que ha estat agradable consensuar amb el Grup de Junts un redactat no generi titulars a la premsa, però és així com ha sigut. I li vull donar les gràcies, molt honorable diputada Erra, perquè li he dit personalment moltes vegades, i l'hi dic també des del faristol, per mi és un plaer poder parlar d'educació amb vostè, ja sigui per negociar o per parlar de qualsevol cosa. Crec que és una cosa que ens uneix.

Des del PSC i Units per Avançar recolzarem aquest text tant en els acords que hem pogut transaccionar com en els acords originals del redactat de Junts, perquè són propostes que definitivament pensem que poden contribuir a millorar el sistema educatiu català.

L'únic punt que evidentment no recolzarem és el punt 10, que tothom n'ha fet esment, perquè parla sobre la literatura catalana del batxillerat i creiem que ja la consellera Niubó i el propi president de la Generalitat han explicat en reiterades ocasions quines són les línies vermelles que tenim i, per descomptat, és la conservació d'aquestes dues assignatures, el seu propi pes, i, bé, el contingut d'aquest acord no només parla d'això, sinó que fa afirmacions i té un to que nosaltres creiem que no és adequat.

Igualment, moltes gràcies per l'entesa de tants grups. Utilitzo de manera molt conscient aquest to d'agraïment, perquè de veritat soc una gran defensora de pensar que la política, o la bona política, és aquella que surt de l'esforç per entendre'ns.

I també els hi dic que ser fer retrets. Fa vint anys, una mica més, que soc regidora..., que era regidora d'Educació. He parlat o he hagut de negociar amb molts consellers i conselleres, amb molts directors territorials, i, evidentment, puc parlar molt de coses que no m'agradaven. Però no ho vull fer, i ho faig amb tota la consciència. Per què? Doncs perquè de veritat faig meva aquesta afirmació històrica, aquesta necessitat històrica per part de la societat, i de l'acadèmia també, de que els polítics ens entenguem, sobretot i en especial en matèria educativa. I això és el que estem fent aquí.

Des del Grup Socialistes i Units per Avançar, tenim molt clar que cada millora del sistema educatiu català haurà de tenir un consens molt ampli polític, perquè, si no, mai podrà esdevenir un canvi permanent en el temps. També sabem que exigir la defensa de l'educació només des de l'oposició és «fàcil» –si em permeten, entre cometes–, però és quan s'està al Govern i s'inverteix quan realment es demostra quines són les prioritats de cadascú. Aquí tothom ho sap, perquè tothom ha estat govern

i oposició. De fet, alguns han estat govern molts anys, tot i que amb diferents noms, però molts anys.

I, per entrar en matèria, molt breument, perquè és veritat que la proponent ja ha fet..., ha explicat molt el que deia la moció, però vull reiterar que aquesta moció sintetitza molt amb el que el Grup Socialistes defensa, perquè, de fet, hem sentit moltes vegades la consellera Niubó parlant de les prioritats; moltes prioritats, però, entre d'altres, doncs, la millora educativa, el prestigi i els recursos i la confiança en els docents, i sempre posar els alumnes en els centres de decisions, garantint, evidentment, la inclusió.

Vull destacar només tres o quatre aspectes perquè no tinc molt temps, però m'agradaria dir una cosa: les dades, quan diem..., quan parlem de les dades genèriques de la dolenta situació a Catalunya, que és veritat que és dolenta i estem aquí per millorar-la, no sempre fa justícia a totes les realitats.

Per tant, és molt important també posar com a exemple aquelles escoles que estan fent molt bé la feina i que ens poden servir per ser referents d'aquestes millores. Igual que les escoles, també els docents. Perquè, evidentment, prestigiar els docents també vol dir, doncs, destacar aquells que són motor de canvi en els seus propis centres i que val la pena que els coneguem.

En aquest sentit, vull posar en relleu el nou premi Pilar Figueras en honor a la seva tasca pedagògica en la creació de ciutats educadores.

I tot i que m'agradaria seguir, doncs, tinc segons, i el que vull acabar dient és que, per descomptat, l'alumnat en el centre ha de ser sempre el nostre criteri per a tots i que garantir el català com a tresor lingüístic i mai utilitzar-lo com a instrument. I, com sempre, recursos, professorat, alumnat i consens polític.

Molt bones festes a tothom i bon Nadal, per descomptat.

El president

Moltes gràcies, diputada. I, finalment, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, president. Bona tarda a tothom. Consellera... Debatem una moció sobre l'estat del sistema educatiu que tracta aspectes significatius. Des d'Esquerra Republicana, hem treballat per presentar unes esmenes –agraïm a la diputada Erra la seva predisposició–; esmenes que aporten rigor i una visió centrada en les necessitats reals del sistema, amb especial èmfasi en qüestions com el model lingüístic, el suport als docents i la preservació del currículum català.

El primer punt de la moció se centra en el desplegament del títol segon de la LEC, en l'aplicació del marc normatiu que garanteix la vehicularitat del català. Des d'Esquerra Republicana vam impulsar el Decret 91/2024 per regular aquests projectes lingüístics i assegurar la competència lingüística dels docents, un pas necessari per enfortir el nostre sistema. Malgrat la suspensió cautelar dictada pel TSJ, defensem que s'apliquin els criteris ja incorporats als documents de l'organització i la gestió dels centres.

La llengua catalana és l'element vertebrador del nostre sistema educatiu, és més que un instrument de comunicació, és la garantia de cohesió social i d'igualtat d'oportunitats. Reivindiquem la seva centralitat com una prioritat irrenunciable; és irrenunciable. La moció també planteja l'impuls del suport individualitzat en petits grups com a eina per millorar l'èxit escolar. Aquesta mesura, especialment necessària en l'etapa d'infantil i primària, és fonamental per respondre a la diversitat de totes les necessitats de l'alumnat. El desplegament efectiu del Decret 150/2017, que regula l'atenció educativa en un marc inclusiu, ha de ser una realitat, i des d'Esquerra Republicana insistim en la necessitat de garantir tots els recursos possibles per fer-lo possible.

Recuperar el prestigi i l'autoritat del professorat no és només un objectiu educatiu, sinó que és una prioritat social. Els docents han de tenir les eines i tot el suport necessari per afrontar els reptes d'un sistema que cada vegada és més divers i més complex. Per tant, això implica reduir tota la càrrega burocràtica, reconèixer institucionalment les bones pràctiques, i garantir unes condicions laborals dignes. No podem avançar en cap reforma educativa sense posar al centre el professorat, la seva formació i el reconeixement de la seva tasca, que és tan fonamental.

La literatura catalana no és només una assignatura, consellera, és el reflex de la nostra història, de la nostra cultura i també de la nostra identitat. Relegar-la dins el currículum de batxillerat hauria estat un error greu. Celebrem, consellera, que hagi rectificat, veiem com aquesta setmana..., hem vist dues rectificacions ja del Govern socialista, però lamentem que calgués arribar al punt on s'ha arribat. La defensa de la literatura catalana com a matèria obligatòria no és negociable, és fonamental per a garantir que els nostres estudiants entenguin el seu patrimoni cultural i desenvolupin el seu pensament crític sòlid.

També ens preocupa, i molt, la reducció del pes del treball de recerca dins del batxillerat, i li demanem una rectificació. Aquesta eina única, única al nostre sistema educatiu català, fomenta la recerca, la creativitat i també l'autonomia entre els estudiants. No només aporta valor acadèmic, també prepara el pensament crític, introdueix en profunditat tasques d'investigació.

La consellera tampoc ha rectificat amb l'objectiu de reduir la qualitat de l'aprenentatge de ciències i, en conseqüència, aquesta modificació posa en perill una formació científica sòlida. També li demanem una ratificació aquí. El PSC no pot actuar d'esquenes a aquest Parlament, acatar decisions del Ministeri d'Educació i pretendre aplicar-les a Catalunya amb una minoria parlamentària. Defensar el nostre model educatiu passa per exercir les competències que tenim, i cal fer-ho amb responsabilitat i també ho hem de fer amb valentia i, sobretot, escoltar la comunitat educativa abans de prendre qualsevol decisió que els afecti. Si no ho fem, posem en risc elements clau del nostre sistema.

Continuarem treballant per un sistema educatiu que respecti la seva identitat, garanteixi la igualtat d'oportunitats i també dignifiqui el professorat. La literatura catalana, el treball de recerca (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, president– i el desplegament del model lingüístic són exemples clars de com hem de preservar i potenciar els valors educatius del país. I la via és, sens dubte, a través de grans pactes, a través de grans consensos educatius.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació poden fixar la seva posició aquells grups que no han presentat esmenes a la moció. I en primer terme, per fer-ho, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Bé, avui ens trobem davant d'una moció que, lluny de respondre als veritables reptes educatius de Catalunya, reincideix en els mateixos errors que han portat a l'actual situació de decadència. Un text que demostra, una vegada més, que Junts no està interessat en el futur dels nostres alumnes, sinó en perpetuar el control ideològic de les aules i imposar un model lingüístic caduc i exclouent que no respon a les situacions d'una societat oberta.

El sistema educatiu català, consellera, travessa una crisi profunda. Les dades parlen per si mateixes, i ho hem parlat múltiples cops: resultats acadèmics mediocres, desigualtats territorials creixents, falta de respecte als docents i una politització que asfixia qualsevol proposta de millora. I què proposa Junts? Més del mateix. Més imposició, més ideologia i més control polític. I nosaltres diem prou.

El Partit Popular rebutja frontalment molts dels punts que avui ens proposen, perquè considerem que el futur dels nostres fills no pot continuar hipotecat per les obsessions identitàries d'uns quants. El model d'immersió lingüística no és només una aberració pedagògica, sinó també un fracàs evident. Cal garantir que tots els alumnes dominin el català, el castellà i l'anglès. Però aquesta moció continua defensant un monolingüisme que ofega oportunitats i que margina milers de famílies. En aquest sentit, ens oposem rotundament a la proposta de reforçar la inspecció educativa com un instrument de control ideològic. La inspecció no ha de servir per vigilar l'ús del català a les aules o imposar projectes lingüístics, sinó per garantir que tots els alumnes rebin una educació de qualitat, independentment del seu lloc de residència o condició social. El model d'escola catalana que defensa Junts és en realitat un model d'escola al servei de la seva ideologia, i això és inacceptable.

Per una altra banda, sorprèn veure com en aquesta moció parla de recuperar el prestigi dels docents, quan és precisament la política educativa del nacionalisme la que ha degradat la seva autoritat. Els docents han estat convertits en instruments polítics carregats de burocràcia i pressionats per seguir el dogma lingüístic en cada moment. Nosaltres proposem una cosa molt clara: retornar als professors el respecte que es mereixen, blindar-los davant de qualsevol ingerència ideològica i centrar-nos en reconèixer el seu talent i la seva dedicació.

Pel que fa a la qualitat del sistema educatiu, és evident que aquest necessita una reforma profunda. L'educació de Catalunya ha deixat de ser un motor d'igualtat d'oportunitats per convertir-se en una eina de divisió, i això no és casualitat: el resultat d'anys de polítiques equivocades. I ara la diputada Erra li retreia a la consellera unes paraules que són de les més encertades que ha dit la consellera en aquesta legislatura, i és culpar-los, culpar els governs dels darrers deu anys, de les polítiques que ens han portat fins aquí. No rectifiqui, consellera, perquè tenia tota la raó. Deu anys de polítiques educatives decadents no s'arreglen en cent dies. I el Govern tindrà la mà estesa del Partit Popular per refer el sistema educatiu que vostès, els independentistes, han malmès. Perquè Junts ha governat Catalunya, independentment de si en aquell moment tenien o no la conselleria d'Educació al seu poder. Però qui governa Catalunya en té la responsabilitat.

Cal reformar el currículum acadèmic per posar l'accent a les competències bàsiques, en la ciència i en la tecnologia. No podem permetre que el treball de recerca o assignatures fonamentals com les matemàtiques o la física es dilueixin en experiments ideològics que res tenen a veure amb la realitat laboral o social que viuran els nostres joves quan surtin al món laboral.

I deixem clara una altra cosa: rebutgem qualsevol intent de convertir la literatura catalana en una batalla política, en una altra, que tant els hi agrada. La literatura catalana té un lloc indiscutible en el currículum acadèmic educatiu, però no pot ser l'excusa per arraconar altres matèries o per marginar la cultura de la llengua castellana. El currículum ha de reflectir la pluralitat cultural i lingüística de Catalunya, no ser una eina més per al projecte independentista.

El Partit Popular té una visió molt diferent: volem un sistema educatiu que formi persones lliures, amb pensament crític i amb les eines necessàries per triomfar en un món globalitzat. Això no s'aconsegueix amb més política ni amb més imposicions; s'aconsegueix amb una educació de qualitat, amb respecte als docents, amb llibertat per a les famílies i amb un compromís real per l'excel·lència acadèmica.

Aquesta moció no aporta res per millorar el sistema educatiu; no és més que un exercici d'autocomplaença i una cortina de fum per amagar el fracàs del model educatiu nacionalista. Nosaltres treballarem per un sistema educatiu que no exclogui, que no imposi, que respecti la diversitat i que garanteixi a tots els alumnes l'oportunitat de prosperar. Aquesta és la nostra visió i això defensarem sempre.

Bon Nadal!

El president

Moltes gràcies, diputat. A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, president. Senyora consellera, senyors diputats, molt bona tarda. Junts diu que vol restaurar el malbaratat sistema educatiu català, però, evidentment, res més lluny de la realitat. Els ho explicaré a través d'una analogia.

Una persona afectada d'irritació ocular, nasal, dèrmica i que pateix crisi respiratòria quan freqüenta segons quin indret, quin espai, decideix anar al metge per tal de trobar una solució a la seva malaltissa salut. El facultatiu li fa unes petites incisions al braç, insereix mostres de gramínies, d'àcars, d'olivera, de pèl de gat, etcètera, per veure quin d'aquests elements reacciona per tal d'eliminar-lo del seu contacte. Però, clar, el pacient, com que és un apassionat dels gats, resulta que li diu al metge: «Posi'm totes les mostres del que vulgui, però de pèl de gat, no, no sigui que surti positiu i m'hagi de desprendre del felí. Això no ho podria suportar. Abans aniré a la tomba.»

Bé, això és el que fa Junts: fa veure que vol guarir la fracassada escola catalana, però és mentida. No fa una anàlisi multifactorial, i dels elements que vol analitzar parcialment, doncs en fa una anàlisi sense autocrítica i amb apriorismes. Analitza alguns d'aquests elements del sistema educatiu, excepte tres qüestions que són intocables, eh?: la immersió lingüística, l'adoctrinament de gènere i l'adoctrinament polític separatista, que, com el pèl del gat, no es poden tocar. (*Alguns aplaudiments.*)

Per això, malgrat que vostès repeteixen compulsivament, de manera dogmàtica que l'escola catalana, el model d'escola catalana és un model d'èxit, la realitat és que l'escola catalana es troba a la cua en matemàtiques, ciències, comprensió lectora de tot Espanya, com indiquen les proves PISA, PIRLS i, darrerament, l'STEAMs. I, a més a més, l'escola catalana és líder en abandonament escolar de tot Europa.

I com que parlem del model educatiu i el seu palès fracàs, que, ho torno a repetir, vostès maquillen d'una manera..., doncs amb excuses barates, ocurrències rocambolesques, jo els dic: hem d'endregar-lo amb allò que és més bàsic. Primer, recuperar la cultura de l'esforç, la cerca de l'excel·lència i l'educació en virtuts. En això, els polítics hem de ser els primers en predicar amb l'exemple.

I, per això –llàstima que no està la senyora Renedo, que ha sortit ara un moment, però ja l'hi traslladarà, senyora Erra, si no li sembla malament–, és d'un nivell moral i dialèctic molt barroer el que va fer fa un mes la senyora Renedo, en venir aquí al faristol i, en una moció que vam presentar des de VOX –sí, d'ençà un mes, aproximadament–, va pronunciar unes paraules amb la intenció d'humiliar l'oponent polític amb atacs *ad hominem*, per tant, amb la intenció de desacreditar els meus pressuposats postulats ideològics amb els quals defensava aquella moció, dient que estava el text farcit de faltes d'ortografia, gramaticals i sintàctiques. Bé, jo he llegit aquest text, l'he repassat. És mentida, no hi ha cap falta de sintaxi ni de gramàtica. Però com que les armes el dimoni les carrega, vaig agafar el text d'una moció que va defensar la senyora Renedo fa un mes, aproximadament també –perdonin la meva deformació professional com a mestre en català. He fet la correcció d'aquell text de només dues planes, que és aquesta, que està farcit de faltes d'ortografia en català (*aplaudiments*) –farcit: dotze faltes; això és un examen suspès, absolutament–, i jo els l'entregaré ara mateix, perquè si volen contrastar la meva correcció ho facin lliurement. Ai, ai, el model –ai, el model– d'escola catalana! Ai, el model d'escola d'èxit catalana! (*Aplaudiments.*) I això de que el català és l'eix vertebrador del sistema educatiu català s'ho han de fer mirar una miqueta, eh?

Gràcies.

El president

A continuació, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Conselleres, diputats, diputades, crec que el tema de l'habitatge és un dels temes que parlem habitualment en aquest Parlament per l'emergència que vivim, però segurament estarem bastant d'acord tots que també vivim una situació d'emergència i de crisi en l'educació a Catalunya. Una crisi, en bona part també, resultat, no ens enganyem, de les retallades que van aplicar els governs de Convergència i Unió, ara anomenats Junts per Catalunya, i de les quals encara no es recupera el sector educatiu.

Dit això, benvinguts també en aquest tema a fer d'oposició i començant a demanar tots els recursos i totes les coses que creuen que s'han de fer després d'haver estat molts anys al capdavant de les polítiques educatives en aquest país. Venim de les retallades de Junts i venim també de la desorientació i dels cops de timó que també van caracteritzar els consellers d'Esquerra Republicana quan estaven al capdavant de l'àrea d'educació.

Però és que, a més a més, estem en un context molt diferent del que estàvem quan moltes de les lleis educatives d'aquest país es van fer, quan molts dels currículums es van fer. Hem tingut un decret d'educació inclusiva que no s'ha desplegat i que no ha tingut els suficients recursos. Tenim, ara mateix, una presència de la tecnologia, de les pantalles, tant a l'educació com a l'oci de nens, nenes i gent jove, que no la teníem abans i que també està influïnt directament tant en els modes d'aprenentatge, com en les maneres d'estudiar, com en el rendiment, com també en la influència que aquestes pantalles i els continguts que reben a través d'aquesta afecten els nostres estudiants.

L'altre dia m'explicaven –no diré qui, perquè segurament no li agradarà que ho expliqui aquí davant–, que existeix..., alguns professors apliquen una mena de detector que detecta que algun treball s'ha fet amb intel·ligència artificial. Clar, m'explicaven que és que hi ha també un detector que detecta el que ha estat escrit amb intel·ligència artificial, ho neteja i llavors el detector que detecta la intel·ligència artificial ja no detecta que allò s'ha fet amb intel·ligència artificial. És així de retorçat, però és la realitat amb la que hem de treballar i amb la que hem de poder fer que els nostres estudiants, que la nostra joventut, realment agafin aquests coneixements i que no tinguem aquests nivells que tenim en les proves, però també aquesta desesperança de molts joves que no poden accedir a un sistema educatiu que sigui igualitari, que garanteixi la igualtat i que sigui també una eina de progrés i de consens i de cohesió social.

Aquest és el marc. A partir d'aquí, en moltes d'aquestes propostes que hi ha en aquesta moció nosaltres hi podem estar d'acord; en algunes seríem una mica més ambiciosos. Però creiem que realment el que ens cal és un plantejament de tots els grups parlamentaris que estan a favor de l'educació pública i en català perquè ens posem d'acord en quines són aquestes prioritats, que escoltem tothom que hem d'escoltar, que escoltem la comunitat educativa, que això vol dir escoltar els docents, els equips de direcció, els sindicats, però també les famílies i també els nens i les nenes i els joves que estudien –ells també han de formar part d'aquest consens i d'aquests avenços que hem de donar–, i, a partir d'aquí, tractem la crisi educativa que tenim com el que és, que és una emergència que requereix més recursos.

Perquè una de les qüestions que no ens acaba d'entusiasmar a nosaltres d'aquesta moció és que hi ha una càrrega molt forta..., és una càrrega estranya, perquè, per una banda, és en la inspecció, en inspeccionar i garantir que es fan les classes en català, per exemple; per una altra, hi ha el respecte i el retorn d'aquesta autoritat del docent..., autoritat no és un principi que a nosaltres ens agradi massa; ens agrada més

el del respecte i el de la col·laboració i la integració del docent amb els estudiants i amb la comunitat educativa i amb les famílies.

I el que no podem fer tampoc és seguir carregant sobre els docents tot el que falla de tot el sistema, des de la conselleria fins a moltes de les distorsions que ens provoquen, com dèiem, aquestes noves tecnologies. Si tenim problemes d'agressivitat, d'agressions, d'assetjaments dintre de les escoles i els instituts, un protocol perquè els apliquin equips de docents que no estan preparats, que no estan formats i que no tenen les hores per dedicar-s'hi. Si diem que cal educació sexoafectiva a les escoles i als instituts per reduir la violència masclista i la LGTBI-fòbia als centres educatius, tornem a posar hores sobre professors i sobre docents perquè només alliberem els Cocobe una hora a la setmana i sense complement salarial. No és això el que necessiten els docents. Els docents i els equips de direcció de centre necessiten recursos per realment entomar tot això que els hi cau a sobre.

I sobre el tema de l'ús del català, nosaltres ho hem dit moltes vegades, ho hem dit ja en diverses intervencions aquí: efectivament, és molt preocupant la quantitat de classes que s'haurien d'estar fent en català i no es fan en català. Jo recomano que aquells partits que diuen que el castellà està amenaçat es passegin una mica per un pati o per una aula quan s'estan fent les classes. Però creiem que la manera no és a través de la inspecció i la sanció; creiem que la manera és a través del suport, de l'acompanyament i de que tinguin més recursos per afrontar la complexitat de l'aula.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I, finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

La llengua catalana mai havia set tan minoritària com ara, ni quan el dictador gallec va prohibir-la. De fet, vivim el procés invers: durant el franquisme, l'escolarització, la retolació dels cartells comercials o l'edició de llibres eren íntegrament en castellà, però als patis, als carrers i a casa hi havia majoria de catalanoparlants. Ara el català és llengua vehicular a les aules. S'editen centenars de llibres en la nostra llengua i és obligatori retolar-hi els cartells, però als patis, als carrers i a les cases, el català recula i desapareix.

Qualsevol mesura destinada a capgirar aquesta situació de regressió i de decadència rebrà l'aprovació del nostre grup parlamentari. Ara bé, si del que parlem és de fer reeixir el model escolar de Catalunya, aquí ja hem de valorar-hi diferents factors.

És evident que les polítiques d'esquerres han contribuït a manllevar l'autoritat dels docents, colgant-los de tràmits burocràtics i interferint en la seva tasca educativa amb pressions polítiques i ideològiques. Avui, la de mestre és una figura desprestigiada i sotmesa a tota mena d'insults, amenaces i fins i tot agressions. I això no es resol només amb reconeixements públics. Cal dotar-los de molta més autonomia i deslliurar-los de tota pressió política o social perquè puguin desenvolupar la seva tasca amb llibertat i amb garanties.

Quan Junts parla d'educació de qualitat per a tothom, obvia els problemes estructurals que s'han enquistat a les nostres aules. El degoteig incessant d'alumnes forans no és proporcional als recursos que l'Administració destina a les aules d'acollida, i això, evidentment, genera dificultats, problemes de convivència i davallada del nivell acadèmic de bona part de l'alumnat.

Els docents redoblen esforços per mirar d'atendre les diferents necessitats de les seves aules, però la manca de recursos humans i econòmics fa que no assoleixin l'objectiu i que, en molts casos, se sentin frustrats i decebuts amb un sistema que fa aigües per tot arreu.

Els resultats de l'informe PISA mostren un descens significatiu en les competències dels alumnes catalans de quinze anys. I si ens basem en dades de l'OCDE, la puntuació actual, per exemple, en ciències de l'alumnat català, frega els nivells de Turquia. L'abandonament escolar prematur, que de mitjana es xifra en un 9,7 per cent a Europa, a Catalunya arriba fins al catorze per cent. No són dades que convidin a l'optimisme, però sí que són dades que ens han de fer reflexionar i replantejar el sistema educatiu del país.

Compartim bona part dels punts que inclouen a la seva moció, i hi votarem favorablement amb l'esperança que contribueixin a revertir un xic el desgavell actual. Perquè no hem vingut aquí a presumir de sectarisme ni a aplicar cordons sanitaris a ningú. Hem vingut a defensar els drets, interessos i llibertats dels catalans, i, a diferència d'altres, som i serem conseqüents amb els nostres principis.

El president

Gràcies, diputada. I per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Moltes gràcies, president. Evidentment era una moció que senzillament presentava vuit propostes. No era l'aspirina de la solució de l'educació. Hi han molts temes que s'han de treballar amb Educació, i em sembla que, senzillament, aquesta era una petita aportació.

Per això vull agrair a tots els grups polítics, doncs, que han fet unes aportacions, que hem sabut parlar d'educació i que, senzillament, el matís de cadascú el que ha fet és enriquir aquestes vuit propostes que senzillament el que volem és que sigui, doncs, aquesta ajuda, aquesta petita aportació des de Junts, amb aquest esperit constructiu per millorar el que tots em sembla que volem: el nostre sistema educatiu.

I, sobretot, per als que s'obsessionen pel català, aquí sí que per nosaltres és una línia vermella. Per nosaltres, evidentment, és un pal de paller, i és el que estructura la nostra nació i la nostra ambició d'estat. Vol dir que nosaltres en això no afliuixarem gens ni mica.

I aquí, senzillament, doncs, agrair el suport de tots els que donaran un vot positiu en punts d'aquesta moció, agrair-los, doncs, aquesta visió positiva i, senzillament, aquesta visió que treballar per l'educació és aquesta idea que nosaltres sempre, com a Junts, amb esperit constructiu, hem volgut fer, de sumar, d'aportar, de millorar, demanant, doncs, a la consellera que ho entomi com a propostes que poden ajudar, però també li demanem aquest lideratge, aquesta decisió i ser valenta davant de mesures que puguin, evidentment, com moltes d'altres, reforçar el nostre sistema educatiu, perquè el que volem és aquesta millora del sistema educatiu, el que volem és aquesta millora pel bé dels nostres joves, i senzillament el que volem és que millori la nostra nació i, per descomptat, el nostre país.

I aprofitant, doncs, també, com tothom, bones festes! Que els hi passin moltes coses els Reis, i als de VOX que els hi portin un gat.

El president

Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els professionals de l'àmbit sanitari

302-00037/15

El vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els professionals de l'àmbit de salut. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i, per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa, també públic assistent, entre els quals tenim diversos representants sindicals, també plataforma de TCAIs. Gràcies per ser-hi. I també gràcies a la gent que tenim avui concentrada a fora reivindicant els seus drets laborals i una millora de les seves condicions laborals i retributives.

La nostra moció del que parla fonamentalment és d'això: de les condicions laborals i de les condicions retributives, salarials que tenim en el nostre sistema de salut. I tenim ja mecanismes activats. I, per tant, la moció el que fa és exigir el tancament d'aquests processos i, per tant, que hi hagi propostes damunt de la taula.

De fet, tenim una taula d'harmonització que ha d'enllestir els seus treballs. I aquesta taula d'harmonització hauria d'anar complementada també per altres comissions que haurien d'estar en marxa, que haurien de facilitar que posem l'accent, precisament, en aquells col·lectius professionals que han sortit més malparats de les darreres negociacions, però que són col·lectius professionals que formen part de l'escala més baixa a nivell salarial. I, per tant, hem d'enfocar en aquests col·lectius per tal de reduir les desigualtats en el sistema de salut que tenim en el nostre país.

Per tant, un dels punts pivota essencialment en el compliment dels acords als quals es va arribar de sortida de vaga del 30 de gener del 2024. D'aquests acords de sortida de vaga, un dels més rellevants era la creació de dues comissions específiques, una per a personal tècnic sanitari i l'altra per a personal tècnic de cures auxiliars d'infermeria, per tal d'aportar solucions concretes a la seva situació.

Aquestes problemàtiques, aquestes solucions s'han d'eleva a la taula d'harmonització on, lògicament, en l'àmbit de la negociació col·lectiva, doncs, s'ha de deixar part a la negociació, s'ha de deixar part a la part de l'acord, però separant sempre els dos espais, reforçant l'àmbit del diàleg, però alhora reforçant, i molt, l'àmbit de la negociació col·lectiva.

De fet, el que farem avui, si, diputats i diputades, donen suport al text que presenta Esquerra Republicana..., el que farem serà reforçar la posició negociadora de la part social. Reforçarem la posició negociadora dels treballadors i les treballadores en aquesta negociació col·lectiva, que ara també ha de començar amb el Siscat. I, per tant, proposem que els treballs de la taula d'harmonització tinguin una conseqüència directa en una proposta concreta en la mesa de negociació respecte al Siscat. Per tant, màxim respecte per la negociació col·lectiva, màxim respecte pel diàleg amb tots els col·lectius. A partir d'aquí, construir de forma conjunta. I aquest Parlament, com sempre, hi tindrà molt a dir.

D'altra banda, hi ha una altra reivindicació, que és una reivindicació que està a part també, de fet, es complementa amb els acords del 30 de gener, que és una reivindicació que tant el Grup de la CUP com el Grup de Comuns han posat damunt la taula, també el Grup de Junts ha fet diverses esmenes sobre la qüestió, per tal d'aprofundir molt més en les qüestions que afecten directament, en aquest cas, el personal TCAI, el personal tècnic de cures auxiliars d'infermeria.

Unes reivindicacions que passen per la formació, però que també passen pel cobrament de les hores extres que fan, que també passen per garantir la substitució de les baixes i de les diferents vacants que es van produint en aquest col·lectiu en les diferents places, que passen també per la creació d'un tercer i d'un quart nivell, tant en l'àmbit primari per a les especialitats com també en l'àmbit hospitalari, i que, per tant, també aquest Parlament volem que es posicioni i que doni suport a aquestes mesures i a aquestes reivindicacions. D'altra banda, reivindicacions que han d'anar lògicament a la mesa de negociació col·lectiva, però que d'altra banda, també, la part patronal, que en aquest cas seria el Govern de la Generalitat, també en podria posar damunt de la taula.

I també, lògicament, la reclassificació. Una reclassificació que nosaltres hem impulsat i que nosaltres, des del passat Govern també vam posar damunt de la taula del

ministeri. I també volem reclassificació per al personal d'infermeria, reclassificació per al personal de tècnic sanitari, reclassificació per al personal de TCAI.

I dos elements, i amb això..., diria quatre elements més, però que són molt rellevants. Publicació de la rehabilitació. Sí, s'ha de complir amb els acords; s'ha de complir amb els acords d'investidura. Per tant, sí, s'ha d'impulsar la rehabilitació.

Dos, pacte nacional de salut. No pot ser substituït pel CAIROS. El pacte nacional de salut ha d'acabar els seus treballs i el pacte nacional de salut ha de poder tancar definitivament aquells treballs que es van obrir en la passada legislatura i no poden ser substituïts per un grup d'experts que, entre d'altres coses, volen la liberalització del sector.

Tres. Molt important: el mapa sanitari. I quatre, la internalització del transport sanitari. També nosaltres aquí portem una proposta per a la internalització del transport sanitari. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I ja acabo, vicepresidenta. Tanquem les nostres propostes en aquesta moció amb un control per part d'aquest Parlament i, per tant, que aquest Parlament tingui la capacitat de control de l'executiu, però tingui la capacitat de control del compliment dels acords que avui nosaltres aprovem. I també la creació d'un grup de treball amb tota la representació sindical amb el Govern, per tal de que vetlli també pel compliment d'aquests acords.

Esperem, diputats i diputades, que això s'aprovi, perquè tenim moltes expectatives creades, precisament, en que avui nosaltres fem aquesta feina i ajudem els treballadors i treballadores del sistema públic...

La vicepresidenta primera

Diputat...

Jordi Albert i Caballero

...a que tirin endavant.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Ara, per defensar les esmenes presentades, en primer lloc té la paraula, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, la diputada Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies. Consellera, públic assistent, representants dels treballadors i treballadores... Doncs avui tenim aquí una moció d'Esquerra Republicana per millorar les condicions laborals de les professionals de l'àmbit de la salut i, en primera instància, em permetrà, diputat, que li recordi que vostès fa quatre dies governaven i tenien vostès la conselleria de Salut.

I, a més a més, em permetrà que li recordi que justament al maig..., l'abril va ser, l'abril del 2022, la CUP vam presentar una moció centrada en la millora de les condicions laborals del personal dels centres sanitaris. Es van aprovar la majoria de punts, però es van implementar ben pocs d'aquells punts. Després, un any i escaig després, teníem aquelles vagues per part de les professionals de l'àmbit de la salut, vagues d'infermeres, vagues dels tècnics sanitaris, vagues del personal administratiu. Tothom va sortir al carrer, especialment després de la negociació del conveni de l'ICS, de l'acord de l'ICS.

L'hi dic perquè desitgem que la negociació en el marc del conveni del Siscat sigui molt més justa que no pas el que va sortir de la negociació amb l'acord de l'ICS. Primer de tot volem dir això.

Nosaltres hem negociat esmenes amb vostès. No ens n'han acceptat algunes. Volíem que els serveis de rehabilitació i fisioteràpia es gestionessin de manera directa per part de l'Institut Català de la Salut, perquè pensem que això és la manera

de garantir millores no només dels serveis, sinó també de les condicions laborals de les professionals.

No ens han acceptat que en aquest grup de treball de seguiment del compliment dels acords es compti amb la representació de les treballadores i treballadors, independentment de si són sindicats que estan a les meses de negociació. I això pensem que és important, perquè ara mateix hi ha sindicats que no tenen representació en aquestes meses, però que sí que són representants totalment vàlids dels treballadors i les treballadores i han de poder ser-hi, en aquests espais, que no són els espais oficials. Com a mínim tinguem-los en compte en aquests altres espais.

Després hem pogut transaccionar l'equiparació de condicions no només salarials, sinó també laborals. No ens han acceptat que hi hagi una sola taula de negociació. Ho entenem. Fins i tot no li van posar que negociessin directament amb el CatSalut. És una cosa que nosaltres defensem. Volem anar cap a una única sanitat, un únic conveni, i volem que pugui negociar directament amb el CatSalut i no amb els prestadors o proveïdors, amb aquesta patronal sanitària que intenta espremer al màxim les treballadores com si estiguéssim parlant, doncs, d'això, d'una fàbrica, dels treballadors, i d'intentar augmentar la seva productivitat sense tenir en compte que tenen cura de la nostra salut i que ho han de fer en les millors condicions possibles, i que sense la cura de la seva salut ells no poden tenir, ni elles, cura de la nostra pròpia salut.

I sí que li agraïm, doncs, que ens hagin acceptat totes les esmenes de les TCAIs, que les havien acordat també amb vostès, i la del transport sanitari. Perquè per nosaltres internalitzar el transport sanitari és la forma més efectiva d'equiparar les seves condicions laborals i salarials, de totes les treballadores i treballadors, i també és la forma més efectiva de garantir un servei d'ambulàncies de qualitat, cosa que ara no està passant, i que això succeeixi quan acabi l'actual contracte.

Nosaltres simplement volem posar el focus en la necessitat d'entendre que la situació greu que tenim a la nostra sanitat pública, i parlem de llistes d'espera desesperants: dos mesos per esperar una ressonància, tres anys en algunes intervencions, hores quan te'n vas a les urgències hospitalàries, setmanes perquè et visitin al CAP... Això està succeint ara. Això evidencia una situació de col·lapse i de saturació del nostre sistema sanitari públic.

I és un peix que es mossega la cua, perquè les treballadores estan saturades, cremades, desbordades, i, com més saturat està el sistema, més saturades estan elles. I això només es resol d'una manera, que és amb més mans; amb més mans i millorant les seves condicions laborals perquè puguem atraure més persones que vulguin treballar en el nostre sistema sanitari públic. Vostès saben que naltros volem que sigui un sistema sanitari cent per cent públic, però com a mínim millorem tota la gent que tenim dins de la xarxa del Siscat, que això no està passant. N'hi poso un exemple. Tenim un cas d'impagament de 22.200 hores amb personal de jornades parcials entre el 2022 i 2023 a l'Hospital del Mar. No ho sé, això pot succeir en un sistema d'aprovisionament públic? Això és inacceptable.

Si no millorem de forma efectiva, de forma real, les condicions laborals de les professionals de l'àmbit de la salut i aconseguim tenir més mans i que puguin treballar en millors condicions, l'alternativa és carregar-nos el sistema sanitari públic i facilitar la seva privatització. I això ja està succeint: qui s'ho pot pagar, cada vegada més contracta serveis sanitaris privats. La sanitat és un tresor i l'hem de cuidar com a tal. I això requereix cuidar aquella gent també com un tresor, que és el que tenim.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Comuns, té la paraula el diputat David Cid Colomer. *(David Cid Colomer intervé sense fer ús del micròfon.)* Si no, canviem l'ordre, eh? *(Veus de fons.)*

David Cid Colomer

Gràcies, vicepresidenta. En primer lloc, voldríem agrair al diputat i al Grup d'Esquerra Republicana la presentació d'aquesta moció. Crec que va segurament a una de les qüestions que tenim pendent en el sistema català de salut, crec que ho hem parlat a bastament. Ho hem dit també des del nostre grup parlamentari. Nosaltres considerem que un dels pilars que aguanta el sistema nacional de salut català i, evidentment, el servei públic de salut és la desigualtat en les condicions laborals dels treballadors i treballadores.

De fet, nosaltres donarem suport a tota la moció. Ens abstindrem només en el primer punt, perquè vostès han pactat una esmena amb Junts per Catalunya; no perquè no creguem que hi ha un infrafinançament crònic de la sanitat catalana, que lliga evidentment també amb l'infrafinançament... Veig que mantinc el temps durant tota l'estona; si em fa això..., a mi..., sí que pot ser un problema amb mi mateix. *(Riell.)*

Però, en tot cas, torno a dir el que deia. En el primer punt, doncs, ens abstindrem, no perquè no estiguem d'acord amb aquest infrafinançament crònic de la sanitat catalana, també amb aquest infrafinançament a nivell fiscal per part del Govern de la Generalitat i amb aquesta necessitat d'un nou acord de finançament, però també ens sembla una certa hipocresia que acceptin aquesta esmena de Junts quan, clar, al mateix temps, aquesta mateixa setmana està passant que, de fet, cada hora que passa Junts per Catalunya pacta amb PP i VOX una nova rebaixa d'impostos, ja sigui a Repsol, ja sigui evidentment a les elèctriques. És a dir, anem fent més petita la bossa de recursos de l'Estat, però després a la vegada li demanem a l'Estat més recursos per revertir al conjunt de les comunitats autònomes i, evidentment, per garantir els serveis públics, i estem parlant d'això.

Perquè, a més a més, no estem parlant d'impostos que afecten ni la classe treballadora ni afecten la classe mitjana, sinó que estem parlant, entre altres coses, de les grans energètiques d'aquest país, que estan fent beneficis, jo diria, pràcticament indecents. I, per tant, ens sembla una mica contradictori que per una banda apliquem rebaixes fiscals i a la vegada demanem que l'Estat cada vegada ens doni més diners a les comunitats autònomes, amb un nou acord de finançament singular que vostès defensen i que nosaltres saben que també recolzen, entre altres coses, per acabar amb l'infrafinançament crònic de la sanitat catalana.

Però, com deia, i no se m'enfadi, també tinc la sensació que la moció –i li deia ara també la diputada Estrada–..., és com, una mica, intentar arreglar aquelles qüestions que van quedar fora del conveni del Siscat i del tercer acord de l'ICS, que vostès, entre cometes, també van protagonitzar. I vostès van celebrar aquests acords, entre altres coses perquè... Jo sempre explico que, dels darrers consellers de Salut, pràcticament..., quatre dels darrers cinc han estat membres d'Esquerra Republicana i, per tant, han tingut la capacitat, com deia vostè, de liderar com a mínim l'ICS; pel que fa a l'Institut Català de la Salut, negociar quines són les condicions laborals que afecten el conjunt dels treballadors i treballadores.

I, evidentment, nosaltres les reivindicacions..., aquí hi ha la plataforma de TCAI i també hi han sindicats dels tècnics superiors sanitaris, com per exemple Sietess, i també representants d'altres sindicats, també d'UGT i no sé si també de Comissions. Doncs, evidentment, a nosaltres les reivindicacions que fan ens semblen de justícia i ens sembla, evidentment, que cal donar-hi resposta. I crec que la moció va en aquest sentit, també hi aporta.

I jo ho explicava també l'altre dia en la compareixença de la consellera. Jo el que crec que és més difícil d'explicar per als treballadors, per al conjunt dels treballadors, i també per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya és que si jo li compro a la consellera –que ella sap que no hi estic d'acord– que tot és públic –tot és públic–..., tot és públic: des de, en aquest cas, Vall d'Hebron, passant per Sant Pau, el Clínic i continuant per Sant Joan de Déu i acabant també, evidentment, en l'IAS –que jo

sempre ho explico, no?, que gestiona el Santa Caterina a Girona–, per què les condicions laborals són diferents als treballadors i treballadores? No només les salarials, també les laborals.

És a dir, per exemple, si algú va al Sant Jaume, en aquest cas, de Calella, el nombre d'hores nocturnes que fa el personal d'infermeria o les ràtios són completament diferents de les que tenen, per exemple, a altres centres hospitalaris en funció, en aquest cas, de qui fa la prestació del servei. Jo crec que això no es pot explicar. O és una cosa o és l'altra. O és tot cent per cent públic i tot és públic, o altres coses..., no pot ser que les condicions laborals siguin diferents.

I el que és més difícil encara d'explicar és allò que és cent per cent públic. En aquest cas..., és a dir, tenim l'ICS, l'Institut Català de la Salut, i sempre ho explico, que crec que és un cas paradigmàtic. I aquí hi ha també representants, en aquest cas, del Santa Caterina de Girona... És a dir, tenim el mateix gerent, en aquest cas, per al Trueta a Girona i el mateix gerent per al Santa Caterina a Girona. Treballen taula per taula en funció de qui estigui..., encara que els hagi contractat el Trueta o el Santa Caterina, i les condicions són diferents.

És més, tenim personal d'infermeria amb vint o trenta anys d'experiència que està contractat pel Santa Caterina que cobra menys o té condicions laborals diferents que infermeria de primer any que està contractat, en aquest cas, per un altre centre públic cent per cent de la Generalitat com és el Trueta. Això passa a la sanitat catalana. I després ens preguntem per què els professionals de la nostra sanitat estan esgotats, no poden més i estem potser –i jo també l'hi deia l'altre dia a la consellera, i acabo amb això– a les portes d'una nova vaga del personal de tècnics superiors sanitaris.

I la meua pregunta és: què pensa fer la consellera per evitar aquesta vaga? Perquè si anem a una nova vaga ens trobarem, els usuaris de la sanitat pública, que, com em va passar a mi l'any passat, demanem una anàlisi el mes de gener i no ens la fan fins al mes d'abril. I això crec que és responsabilitat no de no sé qui, sinó de la consellera de Salut.

Moltes gràcies. I, per tant, votarem que sí a tota la moció excepte al punt primer, que ens abstindrem.

La vicepresidenta primera

És el torn ara, per defensar també les esmenes presentades, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I té la paraula la diputada Sara Jaurrieta Guarner.

Sara Jaurrieta Guarner

Molt bé; moltes gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, consellera, conseller, diputades, diputats, i ben vingudes totes les entitats, tots els col·lectius professionals que avui també ens acompanyeu. En primer lloc, vull agrair al diputat d'Esquerra Republicana la moció presentada, perquè ens ha permès introduir i parlar sobre diferents temes de l'àmbit de la sanitat pública catalana.

També vull agrair-li les dos esmenes que ens han acceptat. La primera, per encabir les qüestions salarials dels professionals sanitaris a les meses de negociació del Siscat i per poder parlar-ho en aquest àmbit. I la segona, que fa referència a finalitzar els treballs del pacte nacional de salut, i, per tant, en aquest sentit, la consellera va enviar també un *mail* on els portaveus de Salut estem convocats per parlar al gener. I recollint, com diu en la mesura, tota la feina feta de professionals, ciutadania, entitats, etcètera, entitats científiques i municipalistes. Per tant, aquesta banda d'agraïment per aquest fet.

Després vull dir que estem molt d'acord i votarem a favor dels punts que parlen de reconèixer públicament i professionalment els tècnics sanitaris i TCAIs. Aquí segurament que també tots els grups parlamentaris deuen estar d'acord que el millor que tenim a la nostra sanitat pública són els seus professionals, les persones que es dediquen vocacionalment dia i nit a curar i a cuidar-nos als altres. Són el valor més

important que tenim: infermeres, metges, tècnics sanitaris, administratius, auxiliars d'infermeria, zeladors i tants d'altres.

Nosaltres sempre hi serem, en el reconeixement de la feina dels professionals. Per això votarem a favor d'instar el Govern d'Espanya a modificar les assignacions als diferents grups professionals, d'A2 passar a A1, de C1 a B, de C2 a C1. Em consta que des del Govern d'Espanya s'està treballant en aquesta nova classificació, però comparteixo que des del Parlament poder sumar aquesta veu única en això ajudarà.

Votem a favor també de les propostes organitzatives de revisió de funcions, de reconeixement i formacions als tècnics i TCAIs.

I únicament ens abstindrem en aquells punts on s'entra en detall a competències que corresponen exclusivament a la mesa de negociació col·lectiva, amb els sindicats i la patronal, i, per tant, no envaiem un espai autònom i que no ens correspon.

No estem d'acord en tres dels vint-i-cinc punts de tota la mesura. El primer, no estem d'acord a lligar que..., amb l'esmena de Junts, de lligar finançament amb la sanitat. De fet, no compartim que es digui que tenim un mal sistema de sanitat lligat amb això del finançament. I no ho comparteixo ni jo ni la ciutadania, que li posa una bona nota a la sanitat pública. Que necessitem un nou finançament? Sí. I, de fet, des de l'any 2014. Que estem treballant en això? Sí. De fet, en els acords d'investidura amb Esquerra Republicana precisament hi ha l'acord d'avançar en aquest finançament singular.

El segon tema en què tampoc estem d'acord és també una esmena de Junts en la qual parlen del districte universitari únic, perquè nosaltres pensem que és una riquesa disposar d'un sistema sanitari català amb els millors professionals, vinguin d'on vinguin. I, per tant, crec que quan una persona està malalta el que vol és tenir uns professionals sanitaris..., els més brillants possibles.

I tres, tampoc compartim que es faci un espai paral·lel del seguiment dels acords, donat que pensem que hi ha la taula... En tota la moció es parla de la taula d'harmonització, es parla de la mesa de negociació del Siscat. I, per tant, pensem que això, fer un seguiment amb tots els sindicats on ja hi han sindicats amb una representació en funció de les eleccions sindicals en aquests espais...; per tant, cada sindicat, l'espai que legítimament té atribuït.

Sobre la qüestió d'internalització dels serveis públics –vostès li diuen «publicació», no?–, nosaltres hi estem d'acord. Hi estem d'acord i, de fet, en l'acord d'investidura, vostè ho recordava, diputat, fa uns mesos..., i, per tant, ho defensarem i avançarem en aquest camp. El que ens hagués agradat és que ens haguessin acceptat l'esmena que nosaltres hem presentat on dèiem que es pugui estudiar. Per què? Perquè el canvi..., això pot representar uns costos inicials molt importants i, per tant, cal preveure'ls. I volíem fer un..., que progressivament es pugui fer amb un estudi. També tenim en marxa el grup d'estudi CAIROS, i, per tant, és una cosa que nosaltres volíem lligar. Per tant, en aquest punt nosaltres ens abstindrem, donat que també, a més, citen explícitament els serveis concrets, i pensem que tot això ha de ser progressivament.

Bé, en definitiva, he anat molt ràpid. Crec que ens hem posat d'acord en el gruix de la moció. Crec que les qüestions..., i el reconeixement del personal tècnic, del personal de TCAIs, és un element molt important i serà, sens dubte, una millora per al sistema sanitari públic català.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Finalment, per defensar les esmenes presentades, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts, la diputada Maite Selva i Huertas.

Maite Selva i Huertas

Gràcies, vicepresidenta. Consellers, diputats... És evident que el sistema sanitari de Catalunya, malgrat els seus alts estàndards de qualitat i la dedicació dels nostres

professionals, ha estat sotmès a una pressió creixent els darrers anys. El seu treball ha estat fonamental, especialment en la pandèmia, i els professionals sanitaris han demostrat una resiliència i un compromís exemplars.

Des de Junts per Catalunya ho tenim clar: els professionals són la clau del sistema. I estem convençuts que cal continuar treballant per millorar les seves condicions laborals, perquè sense professionals formats, motivats i amb unes condicions dignes el nostre sistema sanitari no podrà seguir oferint els estàndards de qualitat que es mereixen els ciutadans de Catalunya.

Com a exemple, el 2006 les infermeres eren diplomades. Des del 2010 són graduades, i d'aquí la seva reivindicació que se les reconegui com a tals, com a facultatives que són i amb l'A1 que es mereixen. Igual que les especialitats d'infermeria. Durant aquests anys les hem creat amb un EIR i una formació de les millors d'Europa i del món, però no les tenim reconegudes i, a més, no les tenim vinculades als llocs de treball. Però el mateix passa amb els tècnics superiors sanitaris, que estan al grup C1 quan haurien d'estar al B, o les tècniques de cures d'infermeria, les TCAIs, que estan al grup C2 i que haurien d'estar al C1.

La feina, les tasques i les responsabilitats de tots aquests col·lectius sanitaris han canviat molt en els darrers anys: tots ells fan tècniques més complexes, més difícils, amb major responsabilitat i amb major valor en salut. Però això no es reconeix ni en categoria ni en sou, i això no ho podem permetre. Aquesta moció permet parlar-ne i buscar-hi solucions.

Ara, diputat Albert, la pregunta és obligada: per què no van incloure aquests temes en els convenis que vostès van signar quan estaven a govern fa un any? Ara no estariem aquí ni ells a la tribuna de convidats, que aprofito per saludar-los i donar-los la benvinguda, i especialment a la Plataforma TCAIs, pels nostres drets, per la vostra gran feina.

Amb el conseller Balcells es van signar els convenis del Siscat, primer de l'ICS i després, un cop..., un conveni que recollia moltes de les reivindicacions del col·lectiu mèdic, algunes de les del col·lectiu d'infermeria i cap o molt poques de la resta de col·lectius. Si s'hagués recollit als convenis, això no hauria passat i ara no estariem intentant esmenar-ho amb una moció.

Junts per Catalunya vam defensar llavors, com defensem ara, que aquests greuges no eren admissibles, i per això votarem a favor de la majoria dels punts de la moció. A aquells que volen modificar el model sanitari català de consens òbviament no els hi podem donar suport. No ens busquin per destrossar el sistema sanitari, que ja ho han fet; treballem per arreglar-lo.

Per això hem presentat esmenes per mirar de millorar la moció, pensant en tot-hom. Amb les esmenes volem destacar que l'infrafinançament crònic degut al dèficit fiscal amb l'Estat espanyol i el fet de no tenir la capacitat de decidir sobre els nostres recursos repercuteix en els serveis públics oferts a la ciutadania, com la sanitat.

També, com sempre, reclamem que necessitem que estudiants catalans puguin accedir a la formació de les professions sanitàries –metges i infermeres, sobretot. Però això hem d'acabar-ho amb el districte universitari únic, on com a mínim..., amb la reserva del setanta per cent de les places per a estudiants catalans, com demana el Consell de Col·legis de Metges de Catalunya, i l'homologació de títols extracomunitaris. Si Espanya no és capaç de fer-ho, ho farem nosaltres, que ho necessitem.

Agraïm a Esquerra Republicana l'acceptació de tres esmenes i la transacció de quatre més en el punt 4 amb Comuns i la CUP i nosaltres. I sospitem que el tripartit del 155, el Partit Socialista, el Partit Popular i VOX, no permetrà que això prosperi.

La resta d'esmenes eren reivindicacions, especialment del col·lectiu TCAIs, no recollides des d'inici. Llàstima que no ens hagin acceptat les especialitats d'infermeria. Ho continuarem demanant, però ja veig que ens estem quedant sols.

Acabo, vicepresidenta, deixant clar que Junts per Catalunya està fermament compromès amb la defensa d'un sistema sanitari de qualitat i amb millorar les con-

dicions dels seus treballadors. Estem disposats a treballar de manera constructiva per aconseguir aquestes millores, i esperem que la moció que es presenta avui sigui un pas en aquesta direcció.

Cuidem els nostres sanitaris; ells són els que ens han de cuidar a tots.

Molt bones festes de Nadal a tothom. I moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I té la paraula el diputat Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, vicepresidenta. *Consellera*, diputados... En primer lugar, saludar a los representantes de trabajadores sanitarios que hoy se encuentran en este Parlamento. He tenido la oportunidad de reunirme con ellos y de escuchar de primera mano las preocupaciones que afectan a su trabajo y las mejoras que plantean.

La moción que hoy se presenta tiene puntos que compartimos, como la mejora de las condiciones laborales y salariales de los trabajadores, de los profesionales, y otros puntos que se plantean, que se presentan, que no compartimos. Y no los compartimos porque van en contra de la colaboración público-privada como modelo de garantía asistencial y cobertura para los pacientes.

¿Hay mejoras por hacer? Por supuesto. ¿Es un modelo perfecto? En absoluto. ¿Hay que fortalecer el sistema público? Siempre. Pero la obsesión de la extrema izquierda «cupaire» republicana y podemita colauista de acabar con un modelo de colaboración público-privada, pues..., nos tendrán en contra.

Y nos tendrán también enfrente cada vez que el independentismo venga a decir que defiende el estado del bienestar y lo público. ¿Lo público? Sí, el dinero público que han sacado durante años de los bolsillos de los catalanes para crear estructuras de estado. Han detraído recursos para alimentar la maquinaria propagandística de TV3, embajadas y hasta un referéndum ilegal, malversando el dinero de todos. Pero, bueno, ahí está el PSOE con los brazos abiertos para rebajar la malversación.

Ustedes, señores de Esquerra, no defienden el estado del bienestar. Ustedes piensan en el bienestar de un estado que ni existe ni existirá, en una macroestructura que les interesa alimentar para mantener vivo su negocio nacionalista.

Claro que hay que presentar mociones para mejorar las condiciones laborales y salariales de los profesionales sanitarios, que se dejan la piel en primera línea de la sanidad. Claro que hay que quitar sobrecarga de trabajo, porque no pueden más. Nosotros, el Partido Popular, lo hicimos recientemente con una moción, porque si no cuidamos a los profesionales el sistema sanitario colapsa.

Pero que lo diga Esquerra Republicana es de traca, que han estado ustedes casi diez años en coalición con Junts en solitario y con pactos con el PSC gobernando Cataluña. Digo yo que el hecho de que se haya disparado un doscientos veinte por ciento la fuga de enfermeras catalanas al extranjero tendrá algo que ver; digo yo que el hecho de haber registrado las mayores listas de espera en Cataluña de intervenciones quirúrgicas o en una primera visita con un especialista tendrá algo que ver; digo yo que la saturación de la atención primaria tendrá algo que ver.

Y, hablando de las mejoras para los técnicos sanitarios, tuvieron que manifestarse y plantearse porque ustedes no actuaban. Y les arrancaron un acuerdo, porque si por ustedes fuera todo seguiría igual. *Consellera*, tome nota, escuche lo que piden y actúe, que si no estaremos en la misma situación.

Ustedes son responsables directos de la situación crítica que vive la sanidad catalana, por muchas mociones que traigan aquí. Han sido un lastre para Cataluña en todos los ámbitos: cultural, económico, institucional, social y hasta sanitario. Y son responsables, y el PSC cómplice, de meter el sectarismo ideológico también en la

sanidad. Necesitamos los mejores profesionales. Y necesitamos más profesionales, porque faltan, hablen como hablen y sean del rincón de España que sean.

Esta misma semana hemos conocido por la prensa que más de doscientos sanitarios se quedan sin plaza fija por el catalán y se rechaza estabilizar a estos profesionales a pesar de contar con años de experiencia por no ser aptos lingüísticamente. A pesar de la falta de sanitarios, ustedes se empeñan en incrementar la persecución lingüística, que desde el PP de Cataluña rechazamos.

Este es el balance de gestión de Esquerra Republicana: listas de espera, abandono a los sanitarios e imposición lingüística. Podrán traer las mociones que quieran, pero los hechos y los datos están ahí y la realidad no se puede esconder.

Desde el Partido Popular defendemos reforzar el sistema público, pero sin destruir la colaboración público-privada; dotar de más recursos a nuestros profesionales, no a sus proyectos políticos de derroche y división; mejorar las condiciones laborales para acabar con la sobrecarga, y proteger también la salud mental, porque cuidar la salud mental de los sanitarios es cuidar la salud de todos.

Trabajaremos para que Cataluña tenga la mejor sanidad y sus profesionales las mejores condiciones, pero no nos vamos a callar cuando pretenden dar lecciones y sacar pecho los que más tienen que callar por su pésima gestión.

Y, para terminar, desear una feliz Navidad a todos. Y dar las gracias a los trabajadores del sector salud por el trabajo que realizan todos los días del año, especialmente en estas fechas, en los días más señalados, que seguirán trabajando en hospitales, centros de salud y servicios de emergencia.

Gracias. Y feliz Navidad.

El president

Gràcies, senyor diputat. A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Señor Albert, de Esquerra Republicana, menudo repaso le dio la consejera en el pasado Pleno en su interpelación. Nada sorprendente, por otro lado; es lo normal cuando uno baja a este atril sin conocer el tema del que habla y sin haberse molestado en prepararlo. (*Remor de veus.*)

Bien, hoy presentan ustedes una propuesta a la altura de la interpelación. Y la podemos dividir en dos grandes bloques: el reconocimiento de los técnicos auxiliares de enfermería y los técnicos superiores sanitarios con sus vidas retributivas, y la internalización de los servicios sanitarios.

Empecemos por la primera. A los representantes sindicales hoy presentes, les diré que Esquerra Republicana les está engañando y que esta es una propuesta mediocre y embustera en un intento de recuperar terreno tras su debacle electoral.

Y les explico por qué. La pasada legislatura el Partido Socialista presentó una propuesta en comisión para que los administrativos de los ambulatorios, sin ninguna formación específica sanitaria, manipulasen las historias clínicas de los pacientes con el fin de reducir la burocracia de los médicos, con el consiguiente riesgo de violación de la ley de protección de datos. Esquerra Republicana votó a favor. No hablaron de los técnicos superiores en documentación, ni se acordaron de ustedes. VOX sí, VOX fue el único partido que votó en contra de esa propuesta y que defendió la contratación de técnicos superiores en documentación sanitaria para hacer esa labor. (*Aplaudiments.*)

Con respecto a las retribuciones, VOX ha presentado ya seis propuestas en las que ha exigido la subida salarial de todos los sanitarios; de todos, desde los auxiliares hasta los médicos, pasando por enfermería, técnicos superiores o celadores. Esquerra Republicana ha votado sistemáticamente en contra de la subida salarial de todos ustedes. Además, les recuerdo que la pasada legislatura..., no solamente la pasada legislatura, sino los últimos diez años, ha estado gobernando solo o en coa-

lición Esquerra Republicana; podrían haberles subido el sueldo, como hicieron con sus altos cargos con carné de partido –que se lo subieron, ya lo saben–, pero no lo hicieron, ¿verdad? En fin.

Es más, que para que exista una subida salarial debe haber dinero, y los altos cargos de Esquerra Republicana tienen una importante tendencia a meter la mano en la caja común (*remor de veus*) cuando ostentan el cargo de poder, y no vamos a empezar a decir nombres. No me interpielen, por favor, estoy hablando yo.

El president

No, escolti. Escolti, permeti'm, ha fet una acusació que és molt greu, i, per tant, li haig de cridar l'atenció. Pot continuar.

María Elisa García Fuster

Podemos decir los nombres, ¿eh? Podemos empezar por Xavier Savall, podemos seguir por Antoni Encinas, podemos seguir por el caso Innova... ¿Seguimos?

El president

Doncs se'n va als tribunals...

María Elisa García Fuster

Bueno, pues... Vale, vale.

El president

...i presenta la denúncia pertinent.

María Elisa García Fuster

No, es que... Si lo tenemos que decir, lo podemos decir, ¿eh? Yo..., es por no decir nombres porque no me daba tiempo, pero ya le digo que esto es lo que hay. (*Remor de veus.*) En otras palabras, la subida, la única subida de sueldo que ha demostrado que le importa a Esquerra Republicana es la de ellos mismos o afines con carné de partido, y no la de ustedes, así que pierdan toda esperanza.

Segundo punto. Internalización del transporte sanitario y centros de rehabilitación, diálisis, etcétera. Supongo, señor Albert, que sabe que detrás de cada proyecto de ley debe haber una memoria económica. Por si no ha venido a las distintas ponencias del proyecto de ley de internalización del transporte sanitario o se le ha olvidado, le recuerdo que los economistas expertos en gestión sanitaria que comparecieron afirmaron que el coste de dicha internalización era incalculable y que los números que ustedes señalaban de vez en cuando al azar eran erróneos. Es más, que si atendíamos a las regiones a las que ya se había aplicado esta internalización, como era Baleares, los déficits económicos eran millonarios; en concreto, Baleares, 4 millones de euros.

Más sospechoso es lo de la internalización de los centros de rehabilitación, donde sí hay una memoria económica realizada por ACES que habla de un coste extra de 32 millones de euros más los desplazamientos, las inequidades territoriales, así como los trastornos que supondría para toda la población. Supongo, señor Albert, de Esquerra Republicana, que esto no tendrá nada que ver con que el exconsejero de Sanidad, el señor Balcells, también de Esquerra Republicana, sea propietario de uno de los mayores centros de rehabilitación del Vallés y, por ende, saldrá enormemente beneficiado con tal medida. (*Remor de veus.*)

Verán, la internalización, la gestión pública, no es sinónimo de buena gestión. Es más, cuando se trata del Departamento de Salud, como vemos (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –y termino, señor presidente–, es la cueva de Alí Babá.

VOX ha exigido en numerosas ocasiones subidas salariales a todos los sanitarios, hemos exigido el fin de la dictadura lingüística para atraer y mantener capital humano y hemos apostado por contratar los mejores hospitales...

El president

Ha d'acabar, senyora diputada.

María Elisa García Fuster

Señor presidente, me han interpelado, y el problema ha sido este. (*Remor de veus.*)

El president

Bé, però se li ha acabat el temps, senyora diputada.

María Elisa García Fuster

Vale. Hemos exigido el fin de la dictadura lingüística para atraer y mantener capital humano y hemos apostado por contratar los mejores hospitales, con los mejores sanitarios, sin coste para el ciudadano, porque la iniciativa público-privada es lo que funciona.

Así que, bueno, pese a la interpelación, señor presidente, les deseo a todos una feliz Navidad. A usted también, señor Albert. Espero también que tenga tiempo para estudiar, que falta le hace. (*Remor de veus i aplaudiments.*) Y a los diputados de Esquerra Republicana, estaremos muy felices con el gato... Nosotros le pediremos... (*Persisteix la remor de veus.*) Perdón, a los diputados de... (*El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

El president

Senyora diputada, ja no té la paraula. (*Remor de veus.*) Ja no té la paraula, senyora diputada. (*Aplaudiments.*) I, finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

L'any 2021, a Catalunya es van registrar 210 agressions a personal mèdic; l'any 2022, 380. Una tendència a l'alça alarmant, sobretot a l'àrea d'atenció primària. I no es tracta només d'agressions verbals o situacions incòmodes i amenaçadores; en alguns casos parlem directament d'agressions físiques. Ho recalco perquè en la seva moció fan propostes de millores salarials i curriculars, que evidentment compartim, però defugen qualsevol referència a l'àmbit de la seguretat, i el personal sanitari d'aquest país fa temps que reclama actuacions preventives i protocols d'actuació per reduir aquest tipus d'agressions.

Les situacions a les que han de fer front quotidianament són múltiples: insults, menyspreus, amenaces, coaccions. La majoria d'agressions verbals i físiques s'esdevenen quan els metges no es dobleguen a les exigències d'alguns pacients o familiars de pacients que pretenen imposar diagnòstics o tractaments en comptes de cenyir-se a les deliberacions i indicacions dels professionals.

En alguns casos es denuncien també tractes vexatoris o discriminatoris: metges que són refusades per certs pacients pel simple fet de ser dones o pacients que, esgrimint els pretesos drets de les seves mullers, no permeten que un metge home les atengui. Ja que parlen tant d'introduir la perspectiva de gènere en l'àmbit sanitari, almenys recullin aquestes vulneracions flagrants de la igualtat que s'acaben permetent en molts centres precisament per por de patir agressions o represàlies.

Si volem garantir la salut de la població, no podem permetre que el personal mèdic, que exerceix una tasca –ho devem convenir tots– essencial, pateixi aquests episodis intimidadors i violents. Cal garantir el principi d'autoritat al món sanitari i millorar les seves condicions laborals, si volem reforçar la qualitat del servei que acaba percebent l'usuari.

Hem d'establir un pla de fidelització per als professionals sanitaris catalans mitjançant incentius econòmics i plans formatius i de promoció professional per evitar la fuga de talent cap a altres països laboralment més atractius. I hem de reduir la

càrrega administrativa del personal mèdic i d'infermeria perquè puguin centrar-se en la seva tasca assistencial.

Cal ser conscients que no només hem de retenir metges, també infermeres. Catalunya té una ràtio de 6,2 infermeres per cada mil habitants, un percentatge inferior a la mitjana dels països europeus. La precarietat i salaris minsos empenyen moltes professionals del sector a cercar millores laborals a altres països de la Unió Europea.

Aquesta fuga de metges i d'infermeres s'intenta pal·liar amb la contractació de professionals provinents d'altres continents que sovint no tenen el MIR i a qui no s'ha exigint ni la nota d'accés ni el grau de coneixement i especialització dels estudiants catalans. De fet, han saltat a la premsa diversos casos de metges i infermeres que exercien la professió en hospitals públics i privats sense tenir la corresponent titulació, posant en risc, per tant, la salut i la integritat dels nostres ciutadans. Si volem garantir un bon servei als pacients catalans, hem de retenir els metges i infermeres formats a casa nostra, i no ho aconseguirem mentre la mitjana anual del sou a Alemanya sigui el doble que aquí.

Si continuen regalant la targeta sanitària a qui no toca i continuen assumint el cost d'intervencions, hospitalitzacions i tractaments derivats del turisme sanitari, difícilment podrem optimitzar recursos i retribuir com Déu mana els professionals del sector.

Els mals del sistema sanitari no es resoldran amb creacions de comissions, taules i grups de treball. Totes aquestes guinguetes només generen burocràcia estèril que complica encara més la gestió diària dels professionals. És el patró recurrent al que ens tenen avesats, de fet, els darrers governs, i sembla que també aquest: molta parafernàlia i poca eficàcia, justament el contrari del que ha de menester el país.

El president

Gràcies, diputada. I, per pronunciar-se sobre les esmenes, en darrera instància té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Aniré ràpid. Hem acceptat les esmenes 1, 2 i 7 de Junts. També n'hem transaccionat la número 5. Hem acceptat l'esmena 2 de la CUP i n'hem transaccionat la 1 i la 3. Hem transaccionat l'esmena 1 amb els Comuns –de fet, l'única que han presentat– i també hem transaccionat les esmenes 2 i 10 del PSC.

I ara passo a respondre. A veure, des d'Esquerra Republicana ja ho vam dir en la passada legislatura: havíem de desbloquejar els dos grans convenis d'aquest país en el sistema de salut. I, per tant, Esquerra Republicana –no pas l'Argimon, Esquerra Republicana– va desbloquejar els dos grans convenis: el tercer acord de l'ICS i el conveni del Siscat (*aplaudiments*), 320 milions d'euros, 460 milions d'euros. Estudi, em sé les dades. Em sé les xifres, no porto papers. N'hi ha d'altres que s'asseuen a la tassa del vàter a escriure els seus discursos i utilitzen, precisament, el paper de vàter, perquè no serveixen per a una altra cosa.

Però, d'altra banda, Esquerra Republicana també va dir que, lògicament, aquests convenis s'havien de desbloquejar per continuar avançant. I, per tant, avui el que fem és continuar avançant. Donem compliment a allò que nosaltres diem, donem compliment als acords que nosaltres signem. I avui és la següent fase. Ens hem de preocupar, precisament, de les categories professionals que tenen els salaris més baixos; ens hem de preocupar, precisament, per combatre aquestes desigualtats. Més referències que s'han fet i, per tant, hem de continuar avançant.

Aquí hi ha certs discursos que s'acosten molt a les posicions liberals de que, al final, el sistema públic s'ha de sustentar en una relació publicoprivada on hi hagi un major enriquiment sobretot de la part privada. No m'estranya que VOX elogiï la consellera Pané, perquè, certament, la consellera Pané, l'últim dia que va estar aquí..., s'assemblava molt a les tesis (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) que defensa VOX. I, per tant, està molt bé que avui el

PSC demostrí amb les seves votacions que, en canvi, la direcció serà una i ben diferent: serà precisament la direcció que Esquerra Republicana va engegar en la passada legislatura, perquè és la direcció adequada per enfortir...

El president

Ha d'anar acabant, diputat.

Jordi Albert i Caballero

...el sistema públic de salut.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta mateixa tarda, un cop substanciat el darrer punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del personal de presons

302-00039/15

Que és el vint-i-sisè, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del personal de presons. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa i Gil. (*Remor de veus.*) I els prego silenci, si us plau.

Alberto Villagrasa Gil

President, conseller, diputados... Bueno, nuestra moción va dirigida precisamente a intentar mejorar las condiciones de seguridad de los funcionarios de prisiones. Y se pueden agrupar básicamente en cuatro bloques, todas las propuestas que hemos presentado en la moción.

La primera era solicitar la votación por parte de los trabajadores de prisiones del convenio que se firmó el mismo día que se iniciaba la campaña electoral de las elecciones autonómicas, una imagen, desde luego, un poquito fea. Pero sí que es verdad que ese convenio tiene la desaprobación de una gran parte de los trabajadores de prisiones; así lo constata el cincuenta por ciento de las firmas que recogieron. Nada que decir del convenio por las mejoras salariales y laborales que se firmaron, pero sí respecto a las medidas de seguridad de los trabajadores de prisiones, que era una nebulosa ambigua que no concretaba nada ni concreta nada. Y por eso solicitamos que se someta a votación por parte de los trabajadores para intentar mejorar esa situación.

En el otro bloque viene precisamente solicitar una comisión o un grupo de trabajo para dar respuesta al informe de la síndica sobre las dudas e irregularidades que se pudiesen haber dado en la muerte o en lo que provocó la muerte o el asesinato de Núria López. Es evidente que hay que investigar y profundizar en las medidas o en los problemas que se dieron aquel día, y si hay que depurar responsabilidades, que se depuren. Yo, aquí, en este punto, sí que le pido, *conseller*, que su grupo vote a favor. Yo creo que la memoria de Núria se lo merece.

El tercer bloque vendría a hablar de la mejora de la seguridad de los funcionarios de prisiones dotándoles de medios materiales necesarios, más aún, y de mejores medios, mejorar sus operativos y sus protocolos. Y olvidarse del mal entendido buenismo, que al final lo que pone en riesgo es la integridad física de los funcionarios de prisiones. Olvidarse de este mal entendido buenismo, porque al final de lo que se trata es de cumplir la ley y de garantizar el respeto y la seguridad de los trabajadores. Olvídense de la «*obertalitat*» penitenciaria, que es un tercer grado encubierto que al final lo que hace es poner a personas en la calle que seguramente no tienen las condiciones necesarias para que se las ponga en la calle.

El cuarto bloque viene, pues, básicamente a visualizar un respaldo político institucional a los funcionarios de prisiones, un respaldo que en los últimos años no han tenido. Y por eso, por ejemplo, solicitamos que desde este Parlament se inste al Congreso de los Diputados a dar una rápida tramitación al reconocimiento del carácter de agentes de autoridad al personal destinado a los centros penitenciarios. Y el respaldo político institucional es importante que lo tengan, los funcionarios de prisiones, que se han sentido muy solos estos últimos años.

El objeto de la moción, al final, es mejorar y potenciar todos aquellos activos y operativos que garanticen la seguridad de esos trabajadores, y activar políticas decididas para frenar el aumento desmesurado de agresiones que han sufrido en los últimos años. Le pondré rápidamente algunos ejemplos. Lo comentaba: 2016, entre tentativas, agresiones leves y agresiones graves, 151; año 2023, 1.149. Pero nos vamos a quedar, en la comparativa, en las agresiones leves y graves consumadas: en Cataluña, en el año 2023, tenemos 577 –577–; en el resto de toda España, 508. Quinientos ocho contra 577. Es evidente que el sistema penitenciario catalán, hasta el día de hoy, es un sistema deficiente en lo que hace referencia a la protección de los trabajadores de prisiones, y me remito a los datos: 508 contra 577.

Voy finalizando. Señor *conseller*, esta es la primera iniciativa que presentamos desde el Grupo Popular para mejorar las condiciones de trabajo de los funcionarios de prisiones, pero no va a ser la última, ya le aseguro que no será la única. Ni la única ni la última, porque por nuestra parte no vamos a permitir nunca que se silencien la falta y los problemas de protección y de seguridad que pueden sufrir los trabajadores de prisiones, nunca más –nunca más–, señor *conseller*.

Gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. Hi ha dos grups que han presentat esmenes. Per defensar-les, en primera instància, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef, del Grup Parlamentari de VOX.

Sergio Macián de Greef

Gràcies, president. *Consellers*, señoras y señores diputados, la situación de los centros penitenciarios de Cataluña es grave. Masificación y colapso, por un lado, y en esto tienen mucha responsabilidad los más de 4.500 presos extranjeros que mantenemos y costeamos sufriendamente los catalanes todos los meses, y aumento de violencia inusitada contra los funcionarios de prisiones. Sin ir más lejos, la semana pasada, un intento de agresión y secuestro en el DAE de Quatre Camins.

Cataluña es la cara de la violencia en las cárceles. Cataluña es la cara de las agresiones a los funcionarios penitenciarios y es la única región donde se ha producido un hecho inédito en toda España, el asesinato de una trabajadora a manos de un interno dentro del centro penitenciario. Y esta es la trágica consecuencia de una política penitenciaria catastrófica que hay que revertir por completo.

En el tema del asesinato de Núria, señor *conseller*, han pasado nueve meses desde que fue asesinada, y la única respuesta del *departament* ha sido el abandono de la familia y de los compañeros de Núria y el querer pasar página. Y, mire, nosotros vamos a hacer todo lo posible para que esto no sea así.

Y por eso hemos registrado, sin el apoyo, por cierto, del resto de grupos parlamentarios, una solicitud para que se cree una comisión de investigación. Una comisión de investigación con la que pretendemos que se evalúen los hechos y se analicen y revisen protocolos, y, sobre todo, que rindan cuentas todos los responsables del *departament* que permitieron ese terrible asesinato que se pudo haber evitado y que tiene responsables políticos, porque ya es hora de que se haga justicia por Núria y por los funcionarios de prisiones. (*Alguns aplaudiments.*)

Y si analizamos las medidas que ha adoptado el *departament* ante un hecho tan grave como un asesinato en prisión, señor Espadaler, su bagaje es muy pobre. En

cuatro meses no han hecho nada, prácticamente nada, por garantizar la seguridad de los funcionarios de prisiones.

Mire, han modificado la circular para que los internos con delitos de sangre no puedan acceder a puestos con instrumentos peligrosos, pero es que no se está cumpliendo, señor *conseller*. Mire, yo le pongo un ejemplo. En el módulo 6 de Quatre Camins, ahí cumple condena un asesino en serie ecuatoriano que le llaman el Monstruo de Machala; le llaman así por la violencia y la brutalidad con la que asesinó a sus víctimas. Pues este señor, que se llama Gilberto Antonio Chamba Jaramillo, *conseller*, trabaja actualmente en un taller de confección para el Cire, con acceso a tijeras, a cúteres, a punzones. Yo se lo digo porque desde aquí le pedimos al *departament* más rigor y más seriedad para no tener que lamentar otra tragedia como la de Núria.

Y no solo no se cumplen las circulares, es que tampoco se están cumpliendo los protocolos de seguridad. Estos días, los miembros del Comité para la Prevención de la Tortura, los amigos de Iñaki Rivera, se pasean por los centros penitenciarios, se entrevistan a solas con presos de todo tipo, los presos más peligrosos, y, mire, todo ello con la autorización y el visto bueno del *departament*.

Y esto, por ejemplo, ha pasado con el preso más inadaptado y más violento en las cárceles catalanas, Akram Bukur, un preso que ha agredido gravemente a doce funcionarios de prisiones, al que han tenido que cambiar cuatro veces de centro penitenciario y que tiene cuarenta y nueve expedientes disciplinarios por agresiones a funcionarios de prisiones. Y a este señor ustedes le siguen tratando como si fuera una víctima del sistema, permitiendo inexplicablemente y, desde luego, ante la incredulidad de todos los funcionarios de prisiones, las visitas al mismo sin ningún control y despreciando todos los protocolos de seguridad.

Mire, en cuanto a las propuestas de la moción que hoy se nos presenta, vamos a votar a favor de todas ellas, como hacemos siempre que se trate de medidas que supongan mejoras para los funcionarios de prisiones. Y hemos presentado varias enmiendas. También agradecemos al grupo proponente que muchas, dos de ellas, tres de ellas, las han aceptado. Hay una que no, que nos sabe mal, la de los aerosoles de acción adecuada.

Mire, ustedes han presentado una propuesta para que se usen pistolas Taser y pistolas de pimienta. Esos son medios que no vienen previstos en el reglamento, a diferencia de los aerosoles de acción adecuada –en el artículo 72.1 del reglamento. Eso es una gran diferencia, porque el sectarismo y los prejuicios ideológicos del señor Espadaler y de la izquierda no les van a aprobar esos medios. Sin embargo, si no quieren utilizar los aerosoles de acción adecuada previstos en el reglamento, desde luego, entonces sí que no quieren garantizar la seguridad de los funcionarios de prisiones. (*Alguns aplaudiments.*)

Mire, también hemos pedido que se denuncien todas las amenazas y las agresiones contra los funcionarios. Eso no puede depender del director de cada centro penitenciario y actualmente pasa, actualmente está pasando.

Y finalmente –por el tiempo, que se me acaba– también hemos pedido que se impulse el reconocimiento de la jubilación anticipada. Y esto también tiene que ver, y mucho, con la seguridad de los funcionarios de prisiones, porque no es, desde luego, justo que trabajadores con más de sesenta años tengan que enfrentarse a un ambiente hostil y muchas veces peligroso como es un patio de prisiones.

Señor Espadaler, han pasado ya cuatro meses del Govern del señor Illa, y, desde luego, le insisto, hace falta un giro de ciento ochenta grados en esta política catastrófica del Departament de Justicia. Dejen de poner en el centro, por favor, a los delinquentes y pongan el foco en la seguridad de los funcionarios de prisiones.

Muchísimas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. També ha presentat esmenes a aquesta moció el Grup Parlamentari de Junts. Per defensar-les, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Moltes gràcies, president. Consellers, diputats, diputades... Em permetran que comenci aquesta intervenció explicant quin model penitenciari és el que defensa Junts per Catalunya, un model que difereix molt respecte del que tenen a l'Estat espanyol. Saben que la principal diferència –i no és una qüestió de competències, sinó de creure en un model o en un altre– és que a Catalunya les presons depenen del Departament de Justícia i a l'Estat espanyol depenen del Ministerio del Interior, i això ja vol dir moltes coses.

Des de que Catalunya va assumir les competències en matèria penitenciària, i amb l'objectiu de treballar per la reinserció, vam ser capaços de crear un model que en termes de reinserció és exemplar. Exemplar però millorable, ja que massa sovint el sistema penitenciari i les presons han estat la pota oblidada de la conselleria de Justícia.

Per tant, podríem dir que el sistema penitenciari català té una mancança principal, que és el finançament, i d'aquí se'n deriven, doncs, molts dels problemes, com, per exemple, la manca de funcionaris, la manca de formació i professionalització de tot el personal que treballa a les presons, unes instal·lacions molt deteriorades, falta de presons de dones que permetin la igualtat de condicions entre interns i internes i un llarg etcètera.

Des de Junts creiem que el sistema penitenciari català ha de ser considerat una estructura d'estat perquè, al cap i a la fi, és el reflex de la societat en què vivim. Les presons no poden ser abocadors de persones, sinó tot lo contrari: una segona oportunitat que pràcticament el noranta-cinc per cent de les persones preses saben aprofitar.

I val la pena recordar, i més quan sentim des d'aquí tants discursos populistes, quina és la realitat de les presons catalanes, quina tipologia de presos hi tenim. Hi tenim persones que delinqueixen, efectivament, i que en gran part són reinserides, més d'un noranta-cinc per cent; una petita part que, malgrat els esforços –i també ho hem de reconèixer–, no són reinseribles; persones també que, per les seves circumstàncies, han acabat a la presó perquè no han tingut una altra opció, i també persones que acaben a la presó de forma injusta per defensar una cosa tan bàsica com pot ser la democràcia.

Aquesta és la realitat. I en el marc d'aquesta realitat no podem obviar ni amagar que, des de la pandèmia, a les presons catalanes hi ha hagut un augment de les agressions entre interns i també als treballadors penitenciaris. Fins i tot hem hagut de lamentar, després de quaranta anys tenint les competències en la gestió de les presons, un assassinat. Un assassinat, sí, perquè de víctima només n'hi va haver una: la Núria. Un fet que és inadmissible. Els treballadors han de poder desenvolupar la seva tasca amb seguretat.

I, en aquest sentit, des de Junts per Catalunya hem impulsat diverses mesures dedicades a millorar les condicions de treball dels treballadors penitenciaris.

Una és la necessitat que aquest col·lectiu es pugui jubilar de forma anticipada. La consellera Ciuró ja va deixar signat l'acord. Vam presentar diferents propostes i iniciatives aquí al Parlament i fins i tot hem impulsat i donat suport a aquesta iniciativa a Madrid, al Congreso. Per tant, i que quedi clar, Junts per Catalunya no només està a favor de la jubilació anticipada dels funcionaris de presons, sinó que, a més a més, n'ha estat part activa i vol que al més aviat possible sigui una realitat. I si tots hi creiem estaria bé que el conseller Espadaler comenci a treballar en un pla per fer front a l'allau de jubilacions que hi haurà, perquè la realitat és que tenim una plantilla molt envellida.

També hem defensat que tinguin la condició d'agents de l'autoritat; que les presons catalanes puguin disposar d'inhibidors de freqüència –ens consta que ja està aprovat i vetllarem perquè, efectivament, s'executi.

I deixi'm acabar fent esment del cas de la Núria, la cuinera assassinada a Mas d'Enric. Volem anunciar que votarem a favor de que es creï una comissió o un grup de treball per tal d'aclarir aquesta mort violenta. La causa penal es va tancar amb un sobreseïment degut a que l'assassí es va treure la vida. La síndica de greuges va elaborar un informe que a dia d'avui encara no ha tingut resposta. I la gestió de la consellera Ubasart –i em permetran que m'expressi en aquests termes– va ser molt lamentable.

Massa preguntes sense resposta. Massa dolor sumat al de la pròpia pèrdua per culpa del tracte rebut (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) per l'Administració –acabo, president. I no hi ha millor manera d'intentar aclarir aquest trist episodi: creant avui aquest grup i que tots els grups parlamentaris hi donem suport, suport i estar a favor de buscar respostes.

Avui el «no» polític a tota la moció d'alguns és una excusa. Nosaltres amb el Partit Popular poc hi tenim a veure, però creiem que en aquesta ocasió valia la pena fer l'esforç i entrar a valorar punt per punt i fer votacions separades.

Moltes gràcies, senyors i senyores diputats. Bon Nadal a tothom.

El president

Gràcies, senyora diputada. Ara és el torn dels grups parlamentaris que no han presentat esmenes en aquesta moció. I en primer terme, per fixar la seva posició, té la paraula la diputada senyora Ana Balsera i Marín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, president. Conseller, consellers... Bona tarda a tothom. Avui debatem aquesta moció presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular sobre el personal de presons. I quan mirem aquest text podríem pensar, per una banda, que és un text que ha escrit el Bukele; per altra banda, que hem tornat al blanc i negre i hem patit una regressió en dècades, o bé que ens pensem que aquí a Catalunya cal fer un Guantánamo o alguna cosa d'aquestes.

Ja anuncio que des d'Esquerra Republicana votarem que no a tota la moció, en bloc, i és perquè no hi ha per on agafar-la en molts dels punts. I alguns haurien de recordar que les persones internes als centres penitenciaris estan privades de llibertat, però no privades de la resta de drets. I la moció parla de pistoles elèctriques, llançadores de pilotes de pebre, revisar uns acords que s'han pres fa uns mesos amb una àmplia majoria amb la representació dels treballadors penitenciaris... Per tant, no cal ara revisar el que fa uns mesos l'àmplia majoria, més d'un vuitanta per cent, va aprovar.

I el que és més greu: volen constituir una comissió parlamentària per investigar l'assassinat de la Núria. Des d'aquí, com no pot ser d'una altra manera, tot el nostre suport als familiars després de la pèrdua de la Núria, treballadora del centre penitenciar de Mas d'Enric, però el que no podem fer és partidisme amb un tema tan sensible com és una mort, com és un assassinat. Què farem en aquesta comissió? Farem com si fóssim un jutjat? Farem de jutge instructor? Qui farà de ministeri fiscal? Qui farà les proves? Hauré de venir amb investigacions? Farem proves testificals? El que no podem fer és fer partidisme, com deia, i jugar amb una cosa que és molt sensible i que és molt greu, que és l'assassinat de la Núria.

I, d'altra banda, han acceptat una esmena de VOX sobre la jubilació anticipada dels funcionaris penitenciaris. I, tot i que nosaltres avui hi votarem en contra, tot-hom sap, sobretot els treballadors penitenciaris, que si hi ha algú que ha lluitat i està lluitant per la jubilació anticipada és Esquerra Republicana. Les feines les va fer la companya Ester Capella, també al Govern republicà, amb la consellera Ubasart, tre-

ballant amb el *ministerio*. També els grups parlamentaris del Congreso i el Senat, que, de fet, són els únics grups parlamentaris que han incorporat aquesta qüestió via esmenes a lleis i també als acords d'investidura al president d'Espanya. Per tant, si hi ha algun partit que treballa perquè això sigui una realitat, per la jubilació anticipada, és Esquerra Republicana.

I sobre l'estratègia d'«obertalitat» penitenciària que vostès es volen carregar, per molt que ho neguin, les dades són les que són i són clares: quan hi ha un major règim obert, la taxa de reincidència és menor. I això és així. Per tant, el que hem de fer és continuar amb el nostre model, amb el model d'execució penal català, que, de fet, aquest any fa quaranta anys de l'assumpció per part de Catalunya d'aquestes competències. Un model català d'èxit que s'ha de modernitzar o actualitzar, però que és un bon model, basat en la cohesió social, que s'enfoca en la reinserció i en la rehabilitació i no en el punitivisme; un model avançat, com deia. I, com deia, les dades parlen per si soles. Per tant, continuem amb aquest règim obert i no amb el règim tancat, reduint l'internament.

I permetin-me que també afegeixi un altre tema: hem de feminitzar l'execució penal, hem d'abordar-la des d'una perspectiva de gènere, perquè, com deia la presidenta Forcadell, les presons estan pensades per homes i per a homes, i això ho hem de revertir. A més, tres de cada quatre dones internes als centres penitenciaris són víctimes de violència masclista. Per tant, totes aquestes circumstàncies s'han d'abordar. Hem de continuar avançant en el nostre model.

I això no va de funcionaris o interns, perquè no és..., uns millors i els altres pitjors. O ho tractem com un tot o no ens en sortirem, perquè com millor estiguin uns millor estaran els altres i el clima serà molt millor. Perquè les presons no són un element aïllat de la nostra societat, sinó que són un servei públic i, per tant, hem de continuar avançant.

Moltes gràcies. I bon Nadal.

El president

Moltes gràcies, diputada. I ara, per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Avui tenim aquesta moció presentada pel diputat de VOX. Disculpi, diputat Villagrasa, és que em té una mica despistat darrerament amb els seus plantejaments. (*Remor de veus.*) És important –és important– que en matèria de seguretat i en matèria penitenciària treballem amb rigor. I el que no pot ser és donar solucions populistes a situacions complexes. La primera de totes –i a mi em sembla que té una manca de rigor molt gran– és plantejar de manera directa armes o eines que no estan previstes per a contextos de privació de llibertat. Una d'elles són les armes Taser, desaconsellades per tots els organismes internacionals.

I, en segon lloc, també li volia plantejar que jo no sé vostè com pot venir aquí i plantejar que hem d'introduir una nova arma a les presons, com les llançadores de pilotes de pebre, sense explicar què són, qui és qui les està avaluant, de quina manera se plantegen i per què, en què ens poden fer avançar. Llavors, sincerament, així no ens trobarem. I a mi m'agradaria poder trobar acords i situacions en les que estiguéssim en comú, però realment aquest no és el camí. I és per això que també votarem en contra de tota aquesta moció.

I, parlant de rigor –i aquí sí que parlaria del diputat i la intervenció que ha fet el diputat de VOX, que també dona suport amb esmenes..., ha fet esmenes en aquest sentit–, mirin, els hi pot no agradar, però el Comitè Europeu per a la Prevenció de la Tortura està creat pel Consell d'Europa i és un organisme absolutament respectat pels països amb estàndards democràtics elevats. Veig que amb la democràcia i amb els organismes internacionals hi tenen un problema; doncs la feina que han fet des

de ja fa massa anys ha sigut molt important per a la nostra democràcia i per al nostre sistema de justícia.

I, així mateix, volia dir que la feina que ha fet el professor Iñaki Rivera mereix el respecte d'aquesta cambra, també.

Respecte a –i parlant de rigor– l'«obertalitat» penitenciària, jo no sé si és que vostès s'imaginin unes presons on tothom estigui en primer, segon grau o no hi hagi una capacitat i possibilitat de que la gent accedeixi de manera adequada, com ha de ser, al tercer grau penitenciari, perquè els estudis demostrin que la reincidència és més baixa quan la gent fa part de la seva condemna en tercer grau. Jo no sé quin problema tenen amb aquesta estratègia, que, per un altre costat, si es fa bé –i els estudis demostrin que baixa la reincidència, a més a més–, permetria que els treballadors i treballadores de presó poguessin treballar de manera adequada amb els perfils, evidentment, més complexos i més complicats, que també existeixen a les presons. Llavors, evidentment, no podem estar a favor d'això.

I, a més, és que plantegen qüestions que van en contra fins i tot de l'esperit del reglament penitenciari, d'una llei que es va fer amb un esperit garantista. I per això hi votem en contra, perquè el garantisme és intrínsec al nostre sistema penitenciari, els hi agradi o no els hi agradi.

I, per un altre costat, vull dir una cosa molt important: jo crec que és un consens absolut en aquest Parlament que tothom lamenta i rebutja l'assassinat que va rebre Núria López, cuinera a Mas d'Enric. És així, no es una qüestió de qui fa més soroll o fa menys soroll. El que cal és tot el suport a la família, que puguin trobar la veritat que volen en el seu recorregut i que puguin tenir els processos, que estan oberts a dia d'avui, d'acord? Està bé potser..., intentar no barrejar amb comissions d'investigació el que ara mateix s'està dilucidant en aquesta via.

I, en aquest sentit, clar que és fonamental la seguretat dels treballadors i treballadores de les presons. Per això el que cal és garantir una millor convivència, tenir un millor clima, com se fa en les presons nòrdiques, entre d'altres models, i més formació, tant prèvia... O sigui, estem d'acord en que potser hem de caminar cap a una escola de justícia de Catalunya que pugui fer una millor formació, però això no ho trobem a la seva moció.

Llavors, tenim molt de camí per recórrer. Tot el suport als treballadors i treballadores, a la feina que fan i a la seva seguretat, però aquesta per nosaltres no és la via, amb populisme d'aquest tipus no ens trobaran. I el nostre sistema és garantista.

Gràcies.

El president

Ara és el torn del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí, bona tarda. Nosaltres creiem que aquesta moció no va d'això que diu el títol, no va dels funcionaris ni de com podem augmentar la seguretat dels funcionaris de les presons; aquesta moció del que parla és de model penitenciari.

Parlant dels funcionaris no aconseguiran enfrontar-nos. Nosaltres valorem molt la feina que fan, la seva tasca, i creiem que necessiten molts més recursos per poder-la dur a terme d'una manera més eficient i més correcta. I vostès el que fan amb aquesta moció no és parlar d'ells, sinó parlar del model penitenciari. I pensen en un model tancat, en un model repressiu. I nosaltres pel que apostem és per un model que pensi en la reinserció, amb sistemes oberts, garantista, segones oportunitats. Aquest és el nostre model de presons. I per això nosaltres aquesta moció la votarem sencera en contra.

I sí que creiem que el que és molt necessari en aquest model de presons són molts més recursos que els actuals, molts més mitjans humans i econòmics per garantir la

seguretat de tothom: per garantir la seguretat de les persones que hi treballen i per garantir la seguretat de les persones privades de llibertat que són allà dintre.

I, com han dit abans, en el cas de l'assassinat de la cuinera, la Núria, nosaltres, tot l'acompanyament a la família. És un assassinat que s'ha d'investigar, però no és aquest Parlament qui ho ha de fer.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I tot seguit, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

L'assassinat de la Núria al març va evidenciar la pèssima gestió en l'àmbit penitenciari i la laxitud administrativa a l'hora d'atorgar llibertat de moviments a perfils d'alt risc. Considerem que la negligència és prou greu per requerir, en aquest cas sí, la creació d'una comissió parlamentària que ho investigui a fons, identifiqui responsabilitats i garanteixi reformes estructurals que evitin repeticions de la tragèdia.

Aprofitem aquest altaveu per donar el condol als familiars, amics i companys de la Núria i manifestar el nostre suport incondicional al personal penitenciari, que cada dia arrisca la vida per contenir els delinqüents i criminals.

El personal de presons és un col·lectiu hiperagredit, no només físicament i psicològicament, sinó també institucionalment. El Govern ha intentat imposar a correu un acord de condicions laborals i de seguretat negociat precipitadament i més encarat a blindar interessos electorals que no pas a corregir deficiències i greuges històrics del sector. El model organitzatiu proposat redueix garanties laborals per a més del trenta per cent dels treballadors i introdueix desigualtats retributives injustificades. Aliança Catalana reclama la revisió completa d'aquest acord i el retorn a la taula de negociacions, a la que no cal dir que s'hi ha d'asseure amb veu i vot tot el personal afectat.

La situació actual dels professionals en l'àmbit penitenciari a Catalunya és intolerable. Tot i ser un col·lectiu clau per garantir el funcionament ordinari del sistema de presons, pateix un greuge endèmic pel que fa a condicions laborals i retributives. Treballen en un ambient hostil i violent que els polítics, encimbellats dalt la talaia de la superioritat moral, són incapaços de concebre.

Mentre tots vostès dissenyen polítiques bonistes asseguts en cadires de mil euros, ells s'enfronten a la realitat, i s'hi enfronten sense recursos ni armes que els permetin protegir-se: no s'ha implementat el pla pilot que facilitava esprais com a mesura defensiva ni s'ha reconegut la condició d'agent de l'autoritat al personal que tracta de tu a tu amb assassins, violadors i lladres. Mentre vostès malden per blanquejar la situació amagant dades i maquillant estadístiques, ells pateixen les agressions –gairebé sis-centes el 2023.

Tenim ben poques competències en matèria de justícia i, per acabar-ho d'adobar, de les que tenim no en gestionen cap de bé: ni la política i direcció dels centres penitenciaris ni la política de reinserció i mesures penals alternatives ni la política de justícia juvenil. Com més recursos aboquen a polítiques de mediació i d'assistència social i psicològica a presos, més agressions hi ha.

La síndica de greuges, mancant absolutament al codi ètic i vulnerant tot principi de neutralitat en el càrrec que ocupa, es va posicionar ideològicament en aquesta cambra, i ho va fer a favor d'aplicar mesures penals alternatives, és a dir, de perpetuar el qui la fa no la paga, obviant els drets de les víctimes i dels familiars de les víctimes a abastar justícia i cercant l'empatia de la societat amb els delinqüents condemnats.

Les seves lamentables declaracions no disten massa dels discursos que hem sentit en aquesta cambra per part del cantó esquerre de l'hemicicle, i és aquest paternalisme, aquesta condescendència que les esquerres apliquen a delinqüents i criminals

tractant-los com a pobres nois a qui la vida ha empès a delinquir –l'altre dia el senyor Espadaler intentava justificar la radicalització de joves musulmans parlant de la frustració que havien patit; d'aquí a dos dies sortirà algun boig dient que en Hitler de petit, doncs, també se sentia frustrat. És aquest intent permanent de disculpar, de blanquejar els malfactors i monstres el que els impedeix aplicar les polítiques penals i penitenciàries que pertocarien. I és aquesta visió sobreprotectora i arbitrària la que aboca el personal de presons a situacions de risc i de violència dins els centres penitenciaris, uns centres col·lapsats de la riquesa multicultural que va venir a pagar-nos les pensions i que en un gir inesperat de guió va acabar robant-nos, violant-nos i apunyalant-nos.

Els presos tenen gimnàs, sala de cinema i piscina, però els treballadors de les presons no tenen ni seguretat ni un conveni just i digne. No se'n donen vergonya?

El president

Tot seguit, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units, té la paraula la diputada senyora Judit Alcalá González.

Judit Alcalá González

Gràcies, president. Conseller Espadaler, consellera Menor, conseller Ordeig, diputats, diputades... Diputat Villagrasa, deixi'm que comenci dient-li que tant el Govern de la Generalitat com el grup parlamentari que dona suport al Govern estem al costat dels funcionaris de presons. I tenen tot el nostre recolzament i defensem tota la feina que fan en l'àmbit penitenciari. Valorem la tasca que fan amb gran devoció i amb una professionalitat excel·lent, i fa dies que ho diem, i sobretot el nostre grup parlamentari.

I, en la seva implicació, el compromís és fonamental per al desenvolupament dels valors i els principis del nostre sistema de justícia i seguretat. I ho defensem no tan sols ara. El nostre grup parlamentari portem anys reunint-nos amb tots els sindicats, escoltant-los, acompanyant-los i fent propostes que ens han dit, cosa que molts grups parlamentaris d'aquesta cambra no han fet fins ara.

I ens consta que des del primer dia el Govern ha marcat com a prioritat els centres penitenciaris. Ha estudiat, ha analitzat i ha aplicat mesures per millorar la seguretat del personal que a dia d'avui treballa en centres penitenciaris i centres de menors també.

I permetin-me que entri en la moció i que comenci amb el que em sembla més greu, diputat: l'atac frontal als sindicats i el seu paper representatiu en demanar una votació entre els funcionaris dels centres penitenciaris sobre l'acord assolit entre l'anterior Govern amb els sindicats. Miri, aquest Govern no va signar l'acord, i possiblement si l'hagués negociat l'actual Govern tindria uns altres matisos; podria ser, i segurament seria així. Però sap el que passa? Que aquest Govern respecta i compleix els acords, i més si són tan amplis com aquest, que està signat per quatre dels cinc sindicats més representatius. Sobretot, aquest Govern respecta la legalitat vigent, perquè el que demanen vostès és manifestament contrari a la llei orgànica de la llibertat sindical i també de l'estatut bàsic de l'empleat públic.

Continua la moció amb una sèrie de peticions que sobten, i més de qui hauria de tenir un coneixement de la situació actual, també, i de la legalitat. Per exemple, demanen una avaluació de les necessitats i mitjans materials per fer front a les situacions de conflictivitat. Doncs hauria de saber que aquesta avaluació es va realitzar a efectes de la determinació de les mesures de seguretat que estan previstes a l'article 17 de l'acord de condicions. Així mateix, en una proposta sobre la dotació de pistoles elèctriques i llançadores de pistoles per a funcionaris, que aquests instruments vostè sap que no són dels mitjans coercitius establerts a la normativa penitenciària.

També fa referència al pla de formació destinat al personal funcionari, i li recordo que aquest pla també està previst a l'acord de condicions en el termini màxim

presentat en el tercer trimestre del 2025, que, si és possible, està clar que el Govern el presentarà abans.

I, referent a la instal·lació d'inhibidors en tots els centres penitenciaris, ja ho va manifestar i explicar el conseller, cal dotar-ho pressupostàriament. Per tant, quan es portin a aprovació els pressupostos a aquesta cambra, desitjo –encara que no ho espero, també ho dic– que actuïn de forma responsable i coherent i que els discursos que fan aquí, i les peticions, siguin reflectits en aquest pressupost.

També demanen altres mesures que ja s'estan aplicant en l'actualitat, com és garantir que la població reclusa condemnada per delictes de sang..., que no puguin optar a destinacions amb fàcil accés a instruments susceptibles de ser utilitzats. Doncs aquesta petició es va recollir a la Circular 2/2024 i va entrar en vigor al setembre. Com també les qüestions recollides a la resolució de la síndica de greuges arran de l'assassinat de la Núria el març passat al centre penitenciar Mas d'Enric.

I, miri, esperem nosaltres també, com a grup parlamentari, i també el Govern, que s'aclareixin els fets, també ho volem. I volem que es faci justícia, també ho volem. Entenem la família de la Núria, però creiem que el camí no és una comissió.

I respecte a la qüestió d'atorgar la condició d'agents d'autoritat al personal funcionari, doncs, vostè sap que el PSC ha donat suport a aquesta iniciativa. I dimarts el Govern va tenir una reunió i es va comprometre amb els sindicats a fer un canvi legislatiu aquí a Catalunya per reconèixer aquesta condició als funcionaris dels centres penitenciaris.

I, miri, diputat Villagrasa, per motius personals conec i he patit molt molt de prop i he viscut tot el que han viscut els funcionaris de presons. Porto més de vint anys coneixent-ho i patint-ho, i patint-ho perquè també possiblement algun familiar meu ha estat agredit, però això no vol dir que vostè sàpiga més o tingui més informació de primera mà. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Per tant, vostè sap que la situació dels funcionaris de presons no és la mateixa ara que fa un temps enrere, ni de bon tros –i acabo, president.

El Grup Socialistes i Units per Avançar estenem la mà i ens sumarem a totes les propostes que millorin les condicions al personal que treballa en els centres penitenciaris, però ho farem amb responsabilitat, amb legalitat i amb iniciatives noves, no les que plantegen vostès que ja estan en marxa, perquè no té sentit. I ho farem també de la mà dels funcionaris i funcionàries i dels sindicats amb representació, no des de la demagògia i no des del no respecte a la llei.

Per tant, no donarem suport a la seva moció.

I moltes gràcies. I els desitjo a tots molt bones festes de Nadal.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Sí; gracias, presidente. Agradecer las enmiendas de Junts y de VOX. Por parte de Junts, el estudio de mejora de las instalaciones de cámaras de seguridad para evitar puntos negros dentro de las prisiones y, de VOX, pues, las que hacen reforzar la protección legal a los funcionarios de prisiones.

Señores de VOX, sobre la comisión de investigación, es un tema demasiado serio para que envíen un *mail* y esperar una respuesta a las dos horas sin recibir ninguna llamada, y todo a una reacción de la moción del Partido Popular. Así no –así no.

Señora representante del PSC, el martes se reunieron con los sindicatos para trabajar la condición de agentes de la autoridad, pero solo a los de Interior; se la negaban a los de Administración y a los de servicios asistenciales. Es decir, un «sí pero no». No, no: o todos..., todos, pero no así, es decir, unos sí y otros no. Y eso fue en la reunión del martes que tuvieron ustedes con los sindicatos.

Señores de Esquerra Republicana y de los Comunes –o *dels Comuns*–, miren, su modelo representa 750 agresiones en el 2021, 1.270 en el 2022, 1.149 en el 2023. El récord de agresiones a los funcionarios de prisiones, ese es su modelo. Desde luego no es el nuestro, ese no es nuestro modelo.

Y señor Andrés García, en España, en Cataluña, la tortura no existe –no existe. Y solo insinuarlo es una falta de respeto a todos los funcionarios de prisiones. Espero que les pida perdón. (*Alguns aplaudiments.*)

Y, como me quedan veinte segundos, les deseo a todos feliz Navidad, también a los partidos de izquierda, feliz Navidad, y a usted, señor García, también, feliz Navidad.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 23, 24, 25 i 26 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Sí, la diputada Elena Díaz demana la paraula.

Elena Díaz Torrevejano

Sí, president. Era per demanar votació separada de la moció..., del punt número 25, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els professionals de l'àmbit sanitari. Votació separada del punt 0 –0. (*Veus de fons.*)

El president

Hi ha cap altra petició de votació separada? No? (*Pausa.*)

Abans de procedir a les votacions, els he de comunicar que la diputada Mónica Lora Cisquer, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, ha delegat el seu vot en el diputat Joan Garriga Doménech per a la sessió d'aquesta tarda, i que el diputat Cristian Escribano Ramírez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, ha delegat el seu vot en el diputat Juan Fernández Benítez.

Iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la posició de Catalunya amb relació a la sobirania tecnològica europea (continuació)

302-00035/15

Comencem votant la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la posició de Catalunya amb relació a la sobirania tecnològica europea.

I comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 118 vots a favor, 10 en contra i 4 abstencions.

Ara votem de manera conjunta els punts 2 i 7.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 107 vots a favor, 10 en contra i 15 abstencions.

Votem també de manera conjunta els punts 3, 4, 9, 10 i 13.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votarem tot seguit el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 118 vots a favor, 4 en contra i 10 abstencions.

Votarem tot seguit el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Votem ara el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 112 vots a favor, 16 en contra i 4 abstencions.

Votarem el punt número 11.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

I, finalment, votarem el punt número 12 de la moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 128 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del sistema educatiu (continuació)

302-00036/15

Passem ara a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del sistema educatiu.

Començarem votant conjuntament els punts 1 i 4.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 103 vots a favor, 29 en contra i cap abstenció.

Votarem tot seguit el punt 2.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 25 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 2.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 103 vots a favor, 25 en contra i 4 abstencions.

Votarem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

Votem tot seguit el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 128 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Votarem tot seguit de manera conjunta els punts 6 i 7.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 117 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions.

Votem el punt número..., 8 o 9, ara m'he despistat jo. (*Veus de fons.*) El 8. També passen, aquestes coses, de vegades. Votem ara el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, 27 en contra i cap abstenció.

Votem a continuació el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 15 en contra i 10 abstencions.

I, finalment, votarem el punt número 10 de la moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, 57 en contra i 10 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els professionals de l'àmbit sanitari (continuació)

302-00037/15

Passem ara a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els professionals de l'àmbit sanitari.

I comencem votant el punt 0.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, 25 en contra i 42 abstencions.

Votem ara el punt 2 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 80 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 117 vots a favor, 10 en contra i 5 abstencions.

Votem a continuació el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 118 vots a favor, cap en contra i 14 abstencions.

Votem a continuació el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 10 en contra i 15 abstencions.

Votem ara el punt 4.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Tot seguit procedirem a votar el punt 4.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

Votarem a continuació el punt 4.g.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat.

Votarem a continuació de manera conjunta els punts 4.c, 4.e, 4.f, la capçalera del punt 4 bis, 4 bis d, 4 bis e i 4 bis g.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem també conjuntament els punts 4.d i 4 bis a.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 90 vots a favor, cap en contra i 42 abstencions.

També de manera conjunta, els punts 4 bis b i 4 bis c.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 80 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions.

Ara votarem el punt 4 bis f.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

Votem a continuació el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 31 vots a favor, 25 en contra i 76 abstencions.

Votem tot seguit el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 55 vots en contra, 35 vots a favor i 42 abstencions.

Votem el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 104 vots a favor, 10 en contra i 18 abstencions.

A continuació votarem el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 113 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.

Votem ara el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 80 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

I, finalment, votarem el punt número 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 46 vots a favor, cap en contra i 86 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del personal de presons (continuació)

302-00039/15

I votem en darrera instància la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del personal de presons.

Comencem votant el punt 1.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 71 vots en contra, 61 vots a favor i cap abstenció.

Votem de manera conjunta els punts 1.a, 1.c, 1.f, 1.g, 1.i i 2.c.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 105 vots en contra, 27 vots a favor i cap abstenció.

I, finalment, votarem la resta de punts, que són els punts 1.b, 1.e, 1.h, 2.a i 2.b.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 70 vots en contra, 60 vots a favor i cap abstenció.

I, abans d'aixecar la sessió, em permeten adreçar-los unes paraules molt breus per desitjar-los bon Nadal. Si m'ho permeten, el Nadal acumula diversos intangibles que ens acaronen i que donen sentit justament en aquesta celebració, en aquestes festes. Deixin-me solemnitzar-los, més enllà de les conviccions religioses que pugui tenir cadascú. Representen l'intangible, el valor de la solidaritat, de la generositat, de l'amor, de la pau, de l'esperança, de la gratitud i del respecte.

Per tant, els desitjo que passin un molt bon Nadal i que tinguin un any 2025 desbordantment lluminós. (*Remor de veus i rialles.*)

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de set del vespre i dotze minuts.